

ஸ்ரீமதுபயவே. மஹாவித்வான் வில்லூர் நடாதூர்
ஸ்ரீபாஷ்யஸிம்ஹாஸனாதிபதி வரகவி ஆசகவி ஸார்வபௌம

ஸ்ரீநிதி ஸ்வாமி அருளிச் செய்த

ஸ்ரீ ஹயக்ரீவ விம்சதி

ஸ்ரீஸ்வாமி திருவடி ஸ்ரீமதுபயவே. சாஸ்த்ரஸாஹிதீவல்லப வில்லூர்
நடாதூர்

கருணாகராச்சார் ஸ்வாமி

விளக்கவுரையுடன்

இப்புத்தகத்தை எங்கள் வலைதளத்தில் வெளியிட அன்புடன் அனுமதி அளித்த ஸ்ரீமதுபயவே, வில்லூர் நடாதூர் ஸ்ரீபாஷ்யஸிம்ஹாஸனாதிபதி கருணாகராச்சார் ஸ்வாமிக்கு அடியோங்களின் க்ருதக்ஞதயை தெரிவித்துக் கொள்கிறோம்.

- ஒப்பிலியப்பன் கோவில் வரதாச்சாரி சடகோபன்.

(www.sadagopan.org)

॥ श्रीः ॥

॥ श्रीमते रामानुजाय नमः ॥

ஸ்ரீமதுபயவே மஹாவித்வான் வில்லூர் நடாதூர்
ஸ்ரீ பாஷ்யஸிமஹாஸனாதிபதி ஆசுகவிஸார்வபெளம
ஸ்ரீநிதி ஸ்வாமி அருளிச் செய்த

ஸ்ரீ ஹயக்ரீவ விம்சதி

(ஸ்ரீஸ்வாமி திருவாடி ஸ்ரீமதுபயவே சாஸ்த்ரஸாஹிதீவல்லப
கருணாகராசார்யனுடைய விளக்கவுரையுடன்)

ஸ்ரீலக்ஷ்மீ ஹயக்ரீவர்

RNR PRINTERS & PUBLISHERS

19, Thandavarayan Street, Triplicane, Chennai - 600 005.

Phone: 044-2844 7071

॥ श्रीः ॥

॥ श्रीमते रामानुजाय नमः ॥

ஸ்ரீமதுபயவே மஹாவித்வான் வில்லூர் நடாதூர்
ஸ்ரீ பாஷ்யஸிமஹாஸனாதிபதி ஆசுகவிஸார்வபௌம
ஸ்ரீநீதி ஸ்வாமி அருளிச் செய்த

ஸ்ரீ ஹயக்ரீவ விம்சதி

(ஸ்ரீஸ்வாமி திருவடி ஸ்ரீமதுபயவே சாஸ்த்ரஸாஹிதீவல்லப
கருணாகராசார்யனுடைய விளக்கவுரையுடன்)

1. முன்னுரை

அடியேன் **ஸ்ரீஹயக்ரீவஸேவக** இதழுக்கு ஸ்ரீஹயக்ரீவ ஸஹஸ்ரநாமத்திற்குத் தமிழில் பாஷ்யம் எழுதுவதாக ஒப்புக்கொண்டேன். அதற்குத் தேவையான சில பல தகவல்களைத் தீரட்டிக் கொண்டிருக்கின்றேன். அதனால் தாமதம் ஆகிக்கொண்டு வருகிறது. விரைவிலேயே அதில் அடியேன் வெற்றி பெற வேண்டும். அதற்கு ஸ்ரீஹயக்ரீவப் பெருமான் திருவருள் செய்திட வேண்டும் என்று அவன் திருவுள்ள உகப்புக்காக ஹயக்ரீவ விம்சதி என்ற துதிநூலை முதலில் விவரிக்கிறேன்.

2. நூலாசிரியர் பற்றி

அடியேன் திருத்தகப்பனார் ஸ்ரீமதுபயவே ஆசுகவி ஸார்வபௌம ஸ்ரீநீதி ஸ்வாமி ஸ்தோத்ரங்களாகவே எம்பெருமான் திருவடிகளில் அர்ப்பணித்த கவிதைகள் பலபல நான்காயிரங்கட்கு மேலான சுலோகங்கள் உள்ளன. அவற்றிலே பல நூல்களை அடியேன் அச்சிட்டு வெளியிடும் பேறு பெற்றேன்.

ஸ்ரீலக்ஷ்மீ ஹயக்ரீவன் பற்றி திருத்தகப்பனார் இரண்டு ஸ்தோத்ரங்களை அருளிச்செய்துள்ளபடி ஒன்று **ஸ்ரீஹயக்ரீவவிம்சதி** என்பது மற்றொன்று **ஸ்ரீஹயக்ரீவஸ்ரக்தரா** ஆகும்.

அதில் **ஸ்ரீஹயக்ரீவ விம்சதி** அடியேன் வேண்டிக்கொண்டதின் பேரில் ஸ்ரீஹயக்ரீவன் பற்றி திருத்தகப்பனார் அருளியது. இருபத்திரண்டு சுலோகங்களாக இதை இயற்றி அருளினார். அடியேனுக்கு **ஸ்ரீஹயக்ரீவ கவசம்** உபதேசித்து விட்டு அதனுடன் அனுஸந்திக்க ஒரு சுலோகம் இயற்றிக் கொடுத்தருளினார். அதனையும் அவருடைய அனுமதி பெற்று இதில் அடியேன் இணைத்தேன். இதன் முகப்பில் அவர் திருவுள்ளப்படி அவருக்கு ஸ்ரீஹயக்ரீவ மந்திரத்தை உபதேசித்தருளிய அவருடைய ஆசார்யர் அதாவது அவருடைய திருத்தகப்பனார் விஷயமாக உள்ள சுலோகத்தையும் இணைத்து ஸ்ரீநிதி க்ரந்தமாலா என்னும் தொகுப்பில் ஐந்தாவது மலரில் 1977-ல் வெளியிட்டேன்.

இந்த சுலோகங்களை அனுஸந்திக்கும் பொழுது ஸ்ரீஹயக்ரீவன் இன்னருளைப் பெற்ற ஓர் மஹானின் சுலோகங்களை அனுஸந்திப்பதால் ஸ்ரீஹயக்ரீவன் நமக்கு விரைந்து அருள் செய்வான் என்பதில் ஐயமில்லை.

திருத்தகப்பனார் இந் நிலவுலகிலே எழுந்தருளியிருந்த பொழுதே அவரை விட வயதிலும், ஞானத்திலும் மூத்தவர்களாய்த் திகழ்ந்த ஸ்ரீமதுபயவே பண்டிதராஜ D.T. தாத்தாசார்ய ஸ்வாமி, ஸ்ரீமதுபயவே அபிநவ தேசிக உத்தமூர் ஸ்வாமி, ஸ்ரீமதுபயவே தர்க்க கேஸரி மதுராந்தகம் ஸ்வாமி, ஸ்ரீமதுபயவே மஹாமஹிமோபாத்யாய ப்ரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசார்ய ஸ்வாமி போன்ற மஹனீயர்கள் கூட அவருக்கு இருந்த ஹயக்ரீவகடாக்ஷத்தை வியந்து அவருடைய கவிதைகளின் ரஸிகர்களாக இருந்தார்கள்.

ஸ்ரீமதுபயவே மஹாவித்வான் திருமலை ஈச்சம்பாடி தர்க்க கேஸரி மதுராந்தகம் வீரராகவாசார்யஸ்வாமி திருவையாறு கலாசாலையில் அத்யாபகராக எழுந்தருளி இருந்தபோது திருத்தகப்பனார் சிரோமணி பரீட்சை எழுதத் தேவையான பாடங்கள் பலவற்றைச் சொல்லிக் கொடுத்து அனுக்ரஹித்து அருளிணார். பிறகு ப்ரபந்தி ப்ரயோகம் உபதேசம் செய்தருளிணார். திருத்தகப்பனாருடைய க்ரந்தங்களை வெளியிடத் தொடங்கிய அடியேன் அந்த ஸ்வாமியிடம் ஒரு ஸ்ரீமுகம் அருளிட வேண்டும் என்று வேண்டினேன்.

அந்த ஸ்வாமியும் க்ருபை செய்து சுலோகங்களாகவே ஸ்ரீமுகம் ஒன்று அனுக்ரஹித்தருளிணார். அதில் ஒரு சுலோகம் :

சக்திரீ நைபுண்யம் அப்யாஸ இதி
 ஸமுதீதம் ஸத்கனித்வஸ்ய ஹேதும் |
 ஆஹூ^௭: காவ்யப்ரகாசாதீஹூ^௭ நஹி
 தத ஏவாசுதா ஸார்வபௌமீ ||
 ஹேதுஸ்தஸ்யா ஹயாஸ்யானுபதிககருணா
 ஸா ச ஸா தத் ஸ சாஸ்மின் |
 ஏகஸ்மின் நடாதூரபிஜந கவிராட்
 ஜநிதௌ யாந்தி லீலாம்: ||

என்பதாகும்.

ஒருவர் நல்ல கவிஞர் ஆவது எப்படி? அவருக்கு கவிதை எழுதும் ஆற்றல் இருந்திடல் வேண்டும். அது மட்டும் போதாது. அவருக்கு திறமையும் இருக்க வேண்டும். அது மட்டும் போதாது பலமுறை கவிதைகள் இயற்றியதால் வரக்கூடிய பயிற்சியும் வேண்டும். இந்த **முன்றும்** இணைந்தாலன்றி நல்ல கவிஞனாக ஒருவர் ஆக இயலாது என்று **காவ்யப்ரகாசம்** போன்ற நூல்களில் கூறியுள்ளார்கள். ஆனால் விரைவாக ஆசுகவியாகச் செயல்பட்டுக்

கவிதை இயற்றுபவர்களின் முன்னணியில் இருப்பதற்கு இவை மட்டுமே போதாது. ஸ்ரீஹயக்ரீவனுடைய நிர்ஹேதுகமான நும்மால் இவ்வருளுக்கு இதுதான் காரணம் என்று உணர முடியாததான திருவருள் வேண்டும். அத் திருவருள் பயிற்சி திறமை, வல்லமை ஆகிய நான்கும் ஸ்ரீநடாதூர் வம்சத்தினரான ஸ்ரீநீதி என்னும் திருநாமம் உடைய இக்கவி அரசரிடம் தான் லீலை செய்கின்றன. என்பது ஆகும்.

இப்படி ஸ்ரீஹயக்ரீவன் திருவருள் பெற்ற மஹான் ஸ்ரீஹயக்ரீவனைப் பற்றி அருளியிருக்கும் திவ்யஸூக்தியை இனி அனுபவிப்போம்.

ஸ்ரீஹயக்ரீவ விம்சதியினை அனுஸந்தித்துப் பயன்பெற்று வருபவர்களில் அடியேனும் ஒருவன். ஆக அதுவே அடியேனுக்கு ஒரு மஹாமந்திரம் போல் அமைகிறது.

3. ஸ்தோத்திரத்தை அனுஸந்திப்பதற்கு முன்...

மந்திரங்களை ஜபிப்பதற்கு முன் அந்த மந்திரத்தைக் கண்டு கொடுத்தருளிய ரிஷி, அம் மந்திரம் அமைந்த பாடல் வகை, அந்த மந்திரத்தால் வழிபடப்படும் தேவதை ஆக மூன்றையும் தெளிவாக உணர்ந்து வணங்கிப் பிறகு ஜபம் செய்வது மரபு அல்லவா? அந்த மரபின்படி இந்த மந்திரத்தைக் கண்டு அளித்த ரிஷியாகின்ற கவியரசரைப் போற்றிப் பரவும் சுலோகம் ஒன்றினை அடியேன் அனுஸந்தித்து வருகிறேன். அடியேனைப் போலவே இதனை மந்திரமாக ஏற்று நம்பிக்கையுடன் ஜபித்துப் பயன் பெறும் ஆர்வம் உள்ளவர்களும் அந்த சுலோகத்தினை அனுஸந்தானம் செய்ய விரும்பிடலாம் அவர்களுக்காக அதனையும் முதலில் தருகிறேன் அந்த சுலோகம் :

கவிதா - ஜித - கல்லோலி - கந்யகா - காந்த - வசஷஸே |
கருணாதி - குண்டாட்பாய கமலா-நிதியே நம: ||

என்பதாகும்.

ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரயாஸாரத்தில் ஸ்வாமி தேசிகன் **த்வயாதிகரணத்தில்** நிறைவுப் பகுதியில் “த்வயத்தின் திரண்ட பொருள் இது” என்று அருளிச் செய்து விட்டுத் தம் பூர்வாசார்யர்கள் தமக்கு அப்படி உபதேசம் செய்தார்கள் என்று அருளிடுகிறார்.

அவர்கள் அருளிச் செய்த அர்த்தத்தின் ஏற்றம் நம் நெஞ்சில் படவேண்டும் என்பதற்காக அந்த ஆசார்யர்கள் பெருமையினை மூன்று அடைமொழிகளை இட்டுக் காட்டி ஒரு சுலோகம் மூலம் அவர்களை நம் கண் முன் இருத்திடுகிறார். அந்த சுலோகம் :

வைராக்ய - விஜித - ஸ்வாந்தை:
ப்ரபத்தி - விஜிதேச்வரை: |
அனுக்ரோசைகவிஜிதை:
இத்யுபாதேசி தேசிகை: ||

என்பதாகும்.

நம் ஆத்மாவுக்குத் தகாத சின்ன சின்ன ஆசைகளை நிறைவேற்றிக் கொள்ளச் சிறகடித்துப் பறக்கும் மனத்தினை கட்டுப்பாட்டிற்குள் கொண்டு வர அந்த ஆசைகளில் பற்றை அகற்றிட வேண்டும். ஆசைப்படும் அப்பொருட்களே வேண்டா என வைராக்யம் வந்தால் அந்த மனதை எளிதிலே வெற்றி கொள்ளலாம். நம் பூர்வாசார்யர்கள் இப்படி **வைராக்யத்தின்** மூலம் மனத்தினை வெற்றி கொண்டவர்களாம். இதனை **வைராக்ய-விஜித-ஸ்வாந்தை:** என்கின்ற முதல் அடியினால் உணர்த்தி அருளிடுகின்றார்.

வெல்ல அரியவன் எம்பெருமான். ஆனால் அவனைக் கூட நம் வசத்தில் கொண்டு வர ஓர் உபாயம் உண்டு என்று **ஸ்ரீபாஷ்யத்தில்** ஆனுமானிதகாதிசுரணத்தில் யமன் நசிகேதஸ்ஸிற்குச் செய்தருளிய உபதேசத்தினை விவரிக்கையில்,

தஸ்ய ச வசீகரணம் தச்சரணாகதிரேவ

என்று சரணாகதி மூலம் அவனை வசப்படுத்திடலாம் என்று எம்பெருமானார் அருளினார்.

“கூடாரை வெல்லும் சீர் கோவிந்தா!” என்று ஆண்டாள் அருளும் பொழுதே **“ஷட்யவரிடம் தோற்கும் சீர் கோவிந்தன்”** அவன் என்பதைச் சொல்லாமலேயே சொல்லிடும் அழகை அசை போட்டுச் சுவைத்துச் சூடிக் கொடுத்தவள் தொல்லருளாள் வாழ்ந்த வள்ளல் அல்லவா அந்த திருப்பாவை ஜீயர்!

அப்படிச் சரணாகதியினால் எம்பெருமானை வெற்றவர்களாம் ஆசார்யர்கள், இதனை **ப்ரபத்தி - விஜிதேச்வரை:** என்ற இரண்டாம் அடியினால் உணர்த்திடுகிறார் ஸ்வாமி தேசிகன்.

‘ரஹஸ்யார்த்தங்களை மிகவும் ரஹஸ்யமாக வைத்துப் பாதுகாத்திட வேண்டும். தகுதி அற்றவர்கட்கு அவைகளைச் சொல்லி விடக்கூடாது’ என்ற நெறியினில் நின்று அவைகளை எளிதில் வெளியிட மறுக்கும் கொள்கையினைக் கடைபிடிப்பவர்கள் தான் ஆசார்யர்கள். ஆனாலும் அவர்கள் கூடத் தங்கள் கொள்கைகளையே விட்டு விட்டனரோ என்று நாம் ஸந்தேஹப்படும்படி நமக்கு ரஹஸ்யார்த்தங்களை உபதேசத்தருளிகின்றனர். இதற்கு என்ன காரணம்?

இதனைப் பலருக்கு உபதேசம் செய்தால் நம் புகழ் நாடு முழுதும் பரவும் என்று எண்ணி உபதேசம் செய்கின்றனரா?

அல்லது நமக்கு நிறையச் செல்வம் ஆசார்ய ஸம்பாவனை ஆகக் கிடைத்திடும் என்னும் ஆசையினாலா?

அல்லது இவர்கட்கு இதனை உபதேசம் செய்தால் புண்ணியம் கிட்டும் என்று உபதேசம் செய்கின்றனரா?

இல்லை, புகழ், பொருள், புண்ணியம் என்று எதிலும் நாட்டம் அற்றவர்கள் அவர்கள் பின் ஏன் உபதேசம் செய்கின்றனர்?

தாய்ப்பசு தன் கன்றுக்குப் பால் சுரக்கின்றதே அது ஏதனால்? கன்றினிடம் உள்ள இரக்கத்தினாலே அல்லவா அது பால் சொரிகின்றது.

அப்பசு போலவே நம் ஆசார்யர்களும் நம்மிடம் உள்ள இரக்கத்தால் தான் நமக்கு ரஹஸ்யார்த்தங்களை உபதேசத்ருளிடுகின்றனர்.

ஸாரஸாரம் என்கின்ற சில்லறை ரஹஸ்யத்தின் நிறைவில் ஸ்வாமி தேசிகன் இந்தக் கருத்தை ஒரு கட்டளைக் கலித்துறைப் பாசுரத்தின் மூலம் இதனை நமக்குக் காட்டி அருளிடுகிறார். அப்பாசுரம்:

பரக்கும் புகழ் வரும்; பைம் பொருள் வாய்த்திடும்; பக்தர்களாய் இரக்கின்றவர்க்கு இவை ஈந்தால் அறமுளது என்று இயம்பார் சுரக்கம் கருத்துடைத் தேசிகர் கன்றென நம்மை எண்ணிச் சுரக்கம் சுரபிகள் போல் சொரிகின்றனர் சொல்லமுதே!

என்பதாகும். இது **ஸ்ரீதேசிகப்ரபந்தத்தில்** அமிருதாஸ் வாதினியில் 14ஆவது பாசுரம் ஆகவும் தொகுக்கப்பட்டுள்ளது.

இவ்வாறு புகழ், பொருள் மற்றும் புண்ணியம் இவைகளால் வசப்படுத்தி முடியாதவர்கள் ஆசார்யர்கள். ஆனாலும் அவர்கள் இரக்கத்தினிடம் மட்டுமே தோற்கின்றனர். எனவே அவர்களை இரக்கத்தால் வெல்லப்பட்டவர்கள் என்று இங்கு த்வயாதிகார சுலோகத்தில் வருணிக்கின்றார் ஸ்வாமி “**அனுக்ரோசக விஜிதை**” என்ற மூன்றாம் அடியில், புகழுக்கும் புண்ணியத்துக்கும் பொருளுக்கும் வசப்படாத ஆசார்யர்கள் இரக்கத்தின் வசப்படுபவர்கள் என்று காட்டிகின்றார்.

ஸ்வாமி தேசிகன் மேற்கண்ட சுலோகத்தில் இட்டருளிய சொற்களின் தாக்கத்தினிலே வந்ததே திருத்தகப்பனார் பற்றி அடியேன் அனுஸந்தானம் செய்யும் சுலோகத்தில் **கவிதா - ஜித - கல்லோவி - கன்யகா - காந்த - வக்ஷஸே** என முதல் பாதியாக அமைந்த தொடர்!

அடியேன் திருத்தகப்பனார் வேண்டியதை எல்லாம் அவர் விண்ணப்பம் செய்த கவிதைகளால் உகந்த எம்பெருமான் அவருக்க அருளியதை பல ஸந்தர்ப்பங்களில் அடியேன் அனுபவத்திலேயே கண்டிருக்கிறேன். இப்படிப் ப்ரத்யக்ஷமாகக் கண்ட ஏற்றத்தினை ஸ்வாமி தேசிகன் காட்டிய வழியில் “தம்முடைய கவிதையினால் அலைமகளை மார்பிலே கொண்டுள்ள எம்பெருமானை வென்றவர்” என்று பொருள் தரும்.

கவிதா ஜித கல்லோயீல கன்யகா காந்த வக்ஷஸே
என்ற தொடர் அமைத்து அனுஸந்தானம் செய்யும்படி.

கல்லோவி என்பது அலை கடலைக் குறித்திடும் தொடர். கல்லோலம் என்றால் அலை. அதனை உடையது கல்லோலீ. அதாவது அலைகடல். கல்லோலியின் **கன்யா** - பெண் அலை மகளான பிராட்டி. அவள் தாமரை மலரில் இருப்பவள். “அது கொதிக்கின்றது” என்று அதனை விட்டு விட்டு அதனை விடக் குளிர்ச்சி

மற்றும் கவர்ச்சி நிறைந்த இடம் என்று எம்பெருமான் திரு மார்பில் அந்த அலைகள் நிலையாக வாஸம் செய்கின்றாள். ஆக அலைகளைக் கவர்ந்த அகன்ற அழகான திரு மார்பினை உடையவன **கல்லோலி கன்யகா காந்த வக்ஷா:** அவனைத் தன் கவிதையால் வசப்படுத்தியவர் **கவிதா ஜித கல்லோலி கன்யகா காந்த வக்ஷஸ்.** அவர் கருணை முதலிய குணங்கள் நிறைந்தவர் **கருணாதிருணாட்யர்.** அவருடைய திருநாமம் **கமலா நிதி** என்பது. கமலா என்ற சொல்லும் **ஸ்ரீ** என்ற சொல்லும் பிராட்டியின் திருநாமமே அல்லவா? எனவே **ஸ்ரீநிதி** என்பதே **கமலா நிதி** என ஆகிறது. அப்படிப்பட்ட ஸ்வாமியினைப் பணிகிறேன் என்பது இந்த சுலோகத்தின் திரண்ட பொருள்.

இனி இத்துதியின் சுலோகங்களை அனுபவிப்போம்.

4. முதல் சுலோகம் – ஆசார்யவந்தனம்

இந்த ஸ்தோத்திரத்தின் முதல் சுலோகத்தில் தமக்கு ஸ்ரீஹயக்ரீவ மந்திரத்தை உபதேசம் செய்தருளிய தம் ஆசார்யரும் திருத்தகப்பனாரும் ஆன ஸ்ரீமதுபயவே வில்லூர் நடாதூர் அம்மாள் வேங்கடசேஷார்ய மஹாதேசிக ஸ்வாமியை வணங்கிடுகிறார். ஆசார்யர்கள் அருளுடன் அவன் அடி பணிய வேண்டும் என்னும் ஆரண நெறியின் படி இதுவே முறை.

சுலோகம்:-

வந்தேவோங்கடசேஷார்யம் வத்ஸவம்சைசு மெளக்திகம் |
வாத்யஸ்யஸ்ரீவரதாசார்யதனயம் வத்ஸலமாந்தே ||

இதன் பொருள்:-

ஸ்ரீமதுபயவே வில்லூர் நடாதூர் அம்மாள் வேங்கடசேஷார்ய மஹாதேசிக ஸ்வாமி கி.பி. 1855-ல் அவதரித்தவர். தம்முடைய திருத்தகப்பனரான வில்லூர் நடாதூர் அம்மாள் வரதார்ய

மஹாதேசிகனிடம் பஞ்ச ஸம்ஸ்காரம் பெற்று ஸ்ரீஹயக்ரீவ மந்திரத்தினையும் பெற்றார். பிறகு ஸ்ரீரங்கத்திலே வஸித்தருளிய வில்லூர் நடாதூர் அம்மாள் மஹாமஹோபாத்யாய ஸ்ரீசுந்தரார்ய மஹாதேசிக ஸ்வாமியிடம் க்ரந்த சதுஷ்டயம் காலசேஷம் செய்தார்.

வில்லூர் நடாதூர் அம்மாங்ள மஹாமஹோபாத்யாய ஸ்ரீசுந்தரார்ய மஹாதேசிக ஸ்வாமி 1828-ல் அவதரித்து நாவல்பாக்கம் ஜமதண்ணயார்ய மஹாதேசிகன் திருவடி வாரத்தில் ஸ்ரீபாஷ்யாதிகளை காலசேஷம் செய்தவர்.

கி.பி. 1788-ல் அவதரித்தருளிய ஸ்ரீமதண்ணயார்ய மஹாதேசிகன் திருக்கடல் மல்லையில் கடும் தவம் இயற்றி ஸ்ரீஹயக்ரீவ மந்திரம் ஜபித்து அவனை ஸாக்ஷாத்கரித்து அவன் அருளால் நடமாடும் ஸ்ரீஹயக்ரீவனாகவே திகழ்ந்தருளியவர். அவர் திருவாராதனம் செய்த லக்ஷ்மீஹயக்ரீவ மூர்த்தி இன்றும் நாவல்பாக்கம் ஸந்நிதியில் ஸேவை ஸாதித்தருளிகிறார்.

இந்தப் பின்னணியில் இங்கு முதல் சுலோகத்தினைச் சுவைத்திட வேண்டும்.

“ஸ்ரீவத்ஸகுலத்திலே அவதருத்தருளிய ஸ்ரீவரதாசார்ய ஸ்வாமியின் திருக்குமாரரும் ஸ்ரீவத்ஸ வம்சத்தினின்று தோன்றிய ஈடு இணையற்ற முத்துப் போலத் திகழ்ந்தவரும் (வம்சம் என்ற சொல் மூங்கிலையும் குலத்தையும் கூறிடும். மூங்கிலிலிருந்து முத்துப் பிறக்கும் என்ற நம்பிக்கையும் உண்டு.) தன்னை வணங்கியவரிடத்தில் அன்பைப் பொழிபவரும் ஆன ஸ்ரீ வேங்கடசேஷார்ய மஹாதேசிக ஸ்வாமியை வணங்கிடுகின்றேன் என்பது இந்த சுலோகத்தின் திரண்ட பொருள்.

இப்படித் தம் திருத்தகப்பனாரும் ஆசார்யருமான ஸ்வாமியினை வணங்கி அருளாசி பெற்று ஸ்ரீ லக்ஷ்மீ ஸ்ரீஹயக்ரீவன் துதியில் இழிகின்றார் ஸ்வாமி.

5. இரண்டாம் சுலோகம் -

நான்முகனின் நன்மழலை

தமக்கு ஆசார்யமும் திருத்தகப்பனாரும் ஒருவரே என்பது போல நான்முகனுக்குத் திருத்தகப்பனார் மற்றும் ஆசார்யரும் ஸ்ரீலக்ஷ்மீ ஸ்ரீஹயக்ரீவனே அல்லவா? முதல் சுலோகத்தில் தான் தம் ஆசார்யர் மற்றம் திருத்தகப்பனாரைப் பணிந்தது போல நான்முகனும் ஸ்ரீ லக்ஷ்மீ ஹயக்ரீவனைப் பணியும் காட்சியை மனக்கண் முன் நிறுத்தி இரண்டாம் சுலோகத்தை அமைத்தருளினார் ஸ்வாமி.

சுலோகம்:-

லக்ஷ்மீ துராங்கானன! பாஹுவஸ்தே
சத்வார ஏவம் ந கதம் நு பாதா: ? |
இத்யானத ஸ்ரீசதுரானனோக்தீச்
ச்ருண்வன் ஹயாஸ்யஸ் ஸமிதமாதனோதி ||
என்பதாகும்.

ஸ்ரீ லக்ஷ்மீ ஹயக்ரீவன் திருவடிகளில் விழுந்தி வணங்கின ப்ரஹ்மதேவன் அவரைப் பார்த்து விண்ணப்பம் செய்கிறானாம்.

“ஸ்ரீ லக்ஷ்மீ ஹயக்ரீவப் பெருமானே! தங்கட்கு நான்கு திருக்கரங்கள் உள்ளன. இது போல நான்கு திருக்கால்கள் ஏன் இல்லை?”

இப்படி ப்ரஹ்மன் சொல்லக் கேட்டு ஸ்ரீ லக்ஷ்மீ ஹயக்ரீவப் பெருமான் புன்னகை செய்கிறானாம்.

இவ்வளவே இந்த சுலோகத்தின் பொழிப்புரை.

அண்மையில் இரண்டு வித்வான்கள் இந்த சுலோகத்தில் ஸ்வாமி என்ன கூறிட முற்படுகிறார் என்று ஆராய்ந்து கொண்டு இருந்த போது பேசிய பேச்சுக்கள் யதேச்சையாக அடியேன் செவியில் விழுந்திட்டன.

அவர்கள் ஒருவர் ஒருவாறு தேறி இந்த சுலோகம் ப்ரஹ்மனின் மழலையாக அமைகிறது. “தங்கட்கு முகமோ குதிரை முகம். ஆனால் காலோ இரண்டே இரண்டு. குதிரைக்கு நான்கு கால்கள் அல்லவா? குதிரைக்குக் கைகள் கிடையாதே. ஆனால் உமக்குக் கைகள் நான்கு இருக்கின்றனவே. அவ்வாறே கால்கள் மட்டும் ஏன் நாலாக இல்லை?”

இந்த மழலையைக் கேட்டுப் பரிமுகப் பெருமான் மகிழ்ந்து முறுவல் பூத்திடுகின்றான் என்கிறார் கவி என்று அவர் சொன்னார்.

ஸ்ரீலக்ஷ்மி ஹயகர்வன் வணங்கி எழுந்த ப்ரஹ்ம தேவனின் - அதாவது சதுரானனடைய சொல் கேட்டு புகழ்ந்து புன்முறுவல் பூத்ததாகக் கவியின் கூற்று.

சதுரானன் என்றால் நான்முகன் என்று ஒரு பொருள். சாதூர்யமாகப் பேசும் முகம் உடையவன் என்றும் பொருள். ப்ரஹ்மா மிகச் சாதூர்யத்துடன் பேசியதைக் கண்டு குருவான பரிமுகன் மகிழ்ந்து புன்முறுவல் பூத்தபடி என்றும் பொருள் வந்திடும்படிக் கவி அருளியுள்ளதைக் கவனித்திட வேண்டும்.

“ஆசார்யனாகிய தேவீருக்கு இரு திருவடிகள், சிஷ்யாகின்ற அடியேனுக்கு நான்கு தலைகள். ஆசார்யனாகின்ற தாங்களும் நான்கு திருவடிகளுடன் இருந்தால் ஒரு தலைக்கு ஒரு திருவடி என்றாவதுத் திருவடிகளைத் தலையில் பொருத்தி அடியேன் மகிழ்வேனே!” என்று ப்ரஹ்மன் கருதிடுகிறானாம்.

இப்படியும் உண்டா என்கின்றீர்களா?

திருநெடுந்தாண்டகத்தின் 26-ஆம் பாசுரத்தில் திருமங்கையாழ்வார் திருவழுந்தூர் ஆமருவியப்பனுக்கு வண்டினைத் தூது விடுகின்றார்.

அந்தப் பாசுரத்தின் முழு வடிவம்

தேமருவு பொழிலிடத்து மலர்ந்த போதைத்

தேனதனை வாய் மடுத்துன் பெடையும் நீயும்

பூ மருவி இனிதமர்ந்து பொறியினார்ந்த

அறுகால சிறுவண்டே! தொழுதேன் உன்னை

ஆ மருவி நிரை மேய்த்த அமரர் கோமான்

அணி அழுந்தார் நின்றானுக்கு இன்றே சென்று

நீ மருவி அஞ்சாதே நின்றோர் மாது

நீன் நயந்தாள் என்று இறையே இயம்பிக் காணே.

என்பதாகும்.

நாயகியின் நிலையினை எய்திய ஆழ்வார் அதாவது **பரகாலநாயகீ** இப்பாட்டில் வண்டினைத் தூதாக விடுகின்றார். வண்டினை விளிக்கையில் அதனை அறுகால சிறுவண்டு என்று அழைக்கிறார். வண்டுக்கு ஆறுகால்கள் இருப்பதை முன்னிட்டு **அறுகால** என்று வண்டினைச் சிறப்பிக்கின்றாள் பரகால நாயகீ. அது சரி. இப்பொழுது வண்டுக்கு ஆறு கால்கள் என்பதை எதற்காக நாயகீ குறிப்பிட வேண்டும்.?

இந்தக் கேள்விக்கு விடை இறுக்க முற்பட்ட பட்டருக்கு முந்தைய ஆசார்யர்கள் “த்விபாத் ஆக ருத்தல் சதுஷ்பாத்தாய் இருத்தல் செய்கை அன்றியே கமனஸாதனமான கால்கள் ஆறு உண்டாகப் பெற்றேன்” என்கின்றாள் என்று அருளினார்களாம்.

அதாவது ஒருவர் நடப்பதற்குத் துணை புரிகின்றவை கால்கள் அல்லவா? மனிதர்கள், பறவைகள் மற்றும் குரங்கு இவைகட்குக் கால்கள் இரண்டாக இருக்கின்றன. மான், மாடு முதலிய விலங்குகட்குக் கால்கள் நாலு ஆக உள்ளன. ஆனால் வண்டுகட்கு மட்டும் கால்கள் ஆறு ஆக உள்ளன. எனவே தூதுக்காகப் பயணம் செய்வது எளிதாக இருக்கும். இந்த அடிப்படையில் பரகாலநாயகீ

வண்டை “**அறுகால சிறுவண்டே**” என்று சிறப்பித்து விளிக்கின்றாள் என்பது அவர்கள் அருளிய விளக்கம்.

ஆனால் பட்டர் இதை ஏற்கவில்லையாம். “வண்டுக்கு கால்களால் நடந்து பயணம் செய்வதில்லையே. சிறகுகளால் அல்லவா பறந்து பயணம் செய்கின்றன. எனவே **கமனஸாதனாதிக்யம்** - பயணத்துக்கு உதவிடுபவை அதிகம் இருப்பதைக் கருத்தில் கொண்டுப் பரகாலநாயகீ அவ்வாறு அருளினாள் என்பதில் பொருத்தம் இல்லை மேலும் “**தொழுதேன் உன்னை**” என்று சொல்வதாக மேலே பாசுரம் பேசுகின்றது. தொழுவது என்றால் தொழுகின்றவர்கள் தொழப்படுபவர் திருவடிகளைத் தம் தலை மீது வைத்துக் கொள்வது தானே! திருவடிகள் பல இருப்பின் தலை நிறையத் திருவடிகளை இருத்திக் கொள்ளாமே. அந்த லாபத்தினைக் கருதியே பரகாலநாயகீ கால்கள் அதிகம் இருப்பதைச் சொல்லி வண்டினை விளிக்கிறாள் எனலாம்.” என்று அருளினாராம்.

எம்பெருமானையும் நம்மையும் இணைக்கும் ஆசார்யர்களே அருளிச் செயலில் தூதாகச் சித்தரிக்கப்படுகின்றனர் என்பது ஸம்பந்தாயம். ஸ்வாமி தேசிகன் தாத்பர்யரத்னாவலீயில் “**தேசிகாஸ் தத்ர தூதா**” என்று அருளிச் செய்வதை நினைவில் கொள்ள வேண்டும். அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனாரும் ஆசார்ய ஹ்ருதயத்தில் “**சேர்ப்பாரைப் பகடிகளாக்கி...**” என்று அருளிடுகிறாரே.

ஆசார்யர் திருவடிகளே சரணம் என்றிருப்பவர்கட்கு ஆசார்யன் திருவடிகள் அதிகமாக இருப்பின் ஆனந்தம் அதிகமாக இருக்குமே.

எனவே பட்டர், “**அறுகால வண்டே**” எனும் விளியின் பின்னணியினை இப்படி விளக்கியருளினார். இந்த விவரங்களைப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை இப்பாசுர வ்யாக்யானத்தில் காட்டியருளியுள்ளார்.

பராங்குச நாயகி திருவிருத்தத்தில்

வீசும் சிறகால் பறத்தீர்; விண்ணாடு நுங்கட்கு எளிது;
பேசும் படி அன்ன பேசியும் போவது; நெய் தொடு உண்டு
ஏகம் படி அன்ன செய்யும் எம் ஈசர் விண்ணோர் பிரானார்
மாசில் அலர் அடிக்கீழ் எம்மைச் சேர்விக்கும் வண்டுகளே!

என்று அருளிடும் பாசுரத்தையும் திருவாய்மொழியிலே

எங்கானலகங்கழிவாய் இரை தேர்ந்து இங்கு இனிதமரும்
செங்கால மடநாராய் திருமூழிக்களத்து உறையும்நீ
கொங்கார் பூந்தண்டுமூய் முடி எம் குடக்கூத்தர்க்கு என்
தூதாய்நும் கால்கள் என் தலை மேல் கெழுமீரோ நுமரோடே.

என்று அருளிடும் பாசுரத்தையும் பார்க்கையில் பட்டருடைய
விளக்கத்தின் பொருத்தம் தெளிவாகிவிடும்.

ஆக சிஷ்யர்கள் ஆசார்யருக்குத் திருவடிகள் பல பல
இருப்பதை விரும்பிடுவார்கள் என்று ஆகின்றது.

நான்முகன் “பரிமுகளே! உனக்குத் திருக்கைள் நான்கு
இருக்கின்றன. அது போலத் திருவடிகள் ஏன் நான்கில்லை” எனச்
சொல்லக் கேட்ட ஸ்ரீஹக்ரீவப் பெருமான் மேலே காட்டிய பரகால -
பராங்குச நாயகிகளின் பணிந்துரையின் உட்கிடக்கிடையே
ப்ரஹ்மாவின் கூற்றிலே வரவே புன்னகை பூத்தனன் போலும்!

அச்வமேத வேள்வி செய்யும் மன்னன் தன்னுடைய தேரிலே
பூட்டப்பட வேண்டிய குதிரைகளை மந்திரத்திடப் பயன்படுத்திட
வேண்டும் என்று தான் உபதேசித்த வேதத்தில் வரும் மந்திரத்தில்
குதிரைக்கக் கால்களைக் கூடக் கைகளாக வருணித்திருப்பதை
ப்ரஹ்மா நினைவில் கொண்டிருந்தால் கை கால் இவைகளின்
எண்ணிக்கை பற்றிய கேள்வியே எழாது என்று கூட அவன் புன்னகை
பூத்திருக்கலாம்!

அந்த மந்திரம் :

தீவ்ரான் கோஷான் க்ருண்வதே வ்ருஷ்பாணயோSச்வா

ரதேயிஸ் ஸஹ வாஜயந்த: |

அவக்ராமந்த: ப்ரபதைரமிதான் சஹிணந்தி

சத்ருகம் ரபவ்யயந்த: ||

என்பதாகும். இதனில் வ்ருஷ்பாணயோளுச்வா: என்ற தொடர் மூலம் “பொழியும் கைகளை உடைய குதிரைகள்” என்று குதிரைகளை வேதம் வருணிக்கிறது.

குதிரைகட்குக் கைகள் ஏது? எனவே தான் வேதபாஷ்யகாரர் இங்கு பொழிவது என்பது ஆற்றலைக் குறிக்கிறது கை என்பது ஆற்றலைக் காட்டும் அவயமாகிறது. குதிரைக்குள்ள தனி ஆற்றல் விரைவாகப் போவது தானே. அதை அவைகள் காட்டுவது கால்களின் மூலமே. எனவே இங்குக் கை என்னும் அவயவத்தைக் குறிக்கும் பாணி என்னும் சொல் காலைக் குறிப்பதாகவே கொண்டிடல் வேண்டும் என்று உரை இட்டார்.

ஆனால் குதிரை என்றவாறே ஸ்ரீஹயக்ரீவன் நினைவிற்கு வரவே வேத புருஷன் அவன் தன்னுடைய ஞான முத்திரை மூலம் சாஸ்திரங்களைப் பொழிவதை எண்ணி **வ்ருஷ்பாணயோSச்வா:** என்று வருணித்திருக்கின்றானோ என்னும்படி வேதம் அமைந்திருப்பதை எண்ணி ஸ்ரீஹயக்ரீவன் புன்முறுவல் பூத்தானோ?

இப்படிப் பலவாறாக நாம் உண்கிக்கும்படி இங்கு ஸ்வாமி தன்னை வணங்கிய ப்ரஹ்மாவின் வார்த்தைகளைத் திருடி செவியாய்த்துக் கேட்ட ஸ்ரீஹயக்ரீவன் புன்முறுவல் பூத்தருளிடுகின்றான் என்று நிகழ்காலத்திலேயே சுலோகத்தினை பூர்த்தி செய்கின்றார்.

ஆனத ஸ்ரீ சதுரானன என்ற தொடரில் ப்ரஹ்மாவை **ஆனத** - அதாவது ஸ்ரீஹயக்ரீவனை நாற்புறமும் சுற்றிச்சுற்றி வந்து வணங்கினவனான நான்முகன் என்பதன் மூலம் ப்ரஹ்மாவின் ஆசார்ய பக்தியைக் காண்பிக்கும் கவிதையழகைச் சுவைத்திடல் வேண்டும்.

ஸ்ரீஹயக்ரீவன் புன்முறுவல் பூத்தவாறு இருக்கிறான் என்பதன் மூலம் நமக்கு ஸ்ரீஹயக்ரீவன் இன்னருள் செய்கின்றான் என்பதை ஸூசனம் செய்யும் அழகையும் ரஸித்திட வேண்டும்.

இப்படி ஸ்ரீஹயக்ரீவனுடைய திருவடி எண்ணிக்கை பற்றிய விண்ணப்பத்தினைக் கேட்டு ஸ்ரீஹயக்ரீவன் பூத்த புன்முறுவலால் ஊக்குவிக்கப்பட்ட கவி அடுத்த சுலோகத்திலிருந்து ஸ்ரீஹயக்ரீவனுடைய திருமேனியினைப் **பாதாதி கேசமாக** வருணிக்கத் தொடங்கிடுகிறார்.

6. மூன்றாவது சுலோகம் - திருவாடி நகங்களா? திங்களின் துண்டங்களா?

அடுத்து மூன்றாம் சுலோகம் சுலோகத்தின் மூலபாடம்

ஸுதாம்சுபிம்பாத் தவ வாஸபூதாத்
ஸுதாம்சுகண்டா தசதா விலக்னா: |
நாகாத்மனா த்வச்சரணாக்ரதேசே
ஸுதாமயீம் ந : பணிதிம் திசந்தி ||

இந்த சுலோகத்தின் மூலம் பரிமுகப் பெருமானுடைய திருவடி நகங்களை அனுபவிக்கின்றார் ஸ்வாமி.

நகங்களின் வட்டமன அமைப்பு மற்றும் சற்றே வெளுத்துள்ள வண்ணம் இவைகளைக் காண்கையில் அவைகள் சந்திரன்கள் போலத் தோன்றுகின்றன அல்லவா? இதனால் கவிஞர்கள் நகங்களையும் சந்திரன்களாக வருணித்திடும் மரபு உள்ளது.

கூரத்தாழ்வான் **ஸ்ரீஸுந்தரபாஹுஸ்தவத்தில்** 67-ஆம் சுலோகத்தில் அழகருடைய திருவடி நகங்கள் சந்திரனை விஞ்சும் ஒளியுடனும் பொலிவுடனும் திகழ்கின்றன என்று சுவை பட அருளிச் செய்கின்றார்.

“அழகருடைய திருமேனியிலிருந்து அழகு என்னும் ஓர் அமுதக் கடல் தோன்றியதாம். அந்த அமுதக் கடல் அலைகள் தான் அவனுடைய திருவடி விரல்கள் என்ற பெயருடன் அமைந்துள்ளனவாம். அந்த அலைகளில் (பௌர்ணமியில் பொங்கும் கடல் அலைகளில் தெரியும் சந்திரன்கள் போலத்) திகழ்கின்ற நகங்களின் வரிசை திங்கள் என்று தமிழில் வழங்கப்படும் சந்திரன்களின் குளிர்ச்சி மற்றும் கவர்ச்சி முதலிய அனைத்து மாண்புகளையும் விஞ்சிடுகின்றன.”

இப்படிக் கற்பனை நயம் கலந்து அருளிகிறார் ஆழ்வான்.

அந்த சுலோகத்தின் முழுவடிவம்:-

ஸௌந்தர்ய - ஸாரா - ம்ருத - ஸிந்து - வீசி -
 ச்ரேணீஷு பாதாங்குலி நாமிகாஸு |
 ந்யக்க்ருத்ய சந்த்ரச்சீரியமாத்மகாந்த்யா
 நகாவலீ சும்பதி ஸுந்தரஸ்ய ||

திருவடிகளில் இப்படித் திங்கள்கள் திரண்டு வந்திருப்பதற்கும் ஒரு காரணத்தைக் கற்பனைச் செய்து அழகரின் நகங்களின் பெருமையை அடுத்த சுலோகத்தில் அருளிச் செய்கின்றார்.

தகூட்ப்ரஜாபதியினுடைய பெண்கள் விண்மீன்கள் (நகூத்திரங்கள்) மற்றும் ஸதீ தேவி. அவர்களில் விண்மீன்களைச் சந்திரனுக்கும் ஸதீதேவியை சிவபெருமானுக்கும் திருமணம் செய்து கொடுத்தான் தகூட்ப்ரஜாபதீ. இப்படி சந்திரனும் சிவனும் ஸகலைகள் (ஷட்டகர்கள்) ஆனார்கள்.

தகஷனுக்கும் சிவனுக்கும் இடையில் சில பல நிகழ்ச்சிகளால் நல்லுறவு அமையவில்லை. தகஷனுடைய வேள்வியில் ஸதீதேவியே தன் உயிரை விடும் அளவுக்கு அந்த விரிசல் சென்றது என்பது ப்ரஸித்தமான வரலாறு.

சந்திரன் தன் மனைவிகளான விண்மீன்களுக்கு இடையில் ரோஹினீயிடம் மட்டுமே அன்பு செலுத்தினான். அதனால் அவனிடமும் தகஷன் சீற்றம் கொள்ளும் நிலை வந்தது. சந்திரனை ஒருமுறை எச்சரித்தான் தகஷன். சந்திரன் தன் போக்கை மாற்றிக் கொள்வதாக வாக்குறுதி அளித்தான். ஆனால் செயலில் பழையபடியே தான் இருந்தான்.

எனவே தகஷன் அவனுக்கு குஷ்டரோகம் வரும் படியாகச் சாபம் கொடுத்து விட்டான். சந்திரன் அந்த வியாதியினால் உடல் தேயத் தவித்தான். ஷட்டகர் என்பதாலும் தன்னைப் போல் தகஷனுடன் பகை கொண்டவர் என்பதாலும் வலிமை உடையதோர் தெய்வம் என்ற எண்ணத்தினாலும் சிவனுடைய உதவியை நாடினான் சந்திரன். சிவன் தேய்ந்து பதினாறில் ஒரு பகுதி ஆகிவிட்டிருந்த சந்திரனைத் தலையில் தாங்கினார். அதற்கு மேல் அவன் தேயவில்லை என்றால் தகஷன் கொடுத்த சாபத்திலிருந்து விடுதலையும் கிடைத்தபாடில்லை. பழைய நிறைவும் பரவில்லை.

சந்திரன் சிவனால் தனக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் சாபம் ஆகின்ற மலத்தினை அழக்கினை அறுத்தெறிய இயலாது மாண்பையும் மீட்டுத் தர இயலாது என உணர்ந்தான். பரம புருஷனான அழகரே தன்னைக் காப்பாற்ற முடியும் என்னும் மல் அறுக்கும் மதி (அறிவு) மதிக்கு (சந்திரனுக்கு) வந்தது. அழகர் திருவடியில் அடைக்கலம் புகுந்தான்.

பழைய மாண்பையும் மிஞ்சும் மாண்பு வந்தது. முழு வட்டமான நிலை வந்தது. ஒன்றுக்குப் பத்தாக வளர்ச்சி பெற்றான். இப்படிப் பத்து பூர்ணசந்திரர்கள் ஆகிவிட்டான். அழகர் திருவடிகளிலிருந்து அகலக் கூடாது என்று அங்கேயே பத்து வடிவத்துடனே இருக்கிறான்.

அந்தப் பத்து சந்திரன்களே அழகரின் நகங்களாக உள்ளன.

இப்படித்தான் அழகருடைய திருவடி நகங்களைக் காண்கையில் அடியேனுக்கு எண்ணம் வருகின்றது என்று அருளிடுகின்றார் ஆழ்வான்.

சுலோகத்தின் முழு வடிவம்:-

யோ ஜாதக்ரசிமா மலீ ச சிரஸா ஸம்பாவிதத் சம்புனா
ஸோடியம் யச்சரணாச்ரயீ சசதரோ நூநம் நகவ்யாஜத: |

பூர்ணத்வம் விமலத்வமுஜ்ஜ்வலதயா ஸாந்தம் பஹூத்வம் ததா
யாதஸ்தம் தருஷண்டசைலநீலம் வந்தாமஹே ஸுந்தரம் ||

என்பதாகும்.

ஸ்ரீமதுபயவே மஹாமஹோபாத்யாய பையம்பாடி சேட்டலூர் ஸ்ரீவத்ஸாங்காச்சார்யஸ்வாமி ஸ்ரீஸுந்தரபாஹுஸ்தவத்திற்கு **ஸௌந்தர்யானுபவம்** என்ற தலைப்பில் வ்யாக்யானம் அருளியுள்ளார். அந்த ஸ்வாமி இங்கு “**மலமறு மதி சேர் மாலிருஞ்சோலை**” என ஆழ்வார் அருளியதற்கு விளக்கம் கூறுவது போல் இந்த சுலோகம் அமைந்து திருவடிகளில் உள்ள நகங்களை வருணிக்கிறது என்று காட்டியருளிகிறார்.

இந்த சுலோகத்தில் சந்திரன் எம்பெருமான் திருவடியை அடைந்து உய்ந்து பத்தாக வளர்ந்திட்டுள்ளான். அந்தப் பத்துச் சந்திரன்களே எம்பெருமான் திருவடி நகங்கள் என்று தற்குறிப்பேற்றி அணியில் அதாவது உத்ப்ரேகைடி செய்து ஆழ்வான் அருளியிருந்தாலும் இதன் மூலம் **மற்றைய தேவதைகளை அண்டினால் அகலாத அனைத்துக் குறைகளும் மலங்களும் பரம புருஷனான அழகப்பிரானுடைய அடியிணையில் அடைக்கலம் புகுந்தால் அகலும்** என்கிற உண்மை உணர்த்தப்படுகின்றது அல்லவா?

ஆழ்வாரின் பாசுரத்தில் உள்ள **மலமறுமதி சேர்** என்ற தொடருக்கு களங்கம் போகும்படி சந்திரன் வந்து சேருகின்ற திருமலை என்று நஞ்ஜீயர் ஒன்பதினாயிரம் படியில் உரை இட்டருளினார். உரைகாரர் பன்னீராயிரப்படியில் உரைகாரர் அதே பொருளையே கூறியருளினார். நம்பிள்ளை ஈடு முப்பத்தாறாயிரப்படியில்

‘மலமறு - சந்திரபதத்துக்கு அவ்வருகே வளர்ந்து நிற்கையாலே அவன் போம் போது சிகரங்களிலே தேய்ப்புண்டு சாணையிலே இட்டாற்போல் களங்கமறா நிற்கும் என்னுதல்’ என்று மேற்கண்ட பொருளை முதல் பொருள் ஆக அருளினார். பிறகு ‘அன்றிக்கே திருமலை ஆழ்வார் தாம் ஞான லாபத்தை உண்டாக்குவார்’ என்று **பிள்ளான்** வார்த்தை என்று அருளினார். ஆம். திருவாறாயிரப் படியில் **பிள்ளான் மலர் அறு மதி சேர் மாலிருஞ்சோலை** என்ற தொடருக்கு வ்யாக்யானம் இடுகையில் “பரம புருஷ நிர்மல ஞான ஜனகமான திருமலை” என்றே அருளினார். மதி என்று தமிழில் பயன்படுத்தப்படும் சொல்லுக்குச் சந்திரன், அறிவு, குபேரன், யானை என இப்படிப் பல பொருள்கள் உண்டு. நஞ்ஜீயர் முதலானோர் சந்திரன் என்ற பொருள் கொண்டு சந்திரனை முட்டும் மலையாகத் திருமாலிருஞ்சோலை மலையை ஆழ்வார் வருணிப்பதாகப் பொருள் கொண்டனர். இந்த வருணனை இந்தத் திருவாய்மொழி இரண்டாம் பாட்டிலியே **மதி தவழ் குடுமி மாலிருஞ்சோலை** என்ற தொடரில் ஏற்கெனவே வந்து உள்ளது. அதனையே மீண்டும் ஏழாம் பாட்டிலே ஆழ்வார் அருளுகின்றார் என்று கொண்டால் ஆழ்வார் அரைத்த மாலையே அரைக்கிறார் என்ற குறை வரும் என்பதைத் கணிசித்த பிள்ளான் மதி என்ற சொல்லுக்கு அறிவு என்று பொருள் கொண்டு மலம் - அற்ற அதாவது நிர்மலமான அறிவை தன்னை அண்டி வந்திடும் அடியவரிடம் சேர்க்கின்ற மலை என்று பொருள் காட்டி அருளினார். அதாவது இந்த மலையை அடைந்தவாறே பரம புருஷனைப் பற்றிய குற்றமற்ற அறிவு வந்திடுமாம். பரமபுருஷனைத் தவிர வேறு யாரும் நம் துயர் அனைத்தையும் அகற்ற வல்லவர் அல்லர். ஒரு ஜீவனுக்கு மாற்று ஒரு ஜீவன் (பரமசிவனும் ஒரு ஜீவன்

தானே! தஞ்சகமாகமாட்டேன் என்ற மதியினை இம் மலையே தரும் என்றபடி.

பிள்ளான் ஏற்ற பொருளின் சிறப்பினைக் கணிசித்தே திருவாய்மொழி ஆயிரம் பாசுரங்களையும் ஸம்ஸ்க்ருதத்திலே சுலோகமாகவே **ப்ரதிபிம்பலஹர்** என்று தலைப்பிட்டு அருளிய ப்ரபந்தத்தில் **மலம் அறு மதி சேர் மாலிருஞ்சோலை** என்ற தொடரை

மாலின்யான்யபஹாய சுத்தமதிதம் ஸ்வாராமபூமிதரம் என்று மொழி பெயர்த்தருளினார். ப்ரதிவாதிபயங்கரம் ஸ்ரீமதுபயவே அண்ணங்கராசார்ய ஸ்வாமியும் இதன் சிறப்பைச் சுவைத்து இந்தப் பொருளையே திருவாய்மொழிக்குத் தாம் அருளிய ஸம்ஸ்க்ருத உரையில் பிள்ளான் கொண்ட பொருளையை காட்டிப் போந்தார்.

ஆக என்ன தேறியது?

மதியாகிய சந்திரனுடைய வரலாறு இந்த மல மறு மதியைத் தரவல்லது ஆக இருப்பதைத் தன்னகத்தே கொண்டதை உணர்த்தும் ஆழ்வானுடைய கவிதை ஆழ்வாருடைய பாசுரத்தில் உள்ள மலமேறு மதிசேர் மாலிருஞ்சோலை என்ற தொடரின் இரு பொருளையும் இணைத்து இனிமையுடன் இலக்கிடுகின்றது.

அழகருடைய திருவடி நகங்களைப் போல அருளாளப் பெருமாளுடைய திருவடி நகங்களையும் பெருமான் திருவடியினை அண்டியதால் சந்திரன் வருத்தி பெற்றுப் பத்துப் பூர்ண சந்திரன்களாக இருப்பதாகக் கற்பனை வளத்துடன் **ஸ்ரீவரதராஜஸ்தவத்திலும்** 69ஆம் சுலோகத்தில் ஆழ்வான் அருளிடுகின்றார்.

அந்த சுலோகம்:

சம்போரம்போருஹமுக! ஸகா ஸந் ஸஹாங்கச்சசாங்க:
குர்வன் ஸேவாம் வரத! விகலோ வருத்தஹீனஸ்ஸூலப்ர: |
த்வத்பாதாப்ஜே ப்ரியமக! நகச்சத்மனாளாஸ்ச்ரித்ய நித்யம்
ஸத்வ்ருத்தோளபூத் ஸ து தசகுண : புஷ்கலோ நிஷ்கலங்க: ||

என்பதாகும்.

இப்படி எம்பெருமானுடைய திருவடி நகங்களை முழுமதியாகக் கற்பனை செய்து ரஸிக்க ஆழ்வான் பின்பற்றிய மரபை நம் ஸ்வாமியும் தொடர்ந்து ஹயவதனப் பெருமானுடைய திருவடி நகங்கள் அமுதைப் பொழியும் நிலாத் திங்களாக உள்ளன என்று வருணிக்கிறார்.

ஆனால் அங்குத் திருவடியில் அமுதைப் பொழியும் சந்திரன் இருப்பதற்கு காரணத்தினை வேறு ஒரு கோணத்தில் கவிக் கண்கொண்டு பார்த்து அருளிடுகின்றார்.

ஸ்ரீலக்ஷ்மீ ஹயவதனப் பெருமான் முழுநிலாவின் மண்டலத்தில் வீற்றி இருந்து அருள் பாலிப்பதாக மந்திர சாஸ்திரங்கள் காட்டுகின்றன. ஸ்ரீஹயக்ரீவ கவசத்தில்,

கலசாம்புதிஸங்காசம் கமலாயதலோசனம் |

கலாநிதிக்ருதாவாஸம் கர்ணிகாந்தரவாஸினம் ||

என்று அவனை த்யானம் செய்யும் முறை சொல்லப்பட்டுள்ளது. இங்கு கலாநிதிக்ருதாவாஸம் என்பது சந்திர மண்டலத்தில் வஸிப்பவன் என்ற பொருளில் வருகின்றது. சந்திரமண்டல மத்யஸ்தன் அகண்ட சந்திரவலயச் வேதாரவிந்தஸ்தன் என்றெல்லம் ஹயக்ரீவ த்யானங்களில் கூறப்பட்டுள்ளது.

ஆக ஸ்ரீலக்ஷ்மீ ஹயவதனப் பெருமான் வாஸஸ்தலமாக (இருப்பிடமாக) அமுதைப் பொழியும் நிலவு ஆகிறது. இதனை **தவ வாஸபூதாத் ஸுதாம் சுபிம்பாத்** என்ற முதலடியில் காட்டியருளிடுகின்றார்.

அப்படி தம் இருப்பிடமான சந்திரமண்டலத்தில் ஸ்ரீலக்ஷ்மீ ஹயவதனப் பெருமான் வீற்றிருக்கையில் அந்த அமுதைப் பரப்பும் சந்திர மண்டலத்திலிருந்து சில பல அமுதைப் பொழியும் துகள்கள் திருவடியில் வந்து பத்து விரல்களின் முனையிலும் ஒட்டிக்கொண்டு விட்டனவாம். அவனுடைய நகங்களின் வடிவில் அமுதைப் பொழியும்

சந்திரர்களாக அவை இருக்கின்றனவாம். இதனை **ஸுதாம்சு கண்பா தசதா விலக்ணா: த்வச்சுரணாக்ர தேசே நகாத்மணா** என்ற சுலோகப் பகுதி காட்டுகின்றது.

அந்த நகமாகிற அமுதைப் பொழியும் சந்திரர்கள் அடியோங்களுக்கு அமுதமே வடிவெடுத்த சொற்களைத் தொடுக்கும் ஆற்றலை) அள்ளித் தருகின்றன.

அடியோங்கள் என்றால் எத்தகைய அடியோங்களுக்கு?

அந்த அமுதைப் பொழியும் பத்து சந்திரர்களாம் நகங்களை த்யானம் செய்யும் அடியோங்களுக்கு என்றபடி.

இதனை சுலோகத்தின் நான்காம் அடியாகிய **ஸுதாமயீம் ந: பணிதிம் தீசந்தி** என்ற பகுதி சொல்லுகிறது.

ஸத்வமூர்த்தியான **ஸ்ரீஹயக்ரீவன்** வாஸஸ்தலத்திருப்பதால் அவன் திருவடியில் பதியும் பாக்யம் பெற்றன சில சந்தரமண்டலத் துகள்கள். அவைகளே அவனைப் போல பத்து அவதாரம் எடுத்துவிட்டன. ஆம் பத்து நகங்களாகிற சந்திரர்கள் ஆகிவிட்டன. அவைகளே அடியோங்களுக்கு அமுதமனைய கவிதைகளை இயற்றும் ஆற்றதைத் தருகின்றன என்றபடி.

அழகர் வரதன் ஆகிய திவ்யமூர்த்திகளின் திருவடியில் சிவனை ஆசுரயித்துப் பிறகு அடிபணிந்த சந்திரன் நகங்களாக ஆனதாக ஆழ்வான் உத்பரேகைடி. ஆனால் ஹயக்ரீவன் திருவடி நகங்களாக வந்த சந்திரர்கள் அவன் திவ்ய தேச வாஸத்தினால் அடியிலேயே அதாவது முதலிலேயே - இயற்கையாகவே வந்த அவள் அடிபணிந்த ஏழாட்காலும் பழிப்பிலாத சந்திரர்கள்!

அதாவது திவ்யதேசங்களில் ஈடுபட்டு அவன் அடிபணிந்து அங்கேயே ஒன்றிய அபிநவதசாவதாரமாய் அமுதைப் பொழியும் அருளிச்செயல்களை அருளிய ஆழ்வார்கள் பதின்மரை நினைவூட்டும் பத்து நகங்கள்!

அவர்களை அடிபணியும் அடியோங்களுக்கு அமுதிலும் இனிய சொல்வளம் வருவதில் அதிசயம் ஏதேனும் இருக்குமோ? என்று திருவுள்ளம் போலும்,

7. நான்காவது சுலோகம் - உள்ளத்தே வைப்பவர் பெறும் உயர்வு!

மூன்றாவது சுலோகத்தில் பரிமுகப் பெருமானின் திருவடி நகங்களை வருணிக்கத் தொடங்கி அவனுடைய இருப்பிடமான சந்திரமண்டலத்தின் பின்னியில் ஓர் உத்ப்ரேகை செய்தருளினார் அல்லவா ஸ்வாமி. அதைத் தொடர்ந்து அடுத்த சுலோகத்தில் அவன் உரைவிடம் ஆன சந்திரமண்டலத்திற்கு சந்திரனின் பெயரே ஓர் அடிப்படை உண்மையினை உணர்த்துவதாக அனுபவிக்கின்றார்.

ஹயக்ரீவப் பெருமான் சந்திர மண்டலத்தில் வீற்றி இருந்தருள்வதாக மந்திர சாஸ்திரங்களில் அவனை த்யானம் செய்யும் முறையை வருணிக்கும் சுலோகங்களில் சொல்லப்படுகின்றது. ஸ்ரீஹயக்ரீவ கவசத்தில்

கலசாம்புதிஹங்காசம் கமலாயுதலோசனம் |

கலாநிதிக்குதாவாஸம் கர்ணிகாந்த்ரவாஸினம் ||

என்று “பாற்கடல் போல் வெளுத்த வண்ணமும், ஆழமும் கவர்ச்சியும் உடையவனும் தாமரை இதழ் போன்று நீண்ட அகன்ற திருக்கண்களை உடையவனும் கலாநிதியில் (சந்திரனில் அதாவது சந்திர மண்டலத்தில்) எழுந்தருளி இருப்பவனும் ஆன ஹயக்ரீவன் என்று த்யானம் செய்யும் முறை சொல்லப்பட்டுள்ளது.

அந்த த்யானத்தில் சந்திரன் கலாநிதி என்ற சொல்லால் குறிப்பிடப்படுகின்றான். கலா என்பது சந்திரனின் பகுதியான பிறையினைக் குறிக்கும் ஸம்ஸ்கிருதச் சொல். இது தான் தமிழில் கலை என்ற வடிவம் பெறுகின்றது.

நாடொறும் ஒரு கலை என்று வளர்பிறையில் சந்திரன் வளர்ந்து பெளர்ணம் அன்று முழுமதியாக அதாவது பதினாறு கலைகளால் நிறைந்த நிலையினை அடைகின்றான். இந்த அடிப்படையில் தான் கலா என்பதே பதினாறில் ஒரு பகுதியினைச் சொல்லும் சொல்லாகி ஒரு பொருளின் சிறு பகுதியைக் குறிக்கும் சொல்லாகவும் வழக்கில் வந்துவிட்டது. கலைகளின் இருப்பிடம் ஆனதால் சந்திரனும் கலாநிதி என்ற பெயரைப் பெறுகின்றான்.

அதைப் போலவே கலா என்ற ஸம்ஸ்கிருதச் சொல் வெவ்வேறு வகையான அறிவுத் துறையில் உள்ள திறமையைக் குறிக்கின்றது. அந்த அடிப்படையில் தான் பல அறிவுத் திறமைகளில் திறமை உடையவர்களைக் கலாநிதி என்று கூறும் மரபு ஏற்பட்டது.

இப்படிக் கலாநிதி என்ற சொல் சந்திரனையும் அறிஞரையும் குறிக்கின்றது. அதை வைத்து ஸ்வாமி ஓர் உண்மையினை உணர்த்தும் கவிதையை அருள்கின்றார்.

“ஹயக்ரீவப் பெருமானே! உன்னைத் தன்னுள் இடையறாது இருத்தி வழிபடுபவன் கலாநிதி. (பற்பல கலை வல பாவலன்) ஆகிவிடுவான் என்பதில் ஐயம் ஏதுமே இல்லை. உன்னைத் தன் அகத்தே இடையறாது இருத்துகின்றானே சந்திரன் அவனே இதற்கு ஓர் உதாஹரணமாக உள்ளான். ஆம் அவன் கலா நிதி என்று பெயர் பெற்றுள்ளானே!” என்று நயம்பட அருளிடுகின்றார் நான்காம் சுலோகத்தில்.

சுலாகத்தின் முழு வடிவம்

பிபார்த்தி யஸ்த்வாம் மனுவோ நிஜாந்த
கலாநிதிஸ் ஸ்யாத் ஸ இஹேதி ஸத்யம் |

வஹந்நிஜாந்தஸ்ஸததம் ஸ ஏஷ:
கலாநிதிஸ் தத்ர நிதர்சனம் ந: ||

என்பதாகும்.

பரிமுகப் பெருமானை இடையறாது த்யானம் செய்பவர்கள் தங்களுக்குப் பயிற்சி இல்லாத துறையில் கூட அதில் நிறைந்த பயிற்சி பெற்ற வல்லுனர்களே வியக்கும் வண்ணம் நுட்பங்களைக் காண வல்லவர்கள் என்பதால் அவர்களே கலாநிதி என்ற தொடருக்கு இலக்கியமாகின்றனர்.

ஹயக்ரீவனின் அருளுக்கு இலக்கான தக்ஷிணாமூர்த்தியின் தேவியான லலிதா தேவியின் வழிபாட்டுக்கே முன் பின் பார்த்திராத நூல்களின் நுட்பத்தை உணரும் திறமையும் மஹாகவியாக மிளிர்வதும் பலனாகக் கிட்டும் என்று,

அச்ருதோ போத்யதே க்ரந்தோ பவேத் ஸாரஸ்வத: கவி:

என்பதாகப் பலன் கூறப்படுகின்றது என்றால் பரிமுகப் பெருமானை வழிபடுபவர்களைப் பற்றிக் கேட்கவும் வேண்டுமோ?

ஸ்வாமியின் திருத்தகப்பனாரும் ஆசார்யருமான ஸ்ரீவேங்கடசேஷார்ய மஹாதேசிக ஸ்வாமி (1855-1934) இராமநாதபுரம் ஸேதுபதியின் ஸம்ஸ்தானத்தில் ஆஸ்தான வித்வானாகத் தமது இளமையில் பதவி வஹித்தார். அவருடைய முப்பதாவது திருநகூத்திரன் போது காஷ்மீரில் இருந்து ப்ரபல ஜோஸ்யர் ஒருவர் இலங்கைக்குச் செல்லும் வழியில் இராமநாதபுரம் வந்தார். மிகவும் ப்ரஸித்தி பெற்றிருந்த அந்த ஜோஸ்யர் இலங்கையில் ஆறுமாதங்கள் சுற்றுப்பயணம் செய்யப் போகின்றார். இராமநாதபுரத்தில் அவர் தங்கியிருந்தபோது அவரை உபசரித்த ஸேதுபதியின் ஜாதகத்தைப் பார்த்துப் பலன்களைச் சொன்னார் அவர்.

தமது ஆஸ்தான வித்வானிடம் ஆசார்ய விச்வாஸம் வைத்திருந்த ஸேதுபதி ஆசார்ய ஸ்வாமியின் ஜாதகத்தையும் பார்த்துப் பலன் சொல்ல வேண்டும் அவரைக் கேட்டுக் கொண்டார். ஸ்வாமியை வற்புறுத்தி அவர் ஜாதகத்தை எடுத்துவரச் செய்து அவரைப் பார்க்கச் சொன்னார் ஸேதுபதி மன்னர்.

ஜாதகத்தைப் பார்த்த ஜோதிடர் உதட்டைப் பிதுக்கி விட்டு மிகவும் வருத்தத்துடன் சொன்னார் “இந்த ஜாதகிக்கு இப்பொழுது மாபெரும் கண்டம் இருக்கிறது. அதற்கு பரிஹாரம் செய்து கொள்ளவில்லை என்றால் ஆறு மாதங்களில் அவர் வாழ்வு முடிந்து விடும்”

“பரிஹாரம் செய்தால் போகிறது. என்ன பரிஹாரம்” ஸேதுபதி மன்னர் கேட்டார்.

“ஏழு வெள்ளைக் குதிரைகள் தானம் செய்ய வேண்டும்.”

மன்னரிடமே அவ்வளவு குதிரைகள் கிடையாது.!

மன்னர் தடுமாறினார்.

“வேறு ஏதேனும் பரிஹாரமில்லையா?”

“இதனைத் தவிர வேறு வழியே இல்லை இவர் பிழைக்க வேண்டும் என்றால் அதைச் செய்தே தீர வேண்டும்” ஜோதிடர் உறுதியாகக் கூறி விட்டு இலங்கையை நோக்கிச் சென்று விட்டார்.

மன்னர் நிலைகுலைந்து போனார்.

குதிரை தானம் என்பதே ஒருவிதத்தில் மிகச் சிக்கலானது. பொதுவாக தானங்களில் தானம் வாங்குபவர்கள் தான் ப்ராயச்சித்தம் செய்துகொள்ள வேண்டும். ஆனால் குதிரை தானம் செய்தால் தானம் செய்பவருக்கும் ப்ராயச்சித்தம் உண்டு. வேதத்தில் குதிரை தானம் செய்பவருக்கு பிராயங்க்சசித்தேஷ் என்று ஒரு வேள்வியே சொல்லப்பட்டுள்ளது. தானம் செய்யப்பட்ட குதிரைகளின் எண்ணிக்கை எதுவோ அதே எண்ணிக்கையில் இந்த வேள்வியில் ஸமர்ப்பிக்க வேண்டிய புரோடோசங்களின் எண்ணிக்கை அமைய வேண்டும். ஆனால் இங்கு முதலில் ஏழு குதிரைகட்கு அதுவும் ஏழு வெள்ளைக் குதிரைகட்கு எப்படி ஏற்பாடு செய்வது? எவ்வளவு செலவு ஆகும்?

இதை எல்லாம் எண்ணிப் பார்த்த அரசர் தடுமாறினார்.

ஆசார்ய ஸ்வாமிகளுக்கு இறுதி நெருங்கிவிட்டது என்றே அவர் நம்பினார் அந்த ஜோஸ்யர் அவ்வளவு உறுதியாகச் சொல்லிப் போயுள்ளாரே அவர் வேறு ப்ரபலரானவரி.

எனவே அரசர் ஆசார்ய ஸ்வாமியின் விருப்பம் ஏதேனும் இருப்பின் தம்மால் இயன்றால் உடனே அதைத் தாம் நிறைவேற்றித் தயாராக இருப்பதாகவே விண்ணப்பித்தார். இறுதி விருப்பம் என்று அதனை ஏற்கத் தயாராகிவிட்டார்.

ஆனால் ஸ்வாமி ஜோஸ்யரின் வார்த்தைகளால் பாதிக்கப்படாதவராகத் தான் இருந்தார். என்றாலும் மன்னரின் வேண்டுகோளை ஏற்று ஒரு விருப்பத்தை மட்டும் தெரிவித்தார்.

“நமது பாட சாலையில் இருந்து ஏழு சூட்டிகையான மாணவர்களைத் தேர்ந்து எடுத்து அவர்களுக்கு ஆறு மாதங்கள் அல்லும் பகலுமாக வ்யாகரண சாஸ்த்ரத்தை போதித்து அவர்களை மதஹாவித்வான்களாக ஆக்கிட வேண்டும் என்று விரும்புகின்றேன். அவர்களுக்கு ஆறு மாதம் சிறப்பான சாப்பாடு முதலிய வஸதிகளைச் செய்து தந்தால் போதும்.”

அப்படியே மன்னர் ஏற்பாடு செய்து கொடுத்தார். ஆறு மாதங்கள் ஓடி விட்டன. அந்த எழுவரையும் வ்யாகரண மஹாபாஷ்யத்திலே தேர்ந்தவராக உருவாக்கிவிட்டது ஸ்வாமி கொடுத்த பயிற்சி.

ஜோஸ்யர் இலங்கையிலிருந்து திரும்பி வந்தார். தன் கலையில் தாம் பெற்றிருந்த திறமையில் அபார நம்பிக்கை அவருக்கு எனவே வரும்பொழுதே மன்னவரிடம் கேட்டார் “உங்கள் ஆசார்ய ஸ்வாமிகள் காலம் முடிந்திருக்குமே!” மன்னர் இடைமறித்துச் சொன்னார் “இல்லை இல்லை அவர் திடமாகத்தான் இருக்கிறார். எங்கள் பாக்யம். அவர் விஷயத்தில் உங்கள் ஜோஸ்யம் பலிக்காது போயிற்று!”

“என் ஜோஸ்யம் தவறாகவே இருக்காதே! அவர் பரிஹாரம் செய்திருப்பார் அல்லது அது அவருடைய ஜாதகமாக

இருந்திருக்காது” என்று தன்னம்பிக்கையின் வடிவமான அந்த ஜோஸ்யர் கூறினார். “எதற்கும் அவரை நேரில் பார்த்து விசாரிக்க விரும்புகின்றேன்.”

“தாங்கள் பிழைத்திருப்பதில் மிகவும் ஸந்தோஷம் என்றாலும் பரிஹாரம் செய்யாமல் பிழைத்திருப்பது என் ஜோஸ்யக் கலைக்கே சவாலாக இருக்கிறது. ஒருக்கால் அது உங்கள் ஜாதகமே இல்லையோ என்னவோ?” என்றார். ஜந்யோதிஷு கலாநிதி என்று பட்டம் பெற்றிருந்த அந்த ஜோஸ்யர்.

ஸ்வாமி ஜோஸ்யரை தீர்க்கமாகக் கடகூடித்து விட்டு அருளிடுகிறார். “ஜ்யோதிஷு கலாநிதி அவர்களே! நீங்கள் கவலைப்பட வேண்டா. தாங்கள் ஜோஸ்யக் கலையில் தவறேதும் இல்லை. நான் பரிஹாரம் செய்ததால் தான் பகவான் திருவுள்ளம் உகந்து அடியேனை இங்கே இன்னும் சில பல ஆண்டுகள் இருக்கும்படி அருளியுள்ளான்.”

“பரிஹாரம் செய்தீர்களா? ஏழு வெள்ளைக் குதிரைகளை தானம் செய்தீர்களா என்ன? அது தவிர வேறு பரிஹாரமே கிடையாதே!”

“நீங்கள் சொன்ன பரிஹாரத்தை தானே நான் செய்தேன். ஸ்ரீஹயக்ரீவன் வித்யா ஸ்வரூபி அல்லவா? வெள்ளைப் பரிமுகர் என்றல்லவா அவரைப் போற்றுகின்றோம். எனவே ஏழு கூட்டிகையான மாணாக்கர்களைத் தேர்ந்தெடுத்து வ்யாகரண சாஸ்திர வித்யா தானம் செய்தேன். அது ஏழு குதிரைகளை தானம் செய்தது ஆகாதா?”

“பொருத்தமாகத்தான் இருக்கிறது. ஆனாலும் ஏழு குதிரைகள் தானம் செய்வதற்குப் பதிலாக ஏழு மாணவர்கட்கு ஞான தானம் பண்ணலாம் என்று என்னுடைய சாஸ்திரத்தில் நான் இதுவரை கண்டதில்லை” என்று கூறி ஜோஸ்யர் காஷ்மீருக்குத் திரும்பிச் சென்றார்.

ஒரு மாதம் கழித்து ஸ்வாமியை ஸேவிப்பதற்காகவே காஷ்மீரிலிருந்து இராமநாதபுரம் வந்து ஸ்வாமி! “**ஹயாலாபே கலாதானம்**” என்றபடி பரிஹாரசாஸ்த்ர வசனம் ஒன்று கேட்டது உண்டு என்று எங்கள் குருதேவர் சொல்கிறார். தாங்கள் அதைப் பார்க்காமலேயே உஹம் செய்து விட்டீர்கள். தாங்கள் தான் **கலாநிதி** தங்களை **கலாநிதி** என்று பட்டம் ஸமர்ப்பித்து வணங்கி விண்ணப்பம் செய்து ஆசி பெற்றுப் போகவே வந்தேன்” என்று கூறி ஸ்வாமியை வணங்கி மீண்டாராம் அந்த ஜோஸ்யர்.

பிறகு ஸ்வாமி எழுபத்து ஒன்பது திருநகூத்தரங்கள் இந்நிலவுலகில் எழுந்தருளி இருந்தார் என்பதும் இங்கே குறிப்பிட வேண்டிய ஒன்று தான்.

ஹயக்ர்வனை உள்ளத்தே இருத்தி வழிபடுபவர்கள் இப்படித் தாங்கள் பயிலாத கலைகளில் கூட வல்லுனராக் கலாநிதிகளாக இருப்பதில் என்ன வியப்பு?

ஹயக்ர்வனைத் தன்னுள்ளே இருத்திடும் சந்திரனே கலாநிதி என்று பேர் படைத்து இதனை உறுதி செய்கிறானே! என்ற கலாநிதி என்னும் சொல்லை இவ்வாறு சிலேடையாகக் கையாண்டுப் பரிமுகனை த்யானம் செய்தால் வரும் ஏற்றத்தை நயம்பட நான்காவது சுலோகத்தில் நம் ஸ்வாமி விளக்கி அருளியபடி!

8. ஐந்தாவது சுலோகம் – கவிதை வெள்ளத்திற்கு வேகம் தரும் கணைக்கால்!

அடுத்த ஐந்தாவது சுலோகத்தில் பரிமுகப் பெருமானுடைய திருக்கணைக் கால்களை அனுபவிக்கிறார் கவி. கண்ணபிரானின் கணைக்கால்களைப் பாடிய பட்டர் பிரான்

**கணைக்கால் இருந்தவா காணீரே!
காரிகையீர்! வந்து காணீரே!**

என்று யசோதைப் பிராட்டியார் தம் தோழிகளை அவைகளின் அழகை ரஸிக்க அழைத்ததாகப் பாடுகிறே அப்படி கண்ணுக்கினிய திருக்கணைக் கால்களாம் பரிமுகனுக்கு. எனவே **நயனாபிராமம்** என்று கணைக்காலினைச் சிறப்பித்து அருளிடுகின்றார் ஸ்வாமி.

அழகப்பிரானின் கணைக் கால்களை வருணித்த ஆழ்வான் அவைகளின் கண்ணுக்கினிய தன்மையை நம் நெஞ்சில் பதிய வைக்க ஓர் ஒப்புமை காட்டி அருளிடுகின்றார். அழகருடைய திருவடிகள் கீழ்முகமாக வைக்கப்பட்ட தாமரைப் பூக்கள் போல இருக்கின்றனவாம். அப்பொழுது அந்தத் தாமரைகளின் தண்டுகள் மேலும் தாமரைகள் கீழும் ஆக இருக்கும் அல்லவா? அந்நிலையில் உள்ள தண்டுகள் போல நல்ல வட்ட அமைப்பும் பரப்பும் அழகும் நிறைந்தவைகளாகத் திருக்கணைக்கால்கள் திகழ்கின்றனவாம். அதனால் அவைகளை விட்டுத் தம் கண்கள் வேறு எங்கும் செல்ல இயலாது இருக்கின்றன என்று அருளிடுகின்றார். இதனை ஸ்ரீஸுந்தரபாஹுஸ்தவத்தில்

அதோமுகம் நயஸ்தபதாரவிந்தயோ:
உதஞ்சிதோதாதத்தஹுநாலஸந்நிபே |
விலங்க்ய ஜங்கே க்வ நு ரம்ஹதோ த்ருசௌ
வனாத்ரிநாதஸ்ய ஸுஸுந்தரஸ்ய மே ||

என்கின்ற 61ஆம் சுலோகம் காணலாம்.

அத்திகிரி அருளாளப் பெருமானுடைய திருக்கணைக் கால்களும் கவிழ்த்து வைக்கப்பட்ட தாமரையின் மேல் காணும் தண்டுகளை ஒத்திருக்கின்றன என்றே அருளும் ஆழ்வான் திருவடிகளாகின்ற தாமரை மலர்கள் கவிழ்ந்த நிலையில் இருப்பதற்கு ஓர் காரணத்தினையும் கற்பனை நயத்துடன் காட்டிடுகின்றார். அத்தித் திருமலையின் மீது மிகவும் அன்பு பூண்டவைகளான அருளாளப் பெருமாளின் திருவடித் தாமரைகள் அத்திருமலையினை உச்சி முகர்ந்து முத்தமிட விரும்பி அதன்

உச்சியிலே குனிந்து கவிழ்ந்து கிடக்கின்றனவாம். இதனை
ஸ்ரீவரதராஜஸ்தவத்திலே

ப்ரேம்ணாக்ராதும் கரிகிரிசிரோஶோமுஶீபாவபாஜோ: |

அங்க்ரித்வந்தாஹ்வயகமலயோ: தண்டகாண்டாயமானே ||

என்று 58-ஆவது சுலோகத்திலே அருளிடுகின்றார். இப்படி அழகர்
அருளாளன் ஆகிய பெருமான்களுடைய திருக்கணைக்கால்கள்
கண்ணுக்கினியவைகள் ஆக நயனாபிராமம் ஆகத் தான்
இருக்கின்றன.

அரங்கத்தாமனுடைய திருக்காணைக் கால்களை
அனுபவிக்கும் ஸ்ரீபராசரபட்டரும் “அவைகள் லக்ஷ்மீ மற்றும் பூமிப்
பிராட்டிமார்கள் கையிலே ஏந்தும் விளையாட்டுத் தாமரைகளின் புஷ்டி
மிகுந்த தண்டுகள் போல லீலை செய்து கொண்டு இருக்கின்றன. ஏன்
இப்படித் தோன்றுகிறது? எனில் அவை அப்பிராட்டிமார்களின் கை
வருடலினால் மயிர் கூச்செரியத் திகழ்கின்றன என்பதால்” என்று
வருணித்தருளி அவைகள் கண்ணுக்கு இனியவைகளாக
நயனாபிராமம் ஆக இருப்பதை வேறு வகையில் காட்டிடுகின்றார்.

ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தம் பூர்வசதகத்தில்

ஸ்ரீரங்கேசயஜங்கே ஸ்ரீபூம்யாமர்சஹர்ஷகண்டகிதே |

தத்தேளிநுனிணாமம்ஸலநாளத்வயலலிதாமாசரத: ||

என்கின்ற 122-ஆம் சுலோகத்தில் இதைக் காணலாம்.

ஆழ்வான் திருக்கணைக் கால்களுக்குத் தாமரைத் தண்டுகளை
ஒப்பாக வருணிக்கையில் அவைகளின் வட்டமான அமைப்பு நல்ல
பரப்பு பளபளப்பு செழிப்பு ஆகிய பண்புகளின் அடிப்படையில் ஒப்பீடு
செய்கின்றார். பராசர பட்டர் தாமரைத் தண்டுகளை ஒப்பாக
வருணிக்கையில் தண்டுகள் என்றால் ஒல்லியான அதாவது குச்சி
போன்ற தண்டு என்ற கருத்து எழாமலிருக்கப் புஷ்டியான -

மாம்ஸலமான - செழுமை மிகுந்த தண்டு என்று சிறப்பித்தருளிகின்றார்.

சிலருடைய கணைக்கால்கள் ப்ரேக்கட் () குறி போல வளைந்த நிலையில் இருக்கும். பிரேக்கட் லெக் என்றே இதனை தையல் தொழில் வல்லுனர்கள் குறிப்பிடுவார்கள். அப்படி அல்லாது அடியில் சிறிது குறுகி மேலே மெள்ள விரிந்து நிற்கும் நேரான அதாவது வளையாத கணைக்கால்களின் அமைப்பே கண்ணைக் கவரும். முன்காலத்தில் மேட்டுக்குடி மக்கள் தாம்பூலம் சுவைக்கையில் உதட்டிலிருந்து வழியும் தாம்பூலங்களை ஏந்திக்கொள்ள **காளஞ்சி** என்னும் ஒரு பாத்திரத்தைப் பயன்படுத்துவது உண்டு. ஆண்மையும் அழகும் நிறைந்த வாலிபனின் கணைக்கால்களின் அமைப்பு இந்தக் காளஞ்சியை நினைவூட்டும். எனவே கணைக் கால்களைக் காளஞ்சி போல இருப்பதாகக் கூறுவதும் உண்டு. எம்பெருமானுடைய திருமேனி மரகத வண்ணத்தில் இருக்கும் அல்லவா? அகுமார யுவா அல்லவா அவன் அதாவது வாலிபத்தின் தொடக்கத்தில் உள்ள பருவம் அல்லவா அவன் பருவம். அவன் திருக்கணைக்கால்கள் மரகத்திலே செய்யப்பட்ட காளஞ்சி போலக் கண்ணுக்கு இனியதாகக் காட்சி தருவதில் என்ன வியப்பு? இந்த அடிப்படையிலே ஸ்வாமி தேசிகன் ஸ்ரீஅச்யுத சதகத்தில் 42-ஆம் சுலோகத்தில்

ஜங்கா மரகஅ களாஇஆஏ அ தணிஆ

என்று தேவநாயகனின் திருக்கணைக்கால்களை வருணித்தருளிகின்றார்.

உத்தம புருஷனுடைய கணைக்காலின் அமைப்பு அம்பறாத் தூணியையும் நினைப்பூட்டும். எனவே கணைக்காலுக்கு அம்பறாத் தூணியையும் ஒப்பாக வருணிப்பது உண்டு.

காளம் அதாவது காஹலம் என்று ஓர் இசைக்கருவி உண்டு. அதன் அமைப்பும் அழகு நிறைந்த வாலிப ஆண்மகனின் கணைக்கால்கலைப் போல இருக்கும்.

எனவே ஸ்வாமி தேசிகள் தேவநாயகனுடைய திருக்கணைக்கால் காஹலம். அம்பறாத்தூணி மற்றும் காளஞ்சி ஆகிய மூன்றையும் ஒத்திருப்பதாக வருணித்து அருளிடுகின்றார். யார் இசைக்கும் இசைக்குக் காஹலம் ஆக இக்கணைக்கால் இருக்கும் என்றால் தெரியுமா? அழகு தேவதையாக எனவே காதலைத் தூண்டும் தெய்வமாகப் போற்றப்படும் மன்மதன் இசைக்கும் காஹலம் போல இருக்கிறதாம் அடியவர்க்கு மெய்யனின் கணைக்கால்.

யார் பயன்படுத்தும் அம்பறாத்தூணி போல அத்திருக்கணைக்கால் இருக்க முடியும்? காமவேள் என்றே குலவப்படும் அந்த மன்மதனே பயன்படுத்தும் அம்பறாத்தூணிகளாம் அவை. ஆம் அழகிகள் மட்டுமல்லாது ஆண்களும் சரீரம் பொய் என்று வடிவங்களிலே ஆசையை அறுத்துக் கொண்ட ஆழ்வார்கள் போன்றோரும் தண்டகாரணய முனிவர்களும் மயங்கும் படியாக அவர்கள் மீது போடும் தண்டகாரணய முனிவர்களும் மயங்கும் படியாக அவர்கள் மீது போடும் பாணங்களைச் சேமித்து வைக்க மன்மதன் பயன்படுத்தும் அம்பறாத்தூணி போன்றதாம் அடியவர்க்கு மெய்யனுடைய திருக்கணைக்கால்.

காளஞ்சி போன்றது திருக்கணைக்கால். யார் பயன்படுத்தும் காளஞ்சி? காதல் தெய்வமான காமன் பயன்படுத்தும் காளஞ்சி தான் அது.

இப்படி மன்மதனுடைய காஹலம் ஆக, அம்பறாத்தூணி ஆகக், காளஞ்சியாக தேவதானுடைய திருக்கணைக் கால் இருப்பதாக ஸ்ரீதேவநாயகபஞ்சாகத்தில் 40ஆவது சுலோகத்தில்

கந்தர்ப்ப - காஹல - நிஷங்க - கலாசிகாபம் |

ஜங்காயுகம் ஜயதி தேவாதே த்வதீயம் ||

என்று அருளிடுகின்றார். இப்படி தேவநாயகனுடைய திருக்கணைக் காலும் கண்ணுக்கு இனியதாக அதாவது **நயனாபிராமம்** ஆக இருக்கின்றது.

ஸ்ரீபகவத் த்யான ஸோபானத்தில் அரங்கநகரப்பனின் திருக்கணைக்கால் கண்ணுக்கு இனியதாக அதாவது நயனாபிராமம் ஆக இருப்பதை ஓர் ஓவியம் தீட்டி வருணித்தருளியிருக்கிறார் ஸ்வாமி தேசிகள்.

திருவரங்கத்தம்மான் திருவடியில் பலவகை இரத்தினங்களினால் இழைக்கப்பட்ட தண்டைகள் உள்ளன. அவற்றில் இருந்து பல வண்ண ஒளிக் கற்றைகள் வீசுகின்றன. அவை திருக்கணைக்காலிலும் படுகின்றன. எனவே திருக்கணைக்கால் பல வண்ணம் கொண்டதாக இருக்கிறது. (தேவதானுடைய திருக்கணைக் காலில் மரகத வண்ணம் மட்டும் போலும் திருவடியில் தண்டை அணியாத அவன் காட்சி அளித்த படியோ என்னவோ... கோயிலில் ஐச்வர்யம் ப்ரஸித்தம் என்பதற்கேற்ப அரங்கத்தம்மான் பல வண்ண ரத்னத் தண்டைகள் அணிந்து பள்ளி கிடக்கின்றான் போலும் எனவே திருக்கணைக் காலில் பல வண்ணங்களை ஸ்வாமி அனுபவிக்கின்றார் போலும்.

அந்தக் கணைக்கால் அவனுடைய மற்றைய அங்கங்களுக்குப் பொருத்தமான அளவில் அமைந்து அழகிய வட்டமான அமைப்பில் உள்ளதாம்.

இது மட்டுமா? வழியும் தாம்புலத்தை ஏந்தும் பாத்திரம் போல அரங்கனின் திருமேனியில் வெள்ளை இட்டு ஓடுகின்ற அழகை ஏந்த ஒரு காளஞ்சி வைத்தால் எப்படி இருக்கும்? அந்தக் காளஞ்சி தான் இதுவோ என்னும் படி உள்ளதாம் திருக்கணைக் கால்.

திருக்கணைக்காலின் மேலே உள்ள திருமுழந்தாளின் நிழல் அதன் மீதுபடுவதால் கோபுரத்தின் கீழே உள்ள கட்டிடம் போலத் திருக்கணைக்காலின் அழகு இரண்டு மடங்கு ஆகிடுகின்றதாம்.

ஸ்ரீபகவத் த்யான ஸோபானம் மூன்றாம் சுலோகத்தில்

சித்ராகாராம் கடகருசிபிசாரு வ்ருத்தானு பூர்வாம்

.....காந்திலீலா கலாசீம் |

ஜாநுச்சாயா த்விசுணஸூபாம் ரான்பார்த்தர் மதாத்மா

த்ருஷ்ட்வா ஜங்காம்... ||

என வரும் தொடர்கள் மூலம் இந்த ஓவியத்தை ஸ்வாமி தேசிகன் தீட்டியருளும்படி

இப்படிக் கண்ணுக்கினியதாக **நயனாபிரமம்** ஆகத்தான் அரங்கன் கணைக்காலும் இருக்கின்றது.

அழகப் பிரான், அருளாளப் பெருமாள், அடியவர்க்கு மெய்யன், அரங்கத்தம்மான் ஆகிய இவர்களுரைய கணைக்கால் போல ஹயக்ரீவப் பெருமானுடைய திருக்கணைக்காலில் ஆழ்வான் பட்டர் ஸ்வாமி தேசிகன் ஆகிய ஆசார்யர்கள் வருணித்தருளிய அனைத்துக் கண்ணுக்கினிய தன்மைகளும் அமைந்திருப்பதை நம் ஸ்வாமி தம்கண் முன் நிறுத்தி அவனைப் பார்த்து

ஜங்கா த்வதீயா நயனாபிராமா

என்ற ஜந்தாவது சுலோகத்தினை விண்ணப்பம் செய்யத் தொடங்கி நம் கண் முன்னும் அதனை நிறுத்தி முதல் அடியை இட்டருளிகின்றார்.

ஆனால் அவர்களின் திருக்கணைக்கால்கள் நயனாபிரமாங்கள் மட்டும் தான் எனலாம். ஆனால் உன் திருக்கணைக்கால் அதன் மேல் தனிச்சிறப்பு வாய்ந்தது என்பதை வலியுறுத்த த்வதீயா - உன்னுடையதான ஜங்கா - திருக்கணைக்கால் நயனாபிராமா - கண்ணுக்கினியது என்று அருளிடுகின்றார். இங்கு ஆனாலும் என்ற சொல்லைக் கூறாமலேயே மேலே ஏதோ ஒன்றைக் கூறுவதால் அந்தத் திருக்கணைக்கால்களுக்கும் ஹயக்ரீவன்

திருக்கணைக் கழலக்கும் உள்ள வாசியை உணர்த்திடுகின்றார் என்று சுவைக்கலாம்.

ஏன்? கண்ணுக்கு இனியன என்பது தவிர வேறு சிறப்பு அத்திருக்கணைக்கால்களுக்கு இல்லையா? ஸ்ரீபகவத ;தயான ஸோபானத்தில் நீ புள்ளிகளை இட்டுக்காட்டியுள்ள பகுதியில் இரண்டு சிறப்புகள் காட்டப்பட்டுள்ளனவே.

முதல் சிறப்பு இரண்டாம் அடியில்

காலே தூத்ய த்ருத தர கதீம்

என்ற தொடரில் உள்ளது. இது நீ புள்ளி இட்டுக் காட்டிய பகுதிகளிலே ஒன்று. உரிய ஸமயத்தில் (பாண்டவர்கட்காகத்) தூது செல்வதற்காக மிக விரைவான நடையை உடையதாக இருந்தது என்று கண்ணுக்கினிய தன்மையுடன் அடியவர்க்காக விரைந்து செயல்படும் தன்மையும் காட்டப்பட்டதே என்று கூறுகின்றீர்கள் அல்லவா?

ஸ்ரீதேவநாயக பஞ்சாகத்தில் நீ எடுத்தது 40-ஆவது சுலோகத்தின் பின் பகுதி. முன் பகுதியில் திருக்கணைக் கால்கள் எம்பெருமானுக்கு பாண்டவர்கட்காக தூது சென்ற போதும் ஆயர் பெண்டிர்களின் ஆடைகளை அபஹரித்த போதும் அசுரர்களைத் துரத்தி ஓடிடும் போதும் உதவி புரிந்தன என்று விரிவாகச் சிறப்புச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதே;

தூத்யே துசலஹரணே வ்ரஜஸுந்தரீணாம் |

தைத்யானுதாவனவிதாவபி லப்தஸாஹ்யம் ||

என்று உள்ளது அல்லவா என்கிறீர்களா?

அவைகளால் மனக் கண்களுக்கும் இனியவையாக அழகப் பிரான், அருளாளப் பெருமாள் அடியவர்க்கு மெய்யன் அரங்கத்தம்மன் ஏன் ஹயக்கீரிவனுடைய திருக்கணைக் கால்களும் இருக்கின்றன என்பதும் தேறும். **நயனாபிராமம்** என்பது புற மற்றும் அகக் கண்கள் ஆகிய இரண்டு வகைக் கண்ணுக்கும் இனிய என்ற

பொருளைத் தரும். அவ்வளவு தான் இல்லை. அரங்கத்தம்மானுடைய திருக்கணைக் கால்களை அனுபவித்திருக்கையில் ஸ்வாமி தேசிகன் அத் திருக்கணைக்கால்கள் தம்முடைய கணைக்காலுக்கு ஓய்வு தந்து விட்டதாக ஒரு கருத்தினை அருளி அத்திருக்கணைக்காலுக்கு ஒரு மேன்மையை வருணிக்கிறார்.

ஆம் அரங்கனின் திருக்கணைக்காலை ஸேவித்த தம் ஆத்மா அதன் பிறகு மாறி மாறிப் பல பிறப்பும் பிறந்து ஸம்ஸார வாழ்க்கையிலே ஓடி அலையும் அல்லல் அற்ற நிலையினைப் பெற்றது என்கிறாரே. இது நீ எடுத்த ஸ்ரீபகவத் த்யான ஸோபான ஈலோகத்தில் இறுதிப் பகுதியில்

ஜனனபதவீ ஜாங்கிகத்வம் ஜஹாதி

என்ற (நீ குறியால் நிரப்பிய) தொடர் மூலம் காட்டப்படுகின்றது. **ஜாங்கிகத்வம்** என்றால் **ஜாங்கிகனாக இருக்கும் தன்மை** என்று பொருள் அல்லவா? கணைக்காலை தொடர்ந்து பயன்படுத்துபவன் **ஜாங்கிகன்** ஆவான். அதாவது விரைவாகவே ஓடிக்கொண்டே இருப்பவன் என்ற படி.

அரங்கத்தம்மானின் திருக்கணைக்கால் அதை வழிபடுபவரின் கணைக்காலுக்கு உள்ள பணியை நிறுத்திவிடுகின்றது. ஆனால் ஹயக்ரீவனின் திருக்கணைக் கால்கள் அதனை வழிபடுபவருடைய சொல்வெள்ளத்தை தடைபடாது வேகத்துடன் ஓடச் செய்து (அதன்) கணைக்காலுக்குச் சீரிய பணியை செய்யும் ஆற்றலை அளிக்கின்றது. அதாவது திருக்கணைக்கால்கள் சொற்பெருக்கிற்கு **ஜங்காலத் தன்மையைத்** தருகின்றது. **ஜங்காலன்** என்பது தடகளப் போட்டிகளில் நடக்கும் ஓட்டப் பந்தயங்களில் வெற்றி பெறும் மான் போலும் முயல் போலும் ஓட வல்ல ஓட்டக்காரர்களைக் குறிக்கும் சொல் **ஜாங்கிகன்** என்னும் சொல்லும் இப்பொருளில் வரும். சுருங்கச் சொல்லின் அரங்கனின் **ஜங்கா** (திருக்கணைக்கால்) ஸம்ஸாரத்தில் ஆத்மாவிடம் ஏற்படும் **ஜாங்கிகத்வத்தைப்** போக்கடிக்கின்றது.

ஆனால் ஹயக்ரீவப் பெருமானின் ஜங்கா ஆத்மாவின் சொல்
வெள்ளத்திற்கு வேகத்தை ஜங்காலத் தன்மையைத் தருகிறது.

**ஒன்று ஒன்றின் ஓட்டத்தை ஒடுக்குகின்றது மற்றையது
மற்றொன்றின் ஓட்டத்தைப் பெருக்குகின்றது என்ற வாசியை ரஸிக்க
வேண்டும்**

இந்த எண்ணம் தம்முடைய நெஞ்சிலும் அது கேட்ட வாசகர்கள்
நெஞ்சிலும் தோன்றுகின்றது என்று அருளிடுகின்றார் ஸ்வாமி
ஹயக்ரீவப்பெருமானின் திருக்கணைக்கால்களை வருணிக்கும் இந்த
சுலோகத்தின் இரண்டாம் மற்றும் மூன்றாம் அடிகளில்

ஜங்காலதாம் ஏவ ததாதி வாசாம் |
ப்ரவாஹபூம்னீதி விபாதி சித்தே ||

இங்கு நெஞ்சிலே தோன்றுகின்றது என்பது மட்டுமே மூலத்தில்
உள்ளது **இதி விபாதி சித்தே** என்ற பகுதியைக் காண்க. யாருடைய
நெஞ்சில்? என்று ஸ்வாமி குறிப்பிட்டுச் சொல்லவில்லை. எனவே
ஸ்வாமியுடைய மற்றும் அவர் கவிதையைப் பேணும்
வாசகர்களுடைய நெஞ்சில் எல்லாம் தோன்றுகின்றது என்ற பொருள்
கிடைக்கின்றது.

இது உண்மை நிலை ஆகுமோ? கவிஞனின் கற்பனை தானே
இது என்று ஐயுற வேண்டா, ஏனென்றால் மஹான்களுடைய
வார்த்தைகளும் இங்ஙனமே உள்ளன எனவே இது பொய்யுரை
அல்ல என்று சுலோகத்தினை நிறைத்து அருளிடுகின்றார் ஸ்வாமி;

ப்ரவாத ஏவம் மஹதாம் நு மித்யா ||

யார் இந்த மஹான்கள்?

ஸ்ரீஹயக்ரீவ ஸஹஸ்ரநாமத்தன் நிறைவில் ப்ரஹ்மதேவன்.

ஜயதிதிசசுதீ தீயவாம்னாம் |

ஜகதி ஜடான் அபி கீர்ஷு யோஜயந்தீ ||

என்று அருளிடுகின்றான். ஸ்ரீஹயக்ரீவ ஸஹஸ்ரநாமம் ஜடப் பொருளைக் கூட சிறந்த பேச்சாளர் ஆக ஆக்கும் வல்லமையுடன் திகழ்கின்றது என்பது இதன் பொருள்.

ஸ்ரீமத் வஸம்ப்ரதயாத்தில் “ஹயக்ரீவ! ஹயக்ரீவ! ஹயக்ரீவ!” என்று மும்முறைகள் பரிமுகனின் திருநாமத்தை பக்தியுடன் பகர்பவருக்குச் சொற்கள் கங்கை ப்ரவாஹம் போல் (ஹரித்வாரில் மலைப்பகுதியினின்று ஸமவெளிக்கு இறங்கும் கங்கை வெள்ளத்தின் வேகத்தை அனுபவித்தே உணர வேண்டும்) வேகத்துடன் வெள்ளமிட்டு வரும் என்ற பொருளில்

ஹயக்ரீவ! ஹயக்ரீவ ஹயக்ரீவேதி யோ வதேத் |
தஸ்ய நீஸ்ரதே வாணீ ஜஹ்நுகன்யா ப்ரவாஹவத் ||

என்ற சுலோகம் அனுஸந்திக்கப்படுகின்றது.

ஸ்ரீ ஹயக்ரீவஸ்தேத்ரத்தில் 15-ஆம் சுலோகத்திலே ஸ்வாமி தேசிகன் (வெள்ளைப் பரிமுகனே! நின் வெண்மையான திருமேனியினின்று எழும்) ஒளிக்கற்றைகளால் அறியாமை என்னும் இருளை மூழ்கடிக்கின்றவன் நீ. அத்தகைய உன் திருமேனியினை ஓர் அரை நொடியேனும் எவர்கள் த்யானம் செய்கின்றார்களோ அவர்கள் தடை செய்ய இயலாத சொல் வெள்ளங்களுடன் திகழ்வார்கள். அச்சொல் வெள்ளத்தின் வேகத்துடன் கங்கை வெள்ளத்தின் வேகத்தை ஒப்பீடு செய்கையில் யும் “அடப் பாவமே! கங்கை வெள்ளம் இவ்வளவு மந்த கதியிலா ஓடுகின்றது” என்று பரிதாப உணர்வே வரும்” என்று பொருள் பட அருளிடுவது காண்க.

அபி சஷணாத்தம் கலயந்தி யே த்வாம்
ஆப்லாவயந்தம் விசதைர் மயுகை: |
வாசாம் ப்ரவாஹைரநீவாரிதைஸ்தே
மந்தாகினீம ந்தயிதும் சஷமந்தே ||

நம்மாழ்வார். ஒரே பாட்டில் ஆம் ஓர் அரை நொடி தான் ஹயக்ரீவனை நினைத்தார்.

ஓவாத் துயர்ப் பிறனி உட்பட மற்றெவ்வெவையும்
மூவாத்தனி முதலாய் மூவுலகும் காவலோன்
மாவாகி ஆமையாய் மீனாகி மானிடமாம்
தேவாதி தேவபெருமான் என் தீர்த்தனே

என்ற (திருவாய்மொழி இரண்டாம் பத்து எட்டாம் திருவாய் மொழி ஐந்தாவது) பாடலில் **மா ஆகி** என்ற தொடரில் ஹயக்ரீவனை த்யானம் செய்தார் . அதன் பயன் ஆயிரத்தி நூற்றிரண்டு பாடல்கள் அந்தாதியாகப் பாடினார். நாலு ப்ரபந்தங்கள் 1296 பாடல்கள் பராங்குசன் என்ற பேர் இப்படித் திகழ்ந்தார்.

திருமங்கை ஆழ்வார்;

வசையில் நான் மறை கெடுத்த அம் மலர் அயற்கு
அருளி முன் பரிமுகமாய்
இசைகொள் வேதநூல் என்று இவை பயந்தவனே!
னனக்கு அருள் புரியே

என்ற (பெரிய திருமொழி ஐந்தாம் பத்து மூன்றாம் திருமொழி இரண்டாம்) பாடலில் திருவெள்ளறை தீவ்ய தேசத்திலும் மற்றும்

முன்இவ் உலகேழும் இருள்மண்டி உண்ண
முனிவரொடு தானவர்கள் திசைப்ப, வந்து
பன்னு கலை நூல் வேதப் பொருளை எல்லாம்
பரிமுகமாய் அருளிய எம் பரமன் காண்மின்

என்ற (பெரிய திருமொழி ஏழாம் பத்து எட்டாம் திருமொழி இரண்டாம்) பாடலில் திருவழுந்தூர் தீவ்ய தேசத்திலும் என்று இரு முறை ஹயக்ரீவனை த்யானம் செய்தார். அதன் பயன், ஆறு ப்ரபந்தங்கள் 1253 பாடல்கள் ஆசு மதுரம் விஸ்தாரம் சித்ரம் ஆகிய நாலுவகைக் கவிதைகளிலும் வல்லவர்களின் தலைவராக - ஸார்வபௌமராக -

நாலுகவிப் பெருமாள் ஆகத் திகழ்ந்தார். “**ஒரு** குறளாய் **இரு** நிலம் **மூ** அடி” (பெரிய திருமொழி மூன்றாம் பத்து 4-ஆம் திருமொழி தொடக்கம்) என்று **One! Two! Three!** என்று தொடங்கிடும் ஓட்டப் பந்தயத்தில் வெல்லும் ஜங்காலனாக ஆசுகவி ஆகப் பாசுரங்கள் பாடி மஹாகவியான திருஞானஸம்பந்தரே வியந்து “யாம் தோற்றோம்” என்று கூறி ஸமர்ப்பித்த ரத்னவேலை ஏந்திப் பரகலாராக இன்றும் திருவாலி திருநகரியிலே பரகலராக ஸகூடும்பராகத் திகழ்கின்றார்.

(ஸ்ரீபராசர பட்டர்)ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம் உத்தர சகதத்தில்)

மது: கைடபச்சேதி ரோதம் விதூய
 த்ரயீ திவ்யசகஷுர் விதாதூர் விதாய |
 ஸ்மரஸ்யங்க ரங்கின்! தூரங்காவதார:
 ஸமஸ்தம் ஜகத் ஜீவயிஷ்யஸ்யகஸ்மாத் ||

என்று (52-ஆம்) சுலோகம் ஒன்றில் ஹயக்ரீவனை த்யானம் செய்தார். அதன் பயன் பகவத்குண தர்ப்பணம் தத்வரத்நாகரம், கைசிக புராண வ்யாக்யானம் பட்டர் நிர்வாஹம் என்றே ப்ரஸித்தி பெற்ற அருளிச் செயல் வ்யாக்யானங்கள் திருமஞ்சனத் கவிகள் ஸ்ரீகுணரத்னகோசம் முதலிய பல ஸ்தோத்தரங்கள் என்று பலபல ப்ரபந்தங்கள் அருளி திக்கு நிறை புகழாளர் ஆகத் திகழ்ந்தார்.

ஸ்ரீஎங்களாழ்வான் ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராண வ்யாக்யானத்தின் தொடக்கத்திலே

விதேச்ச விதுஷாம் இஷ்ட தாயினே தார்சஷ்யயாயினே |
 நமதுரகதுண்டாய ஸ்வாத்மனே ஜகதாத்மனே ||

என்று ஒருமுறை ஹயக்ரீவனை த்யானம் செய்தார். ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராண வ்யாக்யானம் செய்தார். தினவடங்கச் சொல்வான் திருவெள்ளைச் சோழியன் என்ற புகழுடன் திகழ்ந்தார். அம்மளாசார்யன் என்ற ஏற்றம் பெற்றார்.

அவருடைய சிஷ்யரான ஸ்ரீநடாதூர் அம்மாள்

அபங்குரகலாதானஸ்தூலலக்ஷத்வாயீயேஷ |

தூங்காய மஹஸே தஸ்மை தூரங்காய முகே நம: ||

என்று ஒரு சுலோகம் (ப்ரபன்னபாரிஜாதத்தில்) ஸ்ரீஹயக்ரீவனைப் பற்றி அருளினார். அதன் பயன் தத்வஸாரம் ப்ரபன்னபாரிஜாதம் முதலிய பல ப்ரபந்தங்களை அருளினார். ச்ருதப்ரகாசிகையைச் சொல்லி அருளினார்.)

அவருடைய ப்ரசிஷ்யரான ஸ்வாமி தேசிகன் ஸ்ரீஹயக்ரீவ ஸ்தோத்ரமே அருளினார். அவன் மந்திரதையே ஜபித்துத் தவம் செய்தார். அதன் பயன் ஸர்வதந்த்ர ஸ்வதந்த்ரராய் கவிதார்க்கி ஸிம்ஹமாய்த் திகழ்ந்தார். இலங்கையை எரிக்க அனுமன் நீட்டிய வாலை விட நீண்ட பட்டியலிலும் அடங்காத வகையில் ஸம்ஸ்க்ருதம், ப்ராக்ருதம், தமிழ், மணிப்ரவாளம் என்று பல பாஷைகளில் பல ப்ரபந்தங்களை அருளிப் பல திவ்யதேசங்களில் பரிமுகனுடன் இன்றும் வடிவழகார்ந்த வண் தூப்புல் வள்ளலாகவே காட்சி தருகின்றார்.

இப்படிப் பலபல ஆசார்யர்கள்.

ஏன் ஸ்ரீஹயக்ரீவனைப் பற்றி ஸ்ரீஹயக்ரீவ விம்சதி ஸ்ரீஹயக்ரீவஸ்ரக்தரா என்று இரண்டு ஸ்தோத்ரங்கள் அருளிய இந்த ஸ்வாமியே ஆசுகவிஸார்வபௌமர் என்ற விருத்தத்துடன் விளங்கினார்.

எனவே இது உண்மையே என்பதில் ஐயமும் உண்டோ?

ஸ்வாமி தேசிகன் அரை நொடியேனும் ஸ்ரீஹயக்ரீவனை த்யானம் செய்தால் அவர்களுடைய சொல் பெருக்கு கங்கை வெள்ளத்தின் வேகத்தை வென்றிடும் என்று அருளினார். அரை நொடியில் ஸ்ரீஹயக்ரீவன் திருமேனி முழுவதும் த்யானம் செய்ய வேண்டும் என்ற கட்டாயமும் இல்லை. அவன் திருக்கணைக் காலை

ஜங்காவினை மட்டுமே த்யானம் செய்தாலே - கண்முன் வைத்துவிட்டாலே - த்யானம் செய்பவரின் சொல் வெள்ளம் ஜங்காலம் ஆகிவிடும் என்று அதனை இந்த சுலோகத்தில் நம் ஸ்வாமி விவரித்ருளிகின்றார்.

இந்தப் பின்னணியுடன் ஐந்தாம் சுலோகம் அமைகிறது. சுலோகத்தின் முழு வடிவம்

ஜங்கா த்வதீயா நயனாபிராமா
ஜங்காலதாமேவ தாதி வாசாம் |
ப்ரவாஹபூம்ஸீதி விபாதி சித்தே
ப்ரவாத ஏவம் மஹதாம்: நு மித்யா ||

இதனை அனுஸந்தித்துப் பரிமுகப் பெருமானின் திருக்கணைக்கால்களை த்யானம் செய்து பயன் பெறுவோமே!

10. பரிமுகனின் துடை பிராப்யபின் இருக்கை ஆனது ஏன்?

அடுத்து ஹயகர்வப் பெருமானின் திருத் துடைகளை வருணிக்கப் புகுந்த ஸ்வாமி இடது திருத்துடை இலக்குமியின் இருக்கையாக இருப்பதன் பொருத்தத்தினைக் கவிஞரின் கண்ணோட்டத்திலே காட்டி அருளுகின்றார்.

பொதுவாக நாயகன் நாயகீ இவர்களுடைய துடைகளை வருணிக்கையில் அவைகளின் அமைப்பை நம் முன் நிறுத்தக் கவிஞர்கள் பயன்படுத்தும் உவமை யானையில் துதிக்கை. அவைகளுடைய பளபளப்பு, செழுமை, தண்மை, மென்மை, இவைகளை உணர்த்தப் பயன்படுத்திடும் உவமை வாழை ஆகும்.

ஆனாலும் பார்வதியின் துடை அழகினை வருணிக்கப் புகுந்த மஹாகவி காளிதாஸன் அதற்கேற்ற உவமை கிடைக்கவில்லை என்று சொல்லிவிட்டான். 'உபமா காளிதாஸஸ்ய' என்பார். அதாவது காளிதாஸன் உவமை சொல்லுவதற்கே இட்டுப் பிறந்தவன் என்றபடி.

இப்படி உவமை சொல்லுவதில் வல்லவன் என்று உலகம் போற்றும் தனக்குக் கூட உபமானம் எதுவும் தேறவில்லை என்று கை வாங்கிப் போந்தான் அவன் ஏன் யானையின் துதிக்கையும் வாழையும் எங்கே போயின?

யானையின் துதிக்கை கரடுமுரடு, பார்வதியின் துடையோ மென்மைக்கே இலக்கியம். எனவே அமைப்பின் ஒப்புமைக்காகக் கூட யானையின் துதிக்கையை உவமை ஆக்கத் துணிவு வரவில்லை.

வாழையோ எப்பொழுதுமே ஒரே குளிர்ச்சி, பார்வதியின் துடை இளைமைக்கே உரிய ஸமயத்துக்கேற்ற கதகதப்பை உடையது. எனவே அதுவும் சரிப்பட்டு வரவில்லை.

ஆகையால் விசாலமான அமைப்பைப் பெற்றும் வேழத்தின் கையும் வாழையும் அவள் துடைகளுக்கு உபமானமாகாது வெளியேற்றப்பட்டனவாம்.

நாகேந்த்ரஹஸ்தாஸ்தவசி கர்கசத்வாத்
ஏகாந்தசைத்யாத் கதலீவிசேஷா: |
லப்தத்வாளாபி லோகே பரிணாஹி ரூபம்
ஜாதாஸ்தூர்வோருபமானபாஹ்யா: ||

என்பது குமாரஸம்பவத்தில் முதலாம் ஸர்க்கம் 36-ஆம் சுலோகத்திலே அவன் கூற்று.

ஆழ்வான் தேவப்பெருமானுடைய திருத்துடைகளை வருணிக்கையில் இன்னும் இரண்டு உபமானங்களை எடுத்துக்காட்டி அன்ன பிறவும் என்று மற்றவர்கள் கூறக் கூடிய உபமானங்களையும் கூட அத்துடனே கூட்டி அனைத்தையும் சீர் தூக்கிப் பார்த்து அவைகளும் கூட அவன் திருத்துடைகளுக்கு உபமானமாகா என்று அவைகள் அனைத்தையுமே கழித்து விடுகின்றனர். அவை யாவை? முதலாவது கரபம். இரண்டாவது மரகத்தூண். கரபம் என்பது;

கரபந்தாத் ஆகனிஷ்டம் கரஸ்ய கரபோ பஹி: |

என அமரகோசத்தில் விளக்கப்பட்டுள்ளது. அதாவது கையில் மணிக்கட்டு தொடங்கிச் சுண்டுவிரல் வரையிலுள்ள பகுதி கரபம் ஆகும். இப்பகுதியின் அமைப்புப் துடையின் அமைப்புப் போல மேல் பகுதி பருத்துக் கீழே மெள்ளச் சிறுத்து இருப்பதைப் பார்க்கலாம். துடை அமைப்பில் மரகதத்தலே தூண்களைச் செய்து வைக்கலாம். அத்தூண்களை அத்திகிரி அருள்வரதன் துடைகட்கு ஒப்பாகச் சொல்லலாமே! அதுவும் கூடாது. ஏன்? அவைகள் அப்பனின் திருத்துடைகளில் உள்ள அமைப்பு இருந்தாலும் அத்திருத்துடைகளில் உள்ள ஐச்வரியம் அதாவது வல்லமை கிடையாது. மது கைடபன் என்று இரு அசுரர்கள். அவர்களுக்குத் தான் வழங்க ஒப்புக் கொண்ட வரம் வீணாகாதபடி அவர்களை வரதன் இத்தொடைகளிலே கிடத்தி (நாம் மூட்டைப் பூச்சிகளை நசுக்கி அழிப்பது போல) அழித்தான். இப்படி அந்த இரட்டையர்களை வாழை மீதோ யானையின் துதிகை மீதோ கரபத்தின் மீதோ மரகதத் தூணின் மீதோ கிடத்தினால் அவைகள் அல்லவா சிதறுண்டு போம். சாதாரண வாழை, யானைத் துதிகை, கரபம், மரகதத் தூண் என்றிவை வேண்டுமானால் சிதறலாம் என்று வலிமை மிகுந்த “வீரிய ஜாதி வாழை” வினாயகனின் துதிகை, பீமனின் கரபம், வலிமை ஊட்டப்பட்ட R.C.C. போன்ற உயர்ந்த வகை மரகதத்தாலே ஆன தூண் என்று இவைகளுக்கு இவ்வல்லமை ஏன் இருக்கக் கூடாது? இருக்கலாம். ஆனால் வரதனின் திருத்துடைகள் அப்பொழுதுதான் மலரும் மலரின் நிலையிலேயே எப்பொழுதும் வாலிபத்தில் ஆடி வைக்கும் மலர்ந்தும் மலராத பருவத்திலேயே உள்ளவை ஆயிற்றே. இந்தத் தன்மை உடைய வாழையோ, துதிகையோ, கரபமோ அல்லது மரகதத் தூண்கள் தான் உண்டோ? எனவே வரதனின் தொடைகளுக்கு வல்லமை கவர்ச்சி அமைப்பு என அனைத்து வகையிலும் ஒப்பான ஓர் பொருள் கிடையாது என்று ஸ்ரீவரதராஜஸ்தவம் 56-ஆவது சுலோகத்திலே ஆழ்வான் அருளிடுகின்றார்.

அந்த சுலோகம்:

ரம்பாஸ்தம்பா: கரிவரகரா: காராபாஸ் ஸாரபாஜோ
வேஷாச்லேஷா அபி மரகதஸ்தம்பமுக்யாஸ்துலாக்யா: |
ஸாம்யம் ஸம்யக் வரத! ந ததுஸ்ஸர்வமுர்வோஸ்த்வதுர்வோ:
நஹ்யைச்வர்யம் தததி ந ததா யௌவனராம்பஜ்ஞும்பா: ||

ஆனால் இதே ஆழ்வான் அழகரின் திருத்துடைகளை வருணிக்கையில் யானையின் துதிகைகள் போன்று பருத்துக் கீழே படிப்படியாகச் சிறுத்துக் குறுகியவையாய் உருண்டு இருக்கின்றன என்று ஸ்ரீஸுந்தர பாவூஸ்வதத்தில் 59ஆம் சுலோகத்திலே அருளிச் செய்திருக்கின்றாரே என்ன வேண்டா. அங்கும் அமைப்புக்கு மட்டுமே ஒப்புமை. மது கைடபர்களின் வலிமையை அழித்த வல்லமை தனியாகவே காட்டப்படுகின்றது. அந்த சுலோகத்தினைப் பார்த்தாலே இது தெளிவாகும். அந்த இனிய சுலோகம்:

பிஷ்ட - துஷ்ட - மது - கைடப - கீடௌ
ஹஸ்தி - ஹஸ்த - யுகலாப - ஸுவ்ருத்தௌ: |
ராஜத: க்ரமக்ருசௌ ச ஸதுரூ
ஸுந்தரஸ்ய வன-பூதர - பர்த்து: ||

என்பதாகும்.

ஆழ்வானின் திருக்குமாரர் ஸ்ரீபராசரபட்டரும் அரங்கநகரப்பன் துடைகளை வருணிக்கையில் மது கைடர்களுடைய கர்வத்தினை ஒடுக்கியது போல வாழை, கரபம், ஜராவதம் போன்ற யானையின் துதிகை - ஆகிய இவைகளுக்குத் தங்கள் வடிவத்தினால் வரக்கூடிய கர்வத்தையும் அடக்கி அதனால் மிகவும் செறுக்குடன் திகழும் திருவரங்கத்திலே கிடக்கும் யானைபோன்ற அழகிய மணவாளனுடைய துடைகளுக்கு எதனைத் தான் ஒப்பாகச் சொல்ல வல்லோம்? என்ற தடுமாற்றத்தையே ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம் பூர்வசதகம் 113ஆவது சுலோகமாக அமைத்து அருளியுள்ளார். அந்த சுலோகம்:

மதமிவ மது - கைடபஸ்ய ரம்பா -
 கரப -கரீந்திர - கராபிரப்ய - தர்ப்பம் |
 ஸ்புடமிவ பரிபுய கர்வ-குர்வோ:
 கிமுபயீமஹி ரங்க - குஞ்ஜரோர்வோ: ? ||

எனவே போலும் ஸ்வாமி தேசிகன் ஸ்ரீபகவத் த்யான ஸோபானத்தில் அரங்கநகரத்து அலங்கார வாலிபனான அழகிய மணவாளனின் திருத்துடைகளை நம்மூர்க் கொல்லைகளில் இருக்கும் வழைகளோடு ஒப்பிடாது மன்மதனின் தோட்டத்தில் இருக்கும் நிலைத்த பருவத்து வாழைகளோடு ஒப்பிட்டருளினார். அரங்க நகர வாலிபன் துடை என்பதாலும் மன்மதன் தோட்டத்து வாழை என்பதாலும் ஸமயத்துக்கு ஏற்ற கதகதப்பு இருக்கும் என்று ஸ்சிபித்துக் காளிதாஸனின் கவலையை நீக்கினார். நிலையான என்பதால் ஆழ்வான் மற்றும் பட்டர் திருவுள்ளங்களைக் கணிசித்து ஒரே பருவத்திலே எப்பொழுதும் இருக்கும் வாழைகள் என்ற தொடரை இட்டு அமைப்பிலும் பருவத்திலும் ஒப்பாகக் கற்பனையில் தான் வாழைகள் கிடைக்கும் வாய்ப்பு இருக்கும் என்று காட்டி அவை போல அவன் துடைகள் என்று அருளினார். பகவத் - த்யான - ஸோபானத்தின் நான்காம் சுலோகத்தைப் பாருங்கள்.

காமாராமஸ்திரகதலிகாஸ்தம்பஸம்பாவநீயா:
 செஷனாமாச்லிஷ்டம் கிமபி கமலாபூமிநீலோபதானம் |
 ந்யஞ்சத்காஞ்சுகிரணருசிரம் நிர்விசத்யுருயுக்ம்ம்
 லாவண்யத்வயமிவ மதிர்மாமிகா ரங்கயூன: ||

மஹாரஸிகரும் மஹாவித்வானுமான A.V. கோபாலாசார்ய ஸ்வாமி தாம் அருளிச்செய்த ஸ்ரீபகவத் - த்யான - ஸோபான - வ்யாக்யானத்தில் மன்மதன் தோட்டத்து நிலைத்த வாழைகள் என்பதை மன்மதனுடைய தோட்டத்து நுழை வாயிலில் கட்டப்பட்ட அலங்கார வாழைகள் என்று விளக்கி எம்பெருமானுடைய திருத்துடைகளை மன்மதனுடைய தோட்டத்தின் நுழை வாயிலாக்கி

வ்யாக்யானம் செய்யும் அழகை ரஸித்திட அளவற்ற கற்பனைத் திறன் வேண்டும்.

வேத புருஷன் பாத்னீவத - க்ரஹணம் என்ற யாகப் பகுதியினை விதிக்கும் ப்ராஹ்மணத்தில் (தைத்திரீயஸம்ஹிதை ஆறாம் காண்டம் ஐந்தாம் ப்ரசனம் எட்டாவது அனுவாகம் கடைசிப் பஞ்சாதியில்) தரும் தகவலை ரஸிக்கும் பக்குவம் உள்ளவர்களுக்கே இது முழுவதும் நிலனாகும். அத்தகைய பரிபக்குவம் உள்ளவர்களுக்குத்தான் உரியது அந்தத் தகவல் என்பதனால் அதனை அடியேன் இதற்கு மேலும் இங்கே விவரிக்காது விடுகின்றேன். அதனைத் தெரிந்துகொள்ளும் ஆர்வம் உள்ளவர்கள் யாரேனும் தங்களை நாடினால் வேதபாஷ்யம் வல்லவர்கள் அவர்களுக்கே உரிய பக்குவம் உள்ளதா என்பதை நன்கு உறுதி செய்து கொண்டு அதன் பிறகே அவர்களுக்கு அந்தத் தகவலைத் தந்தருள வேண்டும் என்றும் வேதபாஷ்யம் வல்லவர்கள் திருவடிகளில் பணிந்து வேண்டிக் கொள்கிறேன்.

சுலோகத்தில் இரண்டாவது அடியில் வரும் **செஷனமாச்லிஷ்டம்** என்னும் பகுதிக்கு மஹாரஸிகரான A. V. கோபாலாசார்ய ஸ்வாமி மிக அழகாக 4 விளக்கங்கள் அருளியுள்ளார். அதில் 3-ஆவது விளக்கத்தில் பாத்னீவத-ப்ராஹ்மணம் தரும் தகவலை நாஸ்காகத் தொட்டுக்காட்டி அருளியுள்ளார். (ஸ்ரீபௌண்டரீகபுரம் ஸ்ரீமதாண்டவன் ஆச்ரமத்து வெளியீடான ஸ்ரீதேசிக ஸ்தோத்ர வ்யாக்யான மாலா முதல் வால்யூமில் 103-ஆம் பக்கம் பார்க்கவும்) என்பதையும் கூறி இத்துடன் இதை நிறுத்திவிட்டு மேலே தொடர்கின்றேன்.

காளிதாஸனுடைய கருத்துப்படி வாழை குளிர்ச்சியே நிறைந்தது. அதனை எம்பெருமானுடைய திருத்துடைக்கு உபமானமாகக் கொடுக்கலாமா என்பதற்கு மன்மதன் வாழை என்று கற்பனை செய்யப்படுவதால் ஸமயத்துக்கு ஏற்ற தட்பவெட்ப நிலையை அடையும் வாழை அது. எனவே அதனை உதாரணமாகக்

கொடுக்கலாம் என்று ஸமாதானம் சொன்னேன் அல்லவா? ஆனால் ஸ்ரீகோபலாசார்ய ஸ்வாமி வேறு கோணத்தில் ஸமாதானம் அருளியுள்ளார். ப்ரக்ருதி மண்டல வாழ்க்கை ஒவ்வொரு ஜீவனுக்கும் மூன்று வகையான வெப்பம் அதாவது தாபத்தைத் தரவல்லது ஆத்யாத்மிகம், ஆதிதைவிகம், ஆதிபௌதிகம் என்று அந்த மூவகைத் தாபத்தை இனம் பிரித்துச் சொல்லிப் போந்தார் பராசரப் ப்ருஹ்ம ருஷி. அந்த மூன்று தாபங்களை ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணத்தில் அவர் விவரித்தருளும் அத்யாயத்துக்கே தாபத்ரயாத்யாயம் என்று பெயர் வந்துவிட்டது. அந்த தாபத்ரயத்தினால் தாக்கப்பட்ட நமக்குத் தாபம் நீங்க த்யானம் பண்ண வேண்டியது எம்பெருமானுடைய தீருமேனி. எனவே அதன் பகுதியான தீருத்துடைகள் மிகமிக அதாவது ஒரே குளிர்ச்சியாக இருப்பது பொருத்தமானதே. எனவே வாழையைப் பார்வதியின் தொடைகட்கு ஒப்பாகச் சொல்ல மஹாகவி தயங்கினாலும் எம்பெருமானுடைய தீருத்துடைகட்கு ஒப்பாகச் சொல்வதில் தயக்கம் வேண்டா என்று கருதி ஸ்வாமி தேசிகன் வாழையையே உபமானமாக அருளிடுகின்றார் என்பது அவர் அருளும் ஸமாதானம். இதனில் மன்மதன் தோட்டத்து வாழை என்பதால் தப்பவெடப் நிலைக்கு ஏற்றபடி மாறும் தன்மையை உடைய வாழை என்ற கற்பனை இல்லாமலேயே ஸமாதானம் கிட்டுகின்றது.

இவ்வளவு விசாரம் எதற்கு? மஹாகவி காளிதாஸனின் சுலோகத்தை இவ்வளவு மதித்து ஸ்வாமி தேசிகன் அருளிடுகின்றார் என்பதே சரி அல்ல. ப்ராக்ருத கவியான காளிதாஸன் எங்கே? தீருமாலின் கவியான நம் ஸ்வாமி எங்கே? ஏன் இந்த விசாரத்தில் இழிந்து காலத்தை வீண் செய்கிறாய்? என்று சில வாசகர்கள் கருதலாம். ஆனால் ஸ்வாமி தேசிகனே மஹாகவியின் இந்தக் கூற்றை மனதில் வைத்துத் தான் வருணனை செய்கின்றார் என்பதை மறுக்க இயலாது. ஏன்?

ஸ்ரீயாதவாப்யுதத்தில் பன்னிரண்டாம் ஸர்க்கத்தில் ஸ்ரீருக்மிணிப் பிராட்டியாருடைய தீருமேனி அழகினை

வருணிக்கையில் காளிதாஸனை ஸுத் என்றே குறிப்பிட்டு மதிப்புடன் பன்மையை (பூஜாயாம் பஹுவசனம்) இட்டு மேற்படிக்குமார ஸம்பவ சுலோகத்தையே மேற்கோள் ஆக்கி “யானையின் துதிக்கை முதலியவைகளை அவளுடைய திருத்துடைகளுக்கு உபமானமாகச் சொல்வதில் உள்ள குணதோஷங்களைப் பற்றி ஸத்துக்கள் செய்யும் ஆராய்ச்சி இருக்கட்டும். அவள் திருத்துடைகள் சார்ங்கபாணியான எம்பெருமானுக்குத் தலையணையாக ஆகப் போகின்றன என்பதே அவைகளின் பெருமையினை உணர்த்தப் போதுமானது” என்று ஸ்வாமி தேசிகனே அருளியுள்ளாரே. அதனால்;

கஜேந்த்ரஹஸ்தாதீஷு தத்ஸமத்வே
 தூரே ஸதாம் தோஷகுணாவமர்ச: |
 பனிஷ்தச் சார்ங்கப்ருதஸ்ததூரு
 லீலோபதானே கிமதோளதிகேன? ||

என்று அங்கு உள்ள 54வது சுலோகத்தினை காண்க.

ஆக இதனால் என்ன தேறிற்று? பிராட்டியுடைய திருத்துடைகள் பெருமாளுக்குத் தலையணை ஆகிவிடுவதால் ஒப்பற்றவை. அதுபோலவே பெருமாளுடைய திருத்துடைகள் பிராட்டிமார்களுடைய தலையணை ஆவதால் ஒப்பற்ற ஏற்றம் பெற்றவை. எம்பெருமானுடைய திருத்துடைகளின் இரட்டை மையங்களில் பிராட்டிமார்களின் தலையணையாக இருப்பதாக பகவத் த்யான ஸோபானத்தில்

கிமபி கமலா - பூமி - லீலோபதானம்

என்று வருணித்தருளியுள்ளார் ஸ்வாமி தேசிகன்.

ஸ்ரீதேவநாயக பஞ்சாகத்தில் “யௌவனத்தில் இருக்கின்ற யானையின் துதிக்கை போன்று அழகானதும், ஊர்வசி என்னும் அழகிய பெண்மணியைப் படைத்ததும், வணிகர்களை ஸ்ருஷ்டி செய்ததும், (ஸ்ரீபுருஷஸூக்தத்தில் விராட்புருஷ வடிவத்து எம்பெருமானுடைய திருத்துடையிலிருந்து வணிகர்கள்

தோன்றியதாகக் கூறப்பட்டுள்ளது) ஆகிய செயல்களைச் செய்ததும், அசுரத் தலைவர்களான மதுவுக்கும் கைடபனுக்கும் வீர(மரண)ப் படுக்கை (சயனம்) ஆக இருந்ததும் **ஸமயங்களில் பிராட்டிமார்களின் தலையணை யாகச் செயல்படுவதுமான உனது திருத்துடைகளின் இரட்டை** எனது நெஞ்சத்தினை நிறைக்கின்றது” என்று அருளிடுகின்றார். ஸ்ரீதேவநாயக பஞ்சாகத்தில்,

ஸ்திரீ-ரத்ன-காரணமுபாத்த த்ருதீயவாண்மம்
தைத்யேந்த்ர வீரசயனம் தயிபோபதானம் |
தேவேச! யௌவனகாந்த்ரகரபிராம்
ஊர்கரோதி பவதூருயுகம் மனோ மே ||

என்கின்ற 38-ஆவது சுலோகத்தைக் காண்க.

இவ்வளவு விவரங்கள் எதற்கு? பரிமுகனுடைய திருத்துடையை உன் திருத்தகப்பனார் வருணிப்பதைச் சொல்லப் புகுந்து ஏன் காடு மேடு பாய்கிறாய்? என்ன வேண்டா. இந்த பூர்வாசார்யர்களின் இடையறாத அனுபவித்தின் விளைவான அவருடைய சுலோகத்தை ரஸிக்க இவை மிகத் தேவை.

இவர்கள் வருணித்தருளிய மூர்த்திகளின் திருத்துடைகளை விட லக்ஷ்மீஹயக்ரீவமூர்த்தியின் திருத்துடை விலக்ஷணமானது. ஏனெனில் அதனைப் பிராட்டி தன்னுடைய இருக்கையாகக் கொண்டு வீற்றியுள்ளாள் ஏதோ ஒரு ஸமயத்தில் தலையணையாகப் பயன்படுத்துவது போலவா இது? எப்பொழுதும் அங்கே வீற்றிருக்கின்றாள் அவள்.

அகலகில்லேன் இறையும் என்று அவன் மாப்பிலே வீற்றி இருப்பவள் அவள் திருத்துடைக்கு ஏன் வந்தாள்?

பகவான் அவளைப் பார்த்து ஒருவார்த்தை சொன்னான். “ரம்பா முதலிய பேரழகு மிகுந்த பெண்மணிகள் உன்னைத் தலையால் தாங்கும் ஏற்றம் உள்ளவள் நீ என்பதை நிரூபிப்பது எப்படி?”

எம்பெருமான் பதரிகாச்ரமத்தில் நாராயணனாகத் தவம் செய்தான். பிராட்டி பதரீமரமாக (இலந்தை மரமாக) அவனுக்கு நிழல் அளித்தாள். தேவேந்திரனோ முனிவர்களின் தவங்களைக் கெடுத்துக் கெடுத்துப் பழகினவன். பழக்கதோஷம். ரம்பை முதலிய அபஸரஸ்ஸுக்களையும் அவர்கள் பாடி ஆடும்பொழுது அதைக் கண்டு பகவான் தன்னிலை இழக்க அவர் மீது பூங்கணைகளை எய்து, தவத்தைக் குலைக்க மன்மதனையும் வஸந்த ருதுவின் தேவதையான அவன் தோழனையும் அனுப்பி வைக்கிறான் அவன்.

குளிரும் பதரீயில் நாராயணமுனிவரின் முன் ரம்பா நடனம் ஆடுகின்றாள். எல்லோரையும் அவளை அணைத்திட வேண்டும் என்ற பரபரப்பிலே ஸம்ப்ரமத்தில் வீழ்த்துவதால் ரம்பா என்றே பெயர் பெற்றவள் அவள். அவள் எம்பெருமானை ஸம்ப்ரமத்தில் வீழ்த்த விழைகிறாள். அப்பொழுது எம்பெருமான் 'பேஷ்!' என்று தொடையைத் தட்டினான். அடுத்த வினாடி அவன் தொடையிலிருந்து பல அழகிகள் வந்தார்கள். அவர்கள் உடலிலிருந்து வந்த நறுமணம் மன்மதனையே கிறுகிறுக்கச் செய்கின்றதாம். அவர்கள் நடை பாவாடை விரிக்க அதன் மீது ஒயிலாக நடை பயின்று வந்தாளாம் ஓர் பேரழகுப் பெட்டகம். அவளுடைய பணிப்பெண்களைக் கண்டே மயங்கிக் கிடந்த மன்மதனின் படை அவளைக் கண்டு செய்வதறியாது வெட்கி நின்றதாம்.

தன் திருத்துடையிலிருந்து தோன்றியதால் அவளுக்கு ஊர்வசீ என்ற பெயரினை இட்டு தேவலோகத்து இந்திரனுக்குத் தன் பரிசாக அவளையும் அவள் பணிப்பெண்களையும் கொடுத்து அனுப்பினானாம் நாராயண முனி.

இங்கு ஊர்வசீயின் வேலைக்காரிகளின் உடல் மணமே மன்மதனை மயக்கிய வரலாற்றைப் பயன்படுத்தித் திருக்குடந்தை ஆண்டவன் திருமங்கை ஆழ்வாரின் திருவல்லிக்கேணிப் பதிகத்தில் வரும் “**ஒப்பவர் இல்லா மாதர்கள் வாழும் மாட மாமயிலைத் திருவல்லிக்கேணி**” என்ற பகுதியை சுவையுடன் விளக்குவது உண்டு.

வானத்தில் இருந்து கீழே திருவல்லிக்கேணியைப் பார்த்தானாம் தேவேந்திரன். அங்கே வீதியில் சில அழகிகள் இருக்கக் கண்டானாம். “ஆ! என்ன பேரழகு!” என்று வியந்தானாம். அப்பொழுது யத்ருச்சையாக நாரதர் அங்கே வந்தாராம். “இவர்கள் அழகிலேயே மயங்கி விட்டாயே இந்திரா! இவர்கள் திருவல்லிக்கேணியில் தெருக்கூட்டும் பணிப்பெண்கள் இவர்களின் யஜமானிகளான மாதர்கள் உள்ளே மாடங்களில் உள்ளார்கள். அவர்களைக் கண்டால் உன் கதி என்ன ஆகுமோ?” என்றாராம்.

“இத்தகைய பேரழகிகள் அல்லவா ரம்பா ஊர்வச் முதலியவர்கள். அவர்கள் உன்னைத் தலையால் தாங்கிட வேண்டி அழகிய பெண் அல்லவா நீ. இந்நிலையில் நீ உள்ளதை உலகம் உணர வேண்டாவா?”

இப்படி எம்பெருமான் சொல்லி, “எனவே ரம்பா போன்ற எனது துடையின் மீது வீற்றி இரு” என்றானாம்.

உடனே பிராட்டி அங்கே அமர்ந்தாளாம். இதனால் ரம்பாதிகள் அவளைத் தலையால் தாங்குவது நிரூபணம் ஆயிற்றாம். எப்படி?

எம்பெருமான் திருத்துடைகள் தான் வாழை போல உள்ளனவே. அதாவது ரம்பா ஆக இருக்கின்றனவே. ரம்பா என்பது அப்சரஸூக்தும் வாழைக்கும் அமைந்த பொதுப் பெயர் அல்லவா?

எம்பெருமான் திருத்துடை மீது பிராட்டி அமர்ந்தவாறே ரம்பாதிகள் (வாழை மற்றும் ரம்பா முதலிய பெண்மணிகள்) அவளைத் தாங்குவது நிரூபணம் ஆயிற்றாம்.

ரம்பா என்ற சொல்லுக்கு வடதிசை என்றும் ஒரு பொருள் உண்டு. அதனால் தான் போலும் பிராட்டியை ரம்பாவின் திசையில் அதாவது இடது துடையிலே வீற்றியிருக்கச் செய்துள்ளான் பெருமான்.

“எனது திருத்துடைகள் (ஸம்ஸார வாழ்வில் உள்ள தாபம் நீக்கும்) வாழை (ரம்பா) ஆக இருக்கின்றன. அவற்றில் ரம்பாவில்

உள்ள (இடது பக்கம் உள்ள) ரம்பாவில் (திருத்துடையில்), ரம்பாதிகளான பெண்மணிகள் தலையால் தாங்கிட வேண்டிய அழகு மிகுந்த பெண்மணியான திருவே! நீ அமர்வது சாலப் பொருத்தமாக இருக்கும்” என்று கூறி அவளை அங்கு அமரச் செய்து அருளியுள்ளனையோ பரிமுகனே! என்று விண்ணப்பம் செய்கின்றார் ஸ்வாமி.

இந்த இனிய சிலேடை அணி உடைய சுலோகத்தைப் பாருங்கள். ரஸியுங்கள்.

சுலோகம்

“ரம்பாதி வாஹ்ய ரமணீய தனு ப்ரகாரா
 ராமா ரமாஸி ரமணீமணிரத்ர ஸ்ா த்வம் |
 ரம்பாபிராமஸூாகோருகதா பரவேஸ்த்வம்”
 இத்யாங்ககாம் விதனுஷே நு ரமாம் ஹயாஸ்ய! ||

13. பதிமூன்றாவது சுலோகம் திருக்கையும் திருமகனும்

சென்ற சுலோகத்தில் பரிமுகப் பெருமானின் திருமார்பையும் திருக் கழுத்தையும் அனுபவித்த ஸ்வாமி இப்பொழுது பரிமுகப் பெருமானுடைய திருக்கரங்களை அனுபவிக்கத் தொடங்குகின்றார். திருக்கரங்களோ நான்கு. அதில் வலது திருக் கைகள் இரண்டில் கீழ்த் திருக்கரம் ஞான முத்திரையுடன் திகழ்கின்றது. கல்விக் கடவுளான குதிரைத் திருமுகத்து எம்பிரான் அல்லவா அவன்.

இந்தத் திருக்கை ஹயகர்வத் திருக்கோலத்தில் அறிவு புகட்டும் முத்திரையுடன் திகழ்கின்றது. கூடவே ஏறத்தாழ அபயமுத்திரை போலவும் உள்ளது.

அடியிணையை அடைபவர்க்கு அபயம், அறிவு இரண்டும் தரும்படி அண்ணலைத் தூண்டும் அவள் அவன் வலது மார்பில் திகழ்பவள்.

வடிவாய் நின் வல மார்பினில் வாழ்கின்ற மங்கையும்து
பல்லாண்டு எனலாம் படி வலப்பக்கத்திற்கே உரியவள் ஆயிற்றே.
அவள் ஏன் திருத்துடையில் அமர்கையில் வலது திருத்தொடையினை
விட்டு இடது திருத்துடையினைத் தேர்ந்து எடுத்தாள் என்று ஒரு கேள்வி
எழுகின்றது கவிஞருக்கு.

இந்தக் கேள்வி எழுந்தவாறே, மஹாபாரதத்தில் ஆதிபர்வாவில்
உள்ள ஸம்பவபர்வாவில் வருணிக்கப்படும் நிகழ்ச்சி ஒன்று நம்
நினைவில் நிழலாடாமல் இருக்காது.

ப்ரதீபன் சந்தர்வம்சத்து மா மன்னன். அவன் கங்கை
தோன்றும் இடத்திற்குச் சென்று பல ஆண்டுகள் ஜபங்கள் செய்து
வந்தான். ஒரு நாள் அவன் வேத பாராயணம் செய்து
கொண்டிருக்கின்றான். அப்பொழுது அழகிய இளம் பெண் கங்கை
வெள்ளத்தில் இருந்து வெளி வந்தாள். ப்ரதீபனை நெருங்கினாள்.
அவனது துடையில் வந்து அமர்ந்தாள்.

மன்னன் தர்மம் தெரிந்தவன். மடியில் மங்கை அதுவும் பருவப்
பெண் தானாகவே வந்து வீற்றியதால் அவன் மனம் மயங்கவில்லை.
மன்மதபாணங்கள் அவனைத் தாக்கவில்லை.

“பெண்ணே! உனக்கு என்ன வேண்டும்? எதற்காக என்
மடியில் வந்து அமர்ந்தாய்?” ப்ரதீபன் அப்பெண்ணைக் கேட்டான்.

“மா மன்னரே! தங்கள் மீது தடை செய்ய இயலாத காதலின்
தாக்கத்தினால் வந்துள்ளேன். என்னை நீங்கள் மனைவியாக ஏற்க
வேண்டும். காதல் வசப்பட்டு நாடி வந்த கன்னியைக் கை விடுவது
பாபம். என்னே என்னைத் திருமணம் செய்து கொள்ள வேண்டும்.
மறுக்கக் கூடாது.”

“ஆனால் பெண்ணே! நீ எனது வலது துடையில் வந்து
அமர்ந்து விட்டாயே அம்மா. அது மகள், மருமகள்
பேத்திபோன்றவர்கள் அமரும் இடம் ஆயிற்றே. காதலிக்கு உரிய இடம்

இடது துடை ஆயிற்றே எனவே நான் உன்னை என் மருமகளாகத் தான் ஏற்கலாம். வெள்ளத்திலிருந்து வெளிவந்த நீ தேவப் பெண் என்று தோன்றுகின்றது. எனவே எனக்கு மகன் பிறந்து மண வயது வரும்வரை குன்றா இளமையுடன் இருக்க உனக்கு இயலும். அவனை நீ திருமணம் செய்து கொண்டு என் மருமகள் ஆகலாம்.”

“சரி, உமது திருமகன் வாலிபப் பருவம் எய்தியவாற நானே அவரை நாடி வருவேன். அப்பொழுது அவர் என்னுடைய குலம், கோத்திரம் ஆகிய விவரங்கள் யாதுமே கேட்காது நான் போடும் நிபந்தனைகளை எல்லாவற்றையுமே ஏற்றுக்கொண்டு என்னைத் திருமணம் செய்து கொள்ளும் படி நீங்கள் அவருக்கு கட்டளை இட வேண்டும்.”

ப்ரதீபன் அப்படியே செய்வதாகக் கூறி அவள் வேண்டுகோளை ஏற்றுக் கொண்டான். அப் பெண் காங்கை வெள்ளத்தில் மறைந்து கரைந்து போனாள்.

ப்ரதீபனுடைய வயதான காலத்தில் அவனுக்கு ஓர் மகன் பிறந்தான். சாந்தமாகிக் கொண்டிருக்கும் வயதில் பிறந்த பிள்ளை என்ற அடிப்படையில் அவனுக்கு சாந்தனு என்று பெயர் இட்டனர்.

சாந்தனு வாலிபன் ஆகிய பொழுது அவனுக்குத் தன்னிடம் வாக்குறுதி வாங்கிக் கொண்டு சென்ற அத்தெய்வமகளைப் பற்றிச் சொல்லி, அவள் நாடி வந்தால் அவள் விதிக்கும் நிபந்தனைகளை எல்லாம் ஏற்று அவளை மணந்து கொள்ள வேண்டும் என்று கட்டளை இட்டுவிட்டு ப்ரதீபன் வானுலகம் செல்கின்றான்.

சாந்தனுவும் திருத்தகப்பனார் திருவானை என்று பித்ரு பக்தியால் அவள் கறுப்போ, சிகப்போ, அழகோ, இல்லையோ அது பற்றி ஒன்றும் சிந்தியாது அவர் கூறியதற்காகவே அப்படியே செய்வதாக ஒப்புக்கொண்டான். அவள் தன்னை நாடி வந்த பொழுது அவள் விதித்த நிபந்தனைகளை அப்படியே ஏற்று அவளைத்

திருமணம் செய்து கொண்டான் அந்த தெய்வப் பெண் மிக அழகுடன் இருந்தாள் என்பது வேறுவிஷயம். அந்தப் பெண் யார்? கங்கையே!

சாந்தனுவிற்கும் கங்கை மங்கைக்கும் பிறந்தவரே பித்ருபக்தியின் வடிவமான பீஷ்மர். இப்படி இவர்கள் பரம்பரையே பித்ரு பக்திப் பரம்பரை. ப்ரதீபன் சொன்ன வண்ணம் சாந்தனு செய்து பித்ருபக்தியை வெளிப்படுத்தினான். அவர் ஸுகத்துக்காகவே - அவர் விரும்பிய ஸத்யவதீக்கும் அவருக்கும் திருமணம் தடை இன்றி நிறைவேற வேண்டும் என்பதற்காகவே தனது இல்லற இன்பத்தையே துறந்தார் அவர் மகன் பீஷ்மர். ஆகவே நாம் பித்ருபக்தியுடன் வாழ்ந்தால் நம் பிள்ளைகளும் நம்மைப் பின் பற்றுவார்கள் என்பது இவ்வரலாறு போதிக்கும் நீதிகளில் ஒன்று என்பது ஒரு புறம் இருக்கட்டும்.

“மனைவிக்கு இடம் இடது மடி” என்பதும் இவ்வரலாற்றில் உணர்த்தப் பெற்றபல நெறிகளிலே ஒன்று ஆகும்.

லக்ஷ்மீஹயக்ர்வனின் இடது மடியில் பிராட்டி வீற்றி இருப்பது இந்த சாஸ்திரப்படி சரி தானே. இதில் ஸ்வாமிக்கு ஏன் ஐயம்?

ஐயம் வருவதற்கு ஒரு பின்னணி உள்ளது.

லக்ஷ்மீநாராயண மூர்த்தி என்று த்வயமந்திரம் ஜபிப்பதற்கு முன் த்யானம் செய்யும் திருக்கோலத்திலும் எம்பெருமானுடைய இடது மடியிலேயே திருமகள் வீற்றி இருப்பதாகவே வருணனை உள்ளது.

லக்ஷ்மீ நரஸிம்ஹன் திருக்கோலங்களில் பிராட்டி இடது திருத்தொடையிலேயே தான் காட்சி தருகின்றாள்.

இப்படி இடது மடி என்றில்லாமல் இடப்பக்கமே அதாவது எம்பெருமானின் இடது திருத்தோளிலே தலை வைத்து வலது திருக்கரத்திலே திருவடி வைத்தவளாய் வராஹப் பெருமாளின் இடப்பக்கம் திகழ்வளாய் திருவிடவெந்தை திவ்ய தேசத்திலே பிராட்டி ஸேவை தருகின்றாள்.

தீருக்கடன்மல்லையிலே உள்ள வராஹப் பெருமான் தீருக்கோலத்தில் இதற்கு நேர் மாறாகப் பிராட்டி வலப்பக்கத்துக்கு உரியவளாகக் காட்சி அளிக்கின்றாள். அந்த மூர்த்தியைத் தீரு வல எந்தை என்றே வழங்குகின்றனர்.

ஏனத்தின் உருவாசி நிலமங்கை எழில் கொண்டான்
வானத்தில் அவர் முறையால் மகிழ்தேத்தி வலம் கொள்ள
கானத்தின் கடல்மல்லைத் தலசயனத் துறைகின்ற
ஞானத்தின் ஒளி உருவை நினைவார் என் நாயகரே.

என்ற பாசுரம் மூலம் இப்பெருமானைத் தான் தீருமங்கை ஆழ்வார் மங்களாசாஸனம்செய்வதாக முன்னோர் அருளிப் போந்தனர்.

இங்கு பூமிப்பிராட்டியார் வலப்பக்கத்துக்கு உரியவளாக மாறுவானேன்?

ஞானப் பிரான் ஆகிய வராஹ மூர்த்தி பூமிப்பிராட்டி தனது ஐயங்கள் தீர்வதற்காகக் கேட்ட கேள்விகளுக்கு விடைகள் அருளினான். அவ்விடைகளின் தொகுப்பே வராஹ புராணம் என்ற ஸாத்விக புராணமாகி விட்டது! இப்படி ஞானப் பிரானிடம்

அஹம் சிஷ்யா ச தாஸீ ச பக்தா ச த்வயி மாதவ!

என்று விண்ணப்பித்துக்கொண்டதற்கு ஏற்ப, பூமிதேவீ அவனுடைய சிஷ்யையாகத் திகழ்கின்ற நிலை இது.

குருவுக்குச் சிஷ்யன் புதல்வன் போலத் தானே. அப்படியே சிஷ்யையும் மகள் போல. அந்நிலையில் வலது பக்கம். அதைப் போல வலது மடி என்பவை அவளுக்கு உரியதாகின.

பெருமாளுக்குப் பெரிய பிராட்டியார் சிஷ்யை ஆகிய நிலையில் பெருமாள் பிராட்டிக்கு த்வய மந்திரத்தை உபதேசம் செய்தான். பிராட்டி பிறகு அதனை விஷ்வக்ஸேனருக்கு உபதேசித்து அருளினாள். அவர் நம்மாழ்வாருக்கு அதனை உபதேசித்து அருளினார். நம்மாழ்வார்,

கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பையே மந்திரமாகக் கொண்டு அதனை பன்னிரண்டாயிரம் முறை ஜபித்துத் தவம் செய்த நாதமுனிகளுக்கு அவர் யோகம் செய்கையில் அவர் முன் நேரே தோன்றி நாலாயிரமும் உபதேசிக்கையில் தவய மந்திரத்தையும் அனுக்ரஹித்தருளினார். தொடர்ந்து நாதமுனிகள் சிஷ்ய பரம்பரை மூலம் தவயம் இவ்வலகில் ப்ரசாரத்துக்கு வந்தது என்பது குரு பரம்பரை.

பெரிய பிராட்டியார் சிஷ்யை ஆகி தவய மந்திர உபதேசம் பெற்றாள் என்பதனை துயச்சுருக்கு என்கின்ற 12 கட்டளைக் கலித்துறைப் பாக்கள் மூலம் ஆன தம்முடைய ப்ரபந்தத்தின் முகப்பில் ஸ்வாமி தேசிகனே அருளிச் செய்கின்றார்.

இன்னமுதத்தில் பிறந்தாள் இதம் கேட்க உரைத்த பிரான்
பொன்னருளால் மறை மெளலியில் பூண்ட இரண்டிசைத்துத்
தன்னுரை மிக்க தனம் இதென்னத் தந்த வேதகத்தில்
துன்னு பொருள் பத்தும் தொலையா நிதி ஆகின்றவே.

என்னும் அப்பாசுரத்தினை நோக்கவும் இதனை அடி ஒற்றியே ஸ்ரீமதுபயவே. வில்லியம்பாக்கம் சக்ரவர்த்தி ஸ்வாமி என்னும் அன்பர் மூலம் “தயவச்சுருக்கை ஸம்ஸ்க்ருதச் சுலோக வடிவில் அமைத்து மஹான்களை அதனை அனுபவிக்கச் செய்” என்று ஸ்வாமி தேசிகன் அடியேனுக்கு இட்ட கட்டளைப் படி அடியேன் இயற்றிய ஸ்ரீத்வயார்த்தஸ்ரக்தரை என்னும் ப்ரபந்தத்தின் முதல் சுலோகத்தினை

தேவாஹாரானுஜாதா ஜலநிதிதனயா “மானவானம் ஹிதம் த்வம்
ப்ருயா” இத்யாஹ நாதம்; ஸ ச ஸமமகதயத்

மந்த்ரமேகம் த்வயாக்யம்; |

தாபானாம் யேன நச்யேத் த்ரயமபி ஸுபகாஸ்;தஸ்ய

சார்த்தா தசைதான்

ஆசார்யா: ப்ரோக்தவந்தோ஽்வ்யநிதிரிதி

தான்ஸ்ரக்தராஸ்தான் கரோமி ||

என அமைத்தேன். (சுலோகத்தில் “தேவாஹாரானு ஜாதா” என்னும் தொடர் இன்னமுதத்தில் பிறந்தாள் என்பதற்காக வந்த ஸம்ஸ்க்ருதச் சொல்.) இப்படி இருக்க த்வயமந்திர த்யானசுலோகத்தில்

சஹீராம்போநிமத்யமண்டபமஹாரத்னௌகஸிம்ஹஸனே
வாமாங்கஸ்திதயா ப்ரஸன்னவதனாம் லக்ஷ்மீயா

ஸமாலிங்கிதம் |

தோர்தண்டாங்கித-சங்க-பங்கஜ-கதா சக்ரைருதாரச்ரியம்
த்வாம் நித்யம் கலயாமி ஜன்மவிமுகோ லக்ஷ்மீச| நாராயணா||

என்று வாமாங்கஸ்திதயா - இடது தொடையில் வீற்றி இருக்கும் லக்ஷ்மீயா பிராட்டியினால் ஸமாலிங்கிதம் புல்கப்பட்டவனாக என்கிறோமே இது சரியா? இங்குப் பிராட்டி சிஷ்யை தானே. வலது மடியல்லவா அவள் இடம் என்ன வேண்டா. இது பிராட்டி உபதேசம் பெறும் நிலையை வருணித்திடும் சுலோகம் அன்று. த்வயமந்திரத்தில் வருணிக்கப்படும் படி நமக்காகப் புருஷகாரம் செய்யும் அதாவது அவனை அரவணைத்துத் தன் வயப்படுத்தி சிபாரிசு செய்யும் நிலை. எனவே பிராட்டி வலது? மடியிலேயே அமர்ந்து அவனை அணைத்துக் கொண்டு இருப்பதாக த்யானம் செய்கின்றோம்.

இது போலவே பிராட்டி எம்பெருமான் இரணியன் மீது கொண்ட சீற்றம் தணியாத நிலையில் அவனுடைய சீற்றத்தினைத் தணிப்பதற்காக அவன் மார்பிலிருந்து இறங்கி இடது மடி மீது அமர்ந்து அவனைப் புல்கி வயப்படுத்திடும் திருக்கோலம் லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹனின் திருக்கோலம். திருமங்கை ஆழ்வார்

நல்லை நெஞ்சே! நாம் தொழுதும் நம்முடைய நம்பெருமான்
அல்லி மாதர் புல்க நின்று ஆயிரம் தோளன் இடம்
நெல்லி மல்கிக் கல் உடைப்பப் புல்லிலை ஆர்த்து அதர்வாய்
சில்லு சில்லென்றொல்லறாத சிங்கவேள் குன்றமே

என்று அருளிய படி பிராட்டிப் புல்கி இடப்பக்கம் மடியில் அமர இருப்பவன் சிங்கப் பெருமான்.

குளிர்ந்த தாமரையில் வீற்றிருக்கும் அலர்மேல் மங்கையான பிராட்டி அதை விட்டு அண்ணல் மார்பில் குடியேறினாள். அவனுடைய இதயத்தின் தண்மையைப் பார்க்கையில் தாமரை கொதிப்பது போலத் தோன்றியது அவளுக்கு. எனவே அகல கில்லேன் இறையும் என்று அலர்மேல் மங்கைஎம்பெருமான் திருமார்பிலேயே இருப்பதாகத் தீர்மானித்து அவனுக்கு அதை அறிவித்தருந்தாளாம். இது தான் எம்பெருமான் -மாநிஷதானாக- திருமங்கை அமரும் திருமார்பன் ஆன வரலாறு. பல ஆண்டுகள் புரண்டோடிய நிலையில் இரணியன் மீது எம்பெருமான் சீற்றம் கொண்டு அவன் மார்பகம் பிளந்த பொன்னாளில் பிராட்டி அவன் மார்பினை விட்டுக் குதித்தாளாம்.

“அகலகில்லேன் இறையும் என்று அறிவித்து எனது மார்விலேவந்து அமர்ந்துவிட்டு ஏன் இப்பொழுது அங்கிருந்து ஓட முயற்சி செய்கின்றாய்?”

“பின் என்ன தான் செய்கின்றது? தாங்கள் கோபம் அதனால் வரும் வெப்பம் இவை தாங்கவில்லையே. அந்தக் கோபத்தினால் இந்த இரணியனை இரு பிளவாக்கிப் போட்டீர்களே. அவனை எச்சரித்து அவன் திருந்த ஒரு வாய்ப்பாவது அருளி அதன் பிறகும் அவன் திருந்தாவிடில் தான் அவனை ஸம்ஹரித்திருக்க வேண்டும். இப்படிச் சினத்துக்கு ஆட்படும் உமது இதயத்தில் குடி இருக்க எனக்கு ஒத்துவராது”

“இனி வரும் அவதாரங்களில் நீ விரும்பிய படி எச்சரிக்கை செய்து திருந்த ஒரு வாய்ப்பாவது கொடுத்து அருளி அதன் பிறகும் அவன் திருந்தாவிடில் தான் அவனை ஸம்ஹரித்து அருளிடுவேன். இது உறுதி. எனக்கும் நீ ஒரு வாய்ப்பாவது தர வேண்டாவா?”

“சரி தேவரீர் அதன் படி நடக்கிறீரா என்று வரும் அவதாரங்களில் பாத்து உறுதி செய்து கொண்டு பிறகு மார்பிலே மீண்டும் குடி ஏறிடுகின்றேன். அது வரை இடைக்கால நிவாரணமாக உமது மடியிலே குடி இருக்கிறேன்” என்று கூறி அருளிய திருமகள்

ஸ்ரீந்ருஸிம்ஹன்வலது மடியிலே (வயாமீடியாவாக) அமர்ந்து கொண்டாளாம்.

இப்படிப் பிராட்டிக்குக் கொடுத்தருளிய வாக்குறுதியின் படியே ஸ்ரீராமவதாரத்தில் ராவணனாகப் பிறந்த இரணியனுக்கு “இன்று போய்ப் போர்க்கு நாளை வா” என்று எம்பெருமான் வாய்ப்பளித்தருளினான். அப்படியும் அவன் திருந்தீடாது போகவே வேறு வழியின்றி அவனை ஸம்ஹரித்து அருளினான்.

ஸ்ரீக்ருஷ்ணாவதாரத்தில் சிசுபாலனாகப் பிறந்த இரணியனுக்கு நூறு பிழைகள் வரை பொறுத்து நெடிய வாய்ப்பு அளித்திருளினான். அப்படியும் அவன் திருந்தீடாது போகவே வேறு வழியின்றியே அவனை ஸம்ஹரித்து மோகூடம் அருளினான்.

இதன் அடிப்படையிலே வலது மடியிலே அமரும் பிராட்டியுடன் லக்ஷ்மீநரஸிம்ஹ மூர்த்தியாக சிங்கப்பிரான் காட்சி அளித்தருளுகின்றான் என்று தாம் ஒரு தற்குறிப்பேற்றணி (உத்ப்ரேகூடா) சுலோகம் இயற்றி இருப்பதாகத் திருத்தகப்பணார் உபந்யாஸம் ஒன்றில் அருளினார். அடியேனாக அந்த சுலோகம் அஹோபில சேஷத்ர மாஹாதம்யத்தினைக் காப்பியமாக அவர் அருளிய ஸ்ரீமாலோலவிலாஸத்தில் அந்த சுலோகம் இருக்கும் என்று எண்ணிக் கொண்டதால் அந்த சுலோகம் மூலத்தைக் கேட்டுக் குறித்துக் கொள்ளாது விட்டு விட்டேன். பிறகு ஸ்ரீமாலோலவிலாஸத்தைப் படி எடுத்து 2001-ல் வெளியிடுகையில் அந்தக் கருத்துள்ள சுலோகத்தை அதில் காணாது தவித்தேன். திருத்தகப்பணாரோ அந்தநூல் வெளியிடும் தருணத்தில் திருநாட்டுக்கு எழுந்தருளிவிட்டார். அந்த சுலோகம் இது வரை அடியேன் பார்த்த அவருடைய நோட்டிப்புக்குகள் எதிலும் கண்ணில்படவில்லை.

பிராட்டியின் பெருமையினைப் பறை சாற்றும் அந்த உத்ப்ரேகூடியை ரஸிகர்கள் உலகம் இழந்திடக் கூடாது என்ற ஒரே நோக்கில் கருடன் முன் ஆடும் ஈ போல அவர் திருவடியினைப்

பணிந்து அடியேனே ஒரு சுலோகத்தை பிராட்டி பெருமான் உரையாடலாக உருவாக்கி அடியேனுடைய ஸ்ரீலக்ஷ்மீ அஷ்டோத்தர சதநாமநிருக்கி ஸ்துதிக்கு அடியேன் எழுதிய ஆங்கில வ்யாக்யானத்திலே 30-ஆவது திருநாமம் ஆன அனுக்ரஹபரா என்ற திருநாமத்துக்கு உரிய விளக்கத்தில் பயன்படுத்தினேன். அந்த சுலோகம்:-

“வசேஷா மேSத்ய விஹாய தாவஸி குதஸ்?” “தப்தா
ந்ருஸிம்ஹ! க்ஃருதா
க்ஷாந்திர் நைவ தவாவதீ: கஷண இமம் நாஸ்யாவகாசம்
ஹ்யதா: |
போத்தும் துச்சரிதம்” “கரோமி ததிதம்” “யாவத் ததா
ஸ்யாமஹம்
உஹரள தேத்” விதி தத்ர ஸம்ஹதி யா ஸா ஸ்ரீ: ச்ரியை ஸ்யாந்
மம||

ஆக ஸ்ரீலக்ஷ்மீநரஸிம்ஹ மூர்த்தியின் இடது மடியிலே பிராட்டி வீற்றிருப்பது அவன் மனைவி என்ற முறையில் பொருந்தியதே.

ஆனால் லக்ஷ்மீஹயக்ரீவ மூர்த்தி ஞானத்தை அருளும் திருக்கோலத்தில் இருக்கின்றவர். அந்நிலையில் பிராட்டி அவனுக்கு ப்ரதமசிஷ்யை. திருக்கடல் மல்லையில் ஞானத்தின் ஒளி உருவான வராஹமூர்த்தி வல எந்தையாகக் காட்சி தருவது போல வெள்ளைப் பரிமுகரும் வலஎந்தையாகவே அதாவது வலது மடி யிலே பிராட்டி அமர்ந்து இருக்கும் திருக்கோலத்திலே அல்லவா காட்சி தர வேண்டும். ஆனால் எங்கும் பரிமுகனின் இடது திருத்துடையிலேயே வீற்றி இருப்பவராகவே பிராட்டி ஸேவை ஸாதிக்கிறாரே என்று ஐயம் எழலாம் அல்லவா?

ஸ்ரீலக்ஷ்மீஹயக்ரீவஸஹஸ்ரநாமத்தில்
அங்கேனுதூஹ்ய வாக் தேவீம் ஆசார்யகம் உபாச்ரித: |

என்று வருகின்றது. இது ஒரு திருநாமம் என்று கொள்ளலாம் படியே உள்ளது. ஆனாலும் ஸ்ரீலக்ஷ்மீ ஹயக்ரீவ ஸஹஸ்ர நாமாவளீ புத்தகங்கள் சிலவற்றில்

அங்கோதூடவாக்தேவீக: ஆசார்யகம் உபாச்ரித: என்று மூலபாடம் இருப்பதாகக் கொண்டு

அங்கோதூடவாக்தேவீகாய நம: என்றும்

உபாச்ரிதாசார்யகாய நம: என்றும்

309 மற்றும் 310 வது திருநாமங்களாக அச்சிட்டு உள்ளார்கள். இப்படிப் பல திருநாமங்களைப் பிரித்து அனுஸந்திப்பதால் 1030 திருநாமங்கள் என்று அவர்களுக்குக் கணக்கு வருகின்றது. இது பற்றி ஆராய்ச்சிகள் நிறையச் செய்யவேண்டியுள்ளது. இது நிற்க. இந்த இடத்திலே

அங்கேனுதூஹ்ய வாக் தேவீம் ஆசார்யகம் உபாச்ரித: |

என்ற பாடம் தான் ஸ்ரீலக்ஷ்மீஹயக்ரீவ திவ்யபாதுகா ஸேவகரான பரமஹம்ஸ பரிவ்ராஜக ஸ்ரீமதபிநவ ரங்கநாத ப்ரஹ்மதந்த்ர பரகாலஸ்வாமியினால் ஹயசிர உபாக்யானத்தின் வ்யாக்யானமான ஹயசிரோர்தன பூஷணத்திலே காட்டப்பட்டுள்ளது. இதற்குப் பொருள்: வாக்தேவீயினை மடியிலே அமர்த்தி அவளுக்கு ஆசார்யனாகச் செயல்படுபவன் அதாவது அவளுக்குக் கல்வி கற்பிப்பவன்.

வாக்தேவீ என்றால் ஸரஸ்வதீ அல்லவா. அவள் ஹயக்ரீவ சிஷ்யை என்பது சரி. லக்ஷ்மீ தேவீயும் சிஷ்யை என்று நீ அடித்துத் தள்ளுகிறாயே என்ன வேண்டா. அந்த வாக்தேவீ தான் லக்ஷ்மீ.

ப்ரஹ்மயக்ருத்தின் நிறைவில் நிறைவில் நமோ வாசே என்றும் நமோ வாசஸ்பதயே என்றும் லக்ஷ்மீ தேவீயையும் ஹயக்ரீவனையும் வணங்கும் மந்திரங்களை மும்முறை அனுஸந்திக்கின்றோம் என்று ஹய சிரோ ர்தன பூஷணத்திலே காட்டப்பட்டுள்ளது.

வாக்தேவீ மற்றும் ஸரஸ்வதீ என்கின்ற திருநாமங்களுடன் திகழும் வித்யா லக்ஷ்மீயே ஸ்ரீலக்ஷ்மீ ஹயக்ரீவ மூர்த்தியில் திகழும் லக்ஷ்மீ என்றும் கொள்ளலாம்.

ப்ரஹ்ம வைவர்த்தம் முதலிய புராணங்களில் லக்ஷ்மீ, ஸரஸ்வதீ என்று எம்பெருமானுக்கு இரு பிராட்டிமார்கள் என்று சொல்லப் பட்டுள்ளது.

“இது என்ன அப்பா! குழப்பம்? மருமகனான ஸரஸ்வதியை மாமியராக ஆக்கிடுகின்றாயே!” என்ன வேண்டா.

மாமியாராகிய ஸரஸ்வதியின் அருள் பெற்ற மருமகள் ஸரஸ்வதீ இருவரும் வேறு வேறு ஸரஸ்வதீகள். மாமியாருக்கும் மருமகளுக்கும் ஒரே பெயர் அமைந்து விட்டது. நம்ப மாட்டீர்களா?. ஏன் நம்பக் கூடாது? அடியேன் மாமியார் பெயர் புஷ்யம். அவர் மாமியார் பெயரும் புஷ்யம். அப்படிப் போன்ற அமைப்பு இது.

இந்த அடிப்படையில் பூரிஜகன்னாதசேஷத்ரத்தில் ஸரஸ்வதீ, லக்ஷ்மீ என்கின்ற உபயநாச்சியார்களுடன் ஜகன்னாதன் ஸேவை ஸாதிப்பதாக மல்லி நாதன் நைஷத வ்யாக்யானத்தில் வரைந்துள்ளார்.

நைஷதத்தில் ஏழாவது ஸர்கத்தில் 49-ஆவது சுலோகத்தில் தமயந்தீயின் உடல் அழகை வருணித்திருக்கையில் ஸ்ரீஹர்ஷ மஹாகவி அவள் முகத்தில் வாக்தேவீயான ஸரஸ்வதியே குடி புகுந்தாள் என்கிறான். தமயந்தீ முகம் அழகு, குளுமை, மணம், கவர்ச்சி முதலியவைகளிலே தாமரை மலரினை வென்று விட்டதாம். அதைப் பார்த்தாளாம் ஸரஸ்வதீ. தன்னுடைய சக்களத்தியான லக்ஷ்மீ தேவீ வீற்றியிருப்பது தாமரையில் என்பதையும் பார்த்தாளாம். தாமரை மலரை வென்ற தமயந்தீயின் முகத்தில் தான் வீற்றி இருந்தால், சக்களத்தியினை விடத் தனக்கு உயர்வு கிடைக்கும் என்று கருதினாளாம். எனவே தமயந்தீயின் முகத்தில் வீற்றியிருக்கிறாளாம். இப்படி ஓர் உத்ப்ரேகையை காட்டும் அந்த சுலோகம்:-

பத்மாங்கஸத்மானமவேசுஷ்ய லக்ஷ்மீம்
 ஏகஸ்ய விஷ்ணோச்ச்ரயணாத் ஸபத்நீம் |
 ஆஸ்யேந்தாமஸ்யா பஜதே ஜிதாப்ஜம்
 ஸரஸ்வதீ தத்விஜிக்ஷயா கிம்? ||

இதன் வ்யாக்யானத்தில் தான் ஸ்ரீமல்லிநாதர் “ஸரஸ்வதீயும் லக்ஷ்மீயும் விஷ்ணுவினுடைய பத்னீகள் என்பது புராணங்களிலே ப்ரஸித்தம். இன்றும் பூரியில் ஸரஸ்வதீயும் லக்ஷ்மீயும் பக்கலில் திகழப் பரந்தாமன் காட்சி அளிக்கிறான்” என்று எழுதிப் போந்தார்.

ஸ்வாமி தேசிகனும் ஸ்ரீகோபாலவிம்சதியில் வாசம் நிஜாங்கரஸிகாம் ப்ரஸமீக்ஷமாண: என்று கோபாலனின் மடியிலே அவன் கடாசுஷித்தருள வாக்கேவீ அதாவது ஸரஸ்வதீ ஆகிற லக்ஷ்மீ வீற்றியிருப்பதாக ஓர் லக்ஷ்மீகோபால மூர்த்தியை - ஸ்ரீவித்யாராஜகோபாலனை வருணிப்பது காண்க.

ஆகப் பரிமுகன் தனது மடி மீது அமர்த்தி லக்ஷ்மீக்கு (வாக்கீ என்ற தேவீக்கு) கல்வி புகட்டுகின்றான் என்பது தெளிவு. இதனால் தான் ஸ்ரீலக்ஷ்மீ ஹயக்ரீவ ஸஹஸ்ர நாமம் த்யானத்தில்

வித்யாமூர்த்திமகண்டசந்த்ரவலயச்லேதாரவிந்தஸ்திதம்
 ஹருத்யாபாம் ஸ்படிகாத்ரிநிர்மலதனும் வித்யோதமானம் ச்ரியா |
 வாமாங்கஸ்திதவல்லபாம் ப்ரதீ ஸதா வ்யாக்யாந்தமாம்நாய-
 வாகர்த்தான் ஆதிமபுருஷம் ஹயமுகம்

த்யாயாமிஹம்ஸாத்மகம் ||

என்று லக்ஷ்மீதேவிக்கு வேதார்த்தங்களை விவரித்து அருளிக் கல்வி புகட்டுவனாக ஸ்ரீஹலக்ஷ்மீ ஹயக்ரீவனை த்யானம் செய்யச் சொல்லியுள்ளது.

ஆக பிராட்டி ஸ்ரீஹயக்ரீவனின் சிஷ்யை நிலையையும் ஏற்பவளானதால் பிராட்டி வலது மடியில் வீற்றி இருப்பது தானே மிகவும் பொருத்தமாக இருக்கும். ஏன் இடது மடியிலேயே அமர்ந்து விட்டாள்?

இந்தப் பின்னணியில் தான் ஸ்வாமியின் இந்த சுலோகம் பிறக்கிறது.

பரிமுகனின் வலது திருக்கையிலே உபதேச முத்திரை உள்ளது. ஆசார்யர்களின் உபதேச முத்திரையை வணங்கிச் சீடர்கள் அதற்குப் பல்லாண்டு பாடி அந்தணர்கள் மாத்யாஹ்னிக ஸந்த்யா வந்தனத்தில் நடு வானத்தே திகழும் ஸர்யனை நோக்கிப் “பச்யேம சரதச் சதம்” என்று அனுஸந்திப்பது போல அனுஸந்திக்க வேண்டும் என்பதை ஸ்வாமி தேசிகன்

உத்க்ருஹ்ணதீமுபநிஷத்ஸு நிசுபடமர்த்தம்
சித்தே நிரவேசயிதாமல்பகியாம் ஸ்வயம் ந: |
பச்யேம லக்ஷ்மணமுணே: ப்ரதிபந்நஹஸ்தாம்
உந்நீத்ர போதஸுபகாம் உபதேசமுத்ராம் ||

என யதிராஜஸப்ததியில் 25 ஆவது சுலோகத்திலே உணர்த்தியுள்ளார்.

இத்தகைய ஏற்றம் பெற்ற உபதேச முத்திரை பரிமுகப் பெருமானின் வலது திருக்கையிலே அல்லவா உள்ளது. அதனை ச்ரமம் இன்றி இடையறாது ஸேவித்து மகிழ வஸதியான இருக்கை வலது மடியா? இடது மடியா?

ஒரு விரலின் நுனியாலே அவ் விரலின் நுனியைத் தொட இயலாது என்று ஆளவந்தார் அருளியதை இங்கே. நினைவு கூர்க.

இருக்கை இடது மடியாக இருந்தால்தான் உபதேச முத்திரை நன்கு ஸேவை ஆகும். எனவே சிஷ்யை நிலையில் இருப்பினும், பிராட்டி, பிராட்டியான நிலைக்கே முன்னுரிமை கொடுத்து இடது மடியிலேயே அமர்ந்து விட்டாள் பிராட்டி. இந்தக் கருத்தை தன்னுள் அடக்கியுள்ள பதினோராவது சுலோகம்:-

அங்கம் விஹாய தவ தசுஷிணமாப கஸ்மாத்
வாமம் ரமா ஹயமுகேதி விம்ருச்யசேத: |
பாணியம் தவாதிமதுரம் சுபபோதமுத்ரம்
ஸம்வீசுஷிதாம் விசதமித்யத நிச்சினோதி ||

“குதிரை முகத்து எம்பெருமானே! தேவரீருடைய வலது துடையினை விட்டு இடது துடையைப் பிராட்டி தேர்ந்தெடுத்தது ஏன் என்று ஆராய்ந்தது அடியனேன் நெஞ்சு. இடது துடையிலே அமர்ந்தால் தேவரீருடைய இதம் தரும் இனிய உபதேச முத்திரையினுடன் கூடிய வலது திருக்கையினை நன்கு காண இயலும். இதனாலேயே தான் பிராட்டி இடது திருத்துடையைத் தேர்ந்தெடுத்து அங்கே அமர்ந்துள்ளாள் என்று நிச்சயம் செய்கின்றது அடியேன் நெஞ்சு” என்ற படி.

இவ்வாறு பெரிய பிராட்டியார் இடையறாது காண வேண்டும் என விரும்பும் இனிய அழகிய இதமான உபதேச முத்திரையுடன் இவ்வுளி(குதிரை) முகத்து எம்பெருமானின் திருக்கரம் இலங்குவதை இந்த சுலோகத்தில் ஸ்வாமி வருணித்தருளிய இனிமையைச் சுவைத்து ரசித்து இன்புறுவோம்.

நன்றி மறவா நாண்மதி

பரிமுகப் பெருமான் திருமகளைச் சார்ந்தவர்களிடம் நாச்சியார் பரிகரங்கள் என்று காட்டும் தனிப் பரிவை பதினான்காவது சுலோகத்தில் வருணித்தருளிய எந்தையார் அடுத்துப் பதினைந்தாவது சுலோகத்தில் அவனிடத்தில் நன்றி பாராட்டும் அன்பர் அடையும் பேற்றினை கவிநயத்துடன் சிலேடையை பயன் படுத்தி விளக்கியருளியுள்ளார்.

சந்திரன் பரம புருஷனுடைய இதயத்திலிருந்து தோன்றியதாகப் புருஷஸூக்தம் புகல்கின்றது.

சந்திரமா மனஸோ ஜாத: | என்று ஓதுகின்றோம் அல்லவா?

இதயத்திலிருந்து தோன்றுவது என்பதால் இதயமே என்று சொல்லலாம் படியான நிலை கூட அது எப்படி என்கின்றீர்களா?

பிள்ளை தகப்பின் இதயத்திலிருந்து தோன்றுவதாக வேதம் சொல்லுகின்றது. குழந்தை பிறந்தவுடனேயே அதன் தகப்பனார்

அந்தக் குழந்தை வத்ஸப்ரர் என்னும் மா முனிவர் கண்டு கொடுத்த தீவஸ்பரி என்று தொடங்கும் 11 பாடல்களால் ஆன மந்திரங்களின் தொகுப்பை ஜபித்துப் பிறகு தொட வேண்டும். பிறகு “அஸ்மின்.....” எனத் தொடங்கும் மந்திரத்தைச் சொல்லிக் குழந்தையை மடியில் வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். பின்னர் குழந்தையை

அங்காத் அங்காத் ஸம்பவஸி ஹ்ருதயாத் அதி ஜாயஸே |
ஆத்மா வை புத்ர நாமாஸி ஸ ஜீவ சரதச்சதம் ||

என்ற செய்யுள் வடிவ மந்திரத்தால் (ரிக்கினால்) மந்திரித்திட வேண்டும். பிறகு அச்மா பவஎன்று தொடங்கும் மந்திரத்தால் உச்சிமுகரல் வேண்டும். இங்கு அங்காத் என்று தொடங்கும் மந்திரத்தின் பொருள்:-

“ஓ மைந்தனே!-)த்வம்-நீ அங்காத் அங்காத்- எனது ஒவ்வோர் அங்கத்தினின்றும் ஸம்பவஸி உண்டானவனாக உள்ளாய். ஹ்ருதயாத் அதி ஜாயஸே-இதயத்திலிருந்து உண்டாகி இருக்கிறாய். (இத்தகையவன் ஆகையால் நீ) புத்ர நாம- பிள்ளை என்ற பெயருடைய ஆத்மா வை- ஆத்மா (நான்) ஆகவே அஸி- இருக்கிறாய்.ஸ:- அந்த நீ சதம் சரத:- நூறு ஆண்டுகள் ஜீவ- வாழ்வாயாக. ” என்பதாகும்.

இதே போலவே வெளியூருக்குச் சென்று மீள்கையில் வீட்டுக்கு வந்தவுடன் குழந்தையை மேற்படிப் பாடலையே பின் பகுதியில் சிறிய மாறுதலுடன் கூறிப் பிள்ளையை அபிமந்திரத்துப் பிறகு அச்மா பவ என்று தொடங்கும் மந்திரத்தால் உச்சி முகரல் வேண்டும். அந்த மந்திரம்

அங்காத் அங்காத் ஸம்பவஸி ஹ்ருதயாத் அதி ஜாயஸே |
வேதோ வை புத்ர நாமாஸி ஸ ஜீவ சரதச்சதம் ||

என்பதாகும். இங்கு ஆத்மா என்பதற்குப் பதிலாக வேத: என்ற சொல் வருகிறது. அதற்கு வேதம், தர்மம், செல்வம் என்று பலவாறு பொருள் கொள்ளலாம்.

ஆக இந்த மந்திரத்தின் இரண்டு வடிவிலும் குழந்தை தகப்பனாரின் இதயத்திலிருந்து தோன்றுவதாகத் தேறுகின்றது.

சாஸ்திரங்கள் “வேள்விகள் செய்தல், பொது மக்கள் பயன்படுத்தக் குளம் வெட்டுதல் போன்ற நல்ல செயல்களை அப்புண்யங்களின் பலன் தமக்குக் கிடைக்க வேண்டும் என்ற விருப்பத்துடனே செய்த ஜீவாத்மாஅப் பிறவி முடிந்தவாறே புகைப்பாதையில் பயணம் செய்து ஸ்வர்க லோகம் அடைவான். புகைப்பாதை அதாவது தூமமார்க்கம் என்பது புகை, இரவு, தேய்பிறை, தக்ஷிணாயனம், பித்ருலோகம், ஆகாசம், சந்திரன் என்ற முறையினிலே அமைவது. ஸ்வர்கத்திலே குறிப்பிட்ட அளவு புண்யம் அனுபவித்தவாறே அங்கிருந்து அனுபவித்தது போக மிகுதியான கர்மாக்களின் பலன்களுடன் அடுத்த பிறவிக்காகக் கீழே இறங்குகின்றான். இப்பொழுது அவன் ஆகாயம் காற்று, புகை, மேகம், மழை, நெல் போன்ற பயிர்கள், எனப் படிப்படியாகப் படிந்தவனாக வருகின்றான். பயிர்களில் படிந்த அவன் பல காலம் சென்ற பிறகு, அவற்றை உணவாக ஏற்பவனும் அவனுக்கு இருக்கும் கர்மாக்களுக்கு ஏற்ற பிறவிக்கு உரிய தந்தை ஆக இருக்கத் தகுந்தவன் என நிர்ணயிக்கப் பட்டவனுமான ஓர் ஆண் மகனின் உடலுள் சென்று தனக்குத் தந்தை ஆகப் போகின்ற அவன் இதயத்திலே இரண்டு மாத காலம் கீர்ப்பவாஸம் செய்கின்றான். பிறகு அவனுடைய வீர்யத்துடன் கலந்து அவன் உடலுறவு கொள்ளும் பெண்ணின் வயிற்றிலே புகுந்து பத்து மாதம் கர்ப்ப வாஸம் செய்து பிறகு அடுத்த பிறவியினை அடைகிறான்.” என்று கூறுகின்றன.

இதனிலிருந்தும் பிள்ள தந்தையினது இதயத்திலிருந்து கனியும் கனி போன்றவன் அதாவது “இதயக்கனி” என்பது தெளிவாகின்றனது.

அயாஸ்யர் என்று திருநாமம் உடைய மா முனிவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் ஸாமகானம் செய்வதில் வல்லவர். பல புகழ்பெற்ற வேள்விகளில் ஸாமகானம் செய்யும் உத்காதா என்ற ரித்விக்

(வேள்விகளில் வேள்வி செய்பவர்கட்கு தகூடினை பெற்று உதவி புரிபவர் ரித்விக் என்று கூறப்படுகிறார்கள்) ஆக அவர் பணி ஆற்றியவர்.

அவர் காலத்தில் வாழ்ந்த மனிதர்களில் பலர் ஸ்வர்க்க வாழ்ச்சியையே விரும்பி வேள்விகள் செய்தார்கள். இதனால் மனித ஸந்ததி அதாவது மக்கள் இழை துண்டித்துப் போய்விடலாம் மனித வளம் குறையலாம். அதனால் காலப் போக்கில் வேள்வி செய்பவர்களும் குறைந்து போகலாம். இதன் விளைவாக வானுலகிலும் வளம் குன்றும் தேவர்களின் ஸந்ததி இழையும் அறுந்திடலாம் என அவர் அஞ்சினார்.

இக் குறைகள் தீர அவர் தனது தவ வலிமையினால் ஸ்ரீலக்ஷ்மீஹயக்ரீவப் பெருமானைக் குறித்த மந்திரம் ஒன்றைக் கண்டு பிடித்தார். அந்த மந்திரம்:-

வாசஸ்பதே! ஹ்ருத்விதே! நாமன்! |
விதேம தே நாம |
விதேஸ்த்வமஸ்மாகம் நாம |
வாசஸ்பதிஸ்ஸோமமபாத் |
மா தைவ்யஸ்தந்துச்சேதி மா மனுஷ்ய: |
நமோ திவே |
நம:ப்ருதீவ்யை ஸ்வாஹா||

என்பதாகும்.

ஹயாஸ்யன் என்பதும் ஸ்ரீஹயக்ரீவனின் திருநாமமே. அதுவே ஹயக்ரீவ பக்தரான இவருக்கு வழங்கி வந்திருக்க வேண்டும். அது மருவி அயாஸ்ர் என ஆயிற்றோ எனலாம் படி ஸ்ரீஹயக்ரீவ பக்தர் ஆகத் திகழ்ந்த இவர் கண்டு தந்த இந்த மந்திரத்தின் பொருள்:-

வாசஸ்பதோ!- தேவீ எனப்படும் லக்ஷ்மீ தேவியின் கேள்வனான லக்ஷ்மீஹயக்ரீவப் பெருமானே!

ஹ்ருத்விதே! இதயத்தினை ஏற்பாடு செய்பவனே! அதாவது
இதயத்திலே எண்ணங்களை உருவாக்கி எங்களைத் தூண்டுபவனே!

நாமன்!- உலகனைத்திலும் உள்ள நமஸ்காரங்களுக்கு
உரியவனே!

தே-உனக்கு

நாம விதேம-ப்ரணாமங்களைச் வணக்கங்களைச்
செய்வோமாக.

த்வம்-நீ

அஸ்மாகம்-எங்களுடைய

நாம-புகழை

விதே: பரவச்செய்திடுவாயாக.

வாசஸ்பதிஸ் ஸோமம் அபாத் இப்படி விண்ணப்பம் செய்து
வேள்வியிலே ஸமர்ப்பித்த ஸோமரஸம் போன்ற பொருள்களை
ஸ்ரீலக்ஷ்மீ ஹயக்ரீவன் ஏற்றுக் கொண்டு அருளினான். அதனால்

தைவ்ய:-எங்களது இல்லங்களில் நடக்கும் வேள்விகளினால்
தேவஸந்ததிகளின்

தந்து:-இழை

மா சேதி- அறுபடாதது ஆகுக.

மனுஷ்ய:- வேள்வியில் பணி ஆற்றும் ரித்விக்குக்கள் ஆன
மனித ஸந்ததியின்

தந்து:-இழை

மா சேதி-அறுபடாதது ஆகுக.

திவே நம: (இந்த ஏற்பாட்டினால் வளம் சிதையாது திகழும்)
வானுலகுக்கு வணக்கம்.

ப்ருதீவ்யை நம: (அவ்வாறே நீங்காத செல்வம் நிறைந்த)
நிலவுலகுக்கு வணக்கம்

ஸ்வாஹா- இவ்வாறு சொல்லி வேள்விப் பொருளை அக்னியிலே அர்ப்பணிக்கவேண்டும் என்று என்னுள் இருக்கும் எம்பெருமான் எனக்கு அருளிய படியே இவ்வேள்விப் பொருளை அக்னியிலே அர்ப்பணம் செய்கிறேன்!

மேற்படி மந்திரத்தில் ஹ்ருத்விதே! என்ற சொல் “இதயத்தினை ஏற்பாடு செய்பவனே!” என்ற பொருளில் வருகின்றது. அதன் கருத்தினை “இதயத்திலே எண்ணங்களை உருவாக்கி எங்களைத் தூண்டுபவனே!” என்பதாக விவரித்தேன் அல்லவா. ஆனால் வேதமே “இதயத்தினை ஏற்பாடு செய்தல்” என்பதற்குக் கவிதையாக அமைந்த ஒரு கருத்தினை இந்த மந்திரத்தின் விளக்கத்தில் அருளியுள்ளது.

தைத்திரீய ப்ராஹ்மணம் இரண்டாம் அஷ்டகம் இரண்டாம் ப்ரச்னம் ஏழாவது அனுவாகத்தின் நிறைவில் இந்த மந்திரம் தோன்றிய பின்னணியை- அதாவது அயாஸ்யரின் கவலையையும் அதைப் போக்கிட அவர் கண்டளித்த மந்திரத்தையும் காட்டி விவரணம் செய்யப்படுகின்றது. அப்பகுதி

ஸோசகாமயதே! அபி வா இமேஸ் மால்லோகாதமும் லோகம் கமிஷ்யந்த இதீஸ் “வாசஸ்பதே ஹ்ருத்.” இதீ வ்யாஹரத்! தஸ்மாத் புத்ரோ ஹ்ருதயம் | தஸ்மாதஸ் மால்லோகாதமும் லோகம் நாபி காமயந்தோ! புத்ரோ ஹி ஹ்ருதயம் ||

அயாஸ்ய முனிவர் “ஹ்ருத் விதே!-இதயத்தை ஏற்பாடு செய்பவனே!” என்று ஸ்ரீலக்ஷ்மீ-ஹயக்ரீவனை விளித்து வேண்டி ஸந்ததிகள் பெருக ஏற்பாடு செய்தாரல்லவா! இதன் படிப் பிள்ளை அவனைப் பெற்றவனின் இதயம் ஆகிறான். அதனால் மனிதர்கள் பிள்ளையைப் பிரிந்து இவ்வுலகை விட்டு மேல் உலகம் செல்லுவதை

விரும்புவது இல்லை. பிள்ளை அவனைப் பெற்றவனின் இதயம் ஆயிற்றே!”

ஸ்ரீமத்ராமாயணத்தில் இராவணஸம்ஹாரம் ஸீதா தேவியின் அக்னிப் ப்ரவேசம் என்ற காட்சிகளைத் தொடர்ந்து ஸீதையின் தூய்மையினை வலியுறுத்த தேவர்கள் புடை சூழ அங்கு நான்முகக் கடவுள் வருகின்றான். எம்பெருமானைத் துதிக்கிறான். அத்துதியின் நடுவே பகவானின் விராட் ஸ்வரூபத்தை வர்ணிக்கிறான். அந்த வர்ணனையின் இடையில்

அஹம் தே ஹ்ருதயம் ராம ஜிஹ்வா தேவீ ஸரஸ்வதீ என்று கூறுகின்றான்.

இதனை விளக்கப் போந்ததிலகர் என்னும் உரையாசிரியர் “நான் உன் இதயம் என்கிறான். அதாவது நான் உனது ஆத்ம தத்வம். எனவே, நானே நீ. குடத்துக்குள் உள்ள ஆகாசமும் வெளிப் பரப்பில் உள்ள ஆகாசமும். ஆகாசமே அல்லவா? அந்த அடிப்படையில் இரண்டும் ஒன்றே அல்லவா? அது போலவே நாம் இருவரும் ஒருவரே என்கிறான்” என்று கூறுகின்றார்.

ஸ்ரீகோவிந்தராஜர் பகவானுடைய ஒவ்வோர் அவயமாக ஒவ்வோர் தேவதையை உருவகம் செய்யும் இடம் இது என்பதால் “நான் உனது மாம்பு. ஸரஸ்வதீ தேவீ உனது நாக்கு” என்கிறான் என வ்யாக்யானம் செய்தார்.

ஸ்வாமி தேசிகன் அயாஸ்யர் கண்டு கொடுத்த ஸ்ரீலக்ஷ்மீஹயக்ரீவ பரமான வேத மந்திரத்தினை நினைப்பூட்டி நான் உனது இதயம் என்கையில் ப்ரஹ்ம தேவன் “நான் உன்னிடமிருந்தே பிறந்த உன் பிள்ளை.” என்பதையும் நினைவூட்டிப் பெருமாளே படைப்புக் கடவுளான தன்னையும் படைத்தவன். எனவே பரம் பொருள் என்பதை உணர்ந்திடுகின்றான் என்று ஸ்ரீமதபயப்ரதான ஸாரத்திலே விளக்கி அருளிணார்.

அங்கு பரதத்த்வநிர்ணயம் என்ற இரண்டாவது அதிகாரத்தில்
“அஹம் தே ஹ்ருதயம் ராம ஜிஹ்வா தேவீ ஸரஸ்வதீ

இத்யாதிகளாலே ச்ரௌதப்ரயோகத்தில் புத்ரபரமான ஹ்ருதய
சப்தத்தாலே ப்ரஹ்மாவினுடைய கார்யத்வத்தையும்....” என்று
அருளியுள்ளது காண்க.

இதனால் பிள்ளை அவனைப் பெற்றவனுக்கு இதயமாகவே
கனிந்தவன் என்று ஆயிற்று அல்லவா? இந்த அடிப்படையிலும்
பிள்ளை தந்தையின் இதயக்கனி ஆகிறான்.

“எம்பெருமானாருக்கு மேல்கோட்டை எம்பெருமான்
செல்வப்பிள்ளை ஆனவன் அல்லவா? எனவே அவன்
எம்பெருமானாரின் இதயம். அதனால் மேல்கோட்டையின்
மேன்மையதிப்பரிபுடர் (யதிராஜர்) ஆகிய எம்பெருமானாரின்
இதயத்துக்கு இனியதாக (யதிபரிபுட - ஹ்ருத்யமாக) இருக்கும்.
இந்தப் பொருளையும் திருவுள்ளத்திலே கொண்டு தான் ஸ்வாமி
தேசிகள்

நவநவபஹுபோகாம் நாத! நாராயண! த்வம்
விர்சய துரிதௌகை ஸ்தாமனாக்ராகந்தாம் |
ஸஹஜஸுலபதாஸ்யைஸ்திபிரப்யாத்தனீயாம்
யதிபரிபுடஹ்ருத்யாம் யாதவாத்ரேஸ்ஸம்ருத்திம் ||

என்று மேல்கோட்டை மங்களாசாஸனம் செய்யும் சுலோகத்தில்
யதிபரிபுடஹ்ருத்யாம் என்ற தொடரைப் பயன்படுத்தி அருளினார்
போலும்” என்று ஸ்ரீ நாவல்பாக்கம் ஸோமயாஜி நாராயணார்ய
மஹாதேசிக ஸ்வாமி அருளிச் செய்ய அடியேன் கேட்டதுண்டு.

இதனால் எல்லாம் தேறுவது யாது? இதயத்திலிருந்து கனிந்த
கனி ஆகிய இதயக்கனி மற்றும் இதயமாகிய கனி என்று இரு
அடிப்படையிலும் இதயக்கனி ஆகிறான் பிள்ளை என்பது.

சந்திரன் எம்பெருமானுடைய இதயத்திலிருந்து கனிந்த
இதயக்கனி எனவே எம்பெருமானின் அதாவது ஹயக்ரீவப்

பெருமானின் பிள்ளை. ஆகவே இதயமும் தங்களை இதயத்திலும் வயிற்றிலும் சுமந்து பெற்றெடுத்த பெற்றோர்களிடம் நன்றி பாராட்டி அவர்களைப் பிள்ளைகள் தாங்கிட வேண்டும்.

அஸ்மை வை பிதரௌ புத்ரான் பிப்ருத:

என்று தைத்திரீய ஸம்ஹிதை ஆறாம் காண்டம் முதல் ப்ரச்னம் ஆறாவது அனுவாகத்திலே வருகிறது.

கத்ரூ ஸுபர்ணீ என்று இரு பெண்மணிகள். தங்களுக்குள் யார் அழகு நிறைந்தவள் என்று அவர்களிடையே போட்டி வந்தது. அந்த அழகிப் போட்டியிலே நடுவர்கள் கத்ரூவே அழகி என்று தீர்ப்பளித்தார்கள். தோற்றவர் வென்றவர்க்கு அடிமை என்ற அடிப்படையில் நடந்த கூதாட்டப் போட்டி அது. எனவே ஸுபர்ணீ கத்ரூவிற்கு அடிமை ஆனாள். அவளை நோக்கி கத்ரூ சொன்னாள் “இந்த பூவுலகத்திலிருந்து கணக்கிடப்படும் லோகங்கள் ஏழு. அவை 1.பூ., 2.புவ., 3.ஸுவ., 4.மஹ., 5.ஜந: 6.தப: 7.ஸத்யம். அவற்றில் மூன்றாவது ஆன ஸுவர்கத்திலே ஸோமம் உள்ளது. அதைக் கொண்டு வா. உன்னை அடிமைத் தளையிலிருந்து விடிவிக்கிறேன்”

கத்ரூ யார் தெரியுமா? அவள் தான் இம்மண்ணுலகம். ஸுபர்ணீ யார் தெரியுமா? அவள் தான் விண்ணுலகம். ஸுபர்ணீயின் பெண்கள் தான் காயத்ரீ ஜகதீ, த்ரிஷ்டுப் முதலிய பண்களின் தேவதைகள். அவைகளைப் பார்த்து அவள் சொல்லும் வார்த்தை தான்

அஸ்மை வை பிதரௌ புத்ரான் பிப்ருத: என்பது. “புத் என்பது ஒரு வகை. நரகம் மட்டுமல்ல. புத் என்ற சொல் அந்த நரகம் மற்றும் அது போன்ற துன்பங்களை எல்லாமே குறிக்கும் வகையில் தான் பயன்படுத்தப்படுகின்றது. ஆக அத்தகைய புத்திலிருந்து - துயரங்களிலிருந்து பெற்றோர்களைக் காத்து அவர்களைத் தாங்குவதால்

புதுபலகஷிதாத் அசேஷாத் துக்காத் த்ராயந்தே இதி புத்ரா: என்ற அடிப்படையில் பிள்ளைகள் புத்ரர்கள் எனப்படுகின்றனர். எனவே என்னைத் தாங்கி நன்றி பாராட்ட வேண்டிய நீங்கள் எனக்காக வானுலகத்திலிருந்து ஸோமத்தினைக் கொண்டு வாருங்கள்” என்கின்றாள்.

இப்படி வேதத்தில் உள்ள ஸோமாஹரண வரலாறே ஐந்தாவது வேதமான மஹாபாரதத்தில் அம்ருதாஹரண வரலாறாக மறு பதிப்பு பெறுகின்றது போலும்.

சந்திரன் நன்றி மறவாத இதயக்கனியா அதாவது புத்திரனாக இருக்கிறானாம். எப்படி?

பரிமுகப் பெருமானைத் தனதுள் இருத்தித் இடைவிடாது தாங்கிடுகின்றான் என்கிறார் நம் ஸ்வாமி...

சந்திரமண்டலத்திலே பரிமுகப் பெருமான் வீற்றி இருக்கிறான் என்பதைக் கவிக் கண்ணோட்டத்தில் ரஸித்து இவ்வாறு அருளுகின்றபடி.

இப்படிப் பெற்றோரைத் தாங்கும் பிள்ளைக்கு ஏற்றம் வராமல் போகுமா?

சந்திரன் கலாநிதி ஆகிவிட்டானாம்.

சந்திரனுக்குப் பதினாறு கலைகள் அதாவது பிறைகள் இருப்பதால் அவனைக் கலாநிதி என்று வழங்குகின்றனர்.

கலைகள் என்பது அறிவின் வகைகளையும் குறிக்கும். அதனால் கலாநிதி என்னும் சொல் பண்டிதரையும் சொல்லும்.

இதயத்திலே தன்னைச் சுமந்த திருத்தகப்பனாரிடம் நன்றி பாராட்டி அவரைத் தாங்கும் இதயக்கனிகளான பிள்ளைகள் வாழ்க்கையில் சீரும் சிறப்பும் பெற்றுக் கலாநிதிகளாக உலகமே போற்றும் படி மிளிர்வார்கள் என்பதை சந்திரன் உணர்த்துவதாகக் காட்டி அதனுடன் அயாஸ்யர் போன்றோர் காட்டிய லக்ஷ்மீஹயக்ரீவ

பரமான வேத மந்திரங்களின் நயங்களையும் பொருத்தி மிக எளிமையான சுலோகமாக

சந்தர்: கிலாயம் ஹ்ருதயாத்தவாபூத்
லக்ஷ்மீதூரங்கான தத் க்ருதக்ரு: |
அந்தர் விதத்தே ஸததம் பவந்தம்
கலாநீதிஸ்தேன ஜகத்ப்ரஸித்த: ||

ஸ்ரீஹயக்ரீவ விம்சதியின் பதினைந்தாவது சுலோகத்தினை அமைத்தருளிகிறார் ஸ்வாமி.

பெற்றோர் இருக்கும் வரை அவர்களைத் தாங்கும் போதும் பிள்ளை அவர்களை மனதிலும் இருத்தி வழிபட வேண்டும். பெற்றோர்கள் பித்ருக்களான பிற்பாடு அவர்கள் பூஜை ஆகிய தரப்பணங்கள் சிராத்தங்கள் ஆகிவைகள் மூலம் எம்பெருமானுக்குத் திருவாராதனங்கள் செய்யும் போதும் கூடப் பெற்றோர்களையும் த்யானம் வேண்டும். இது சிஷ்டர்களின் அனுஷ்டானத்தில் இருக்கிறது. இது கூட சந்திரன் அந்த:- உள்ளத்தினுள்ளே விதத்தே - இருத்துகிறான் என்ற இடத்திலே பொருந்தும்படி ஸ்வாமியின் கவிதை அமைந்துள்ளது.

ஸ்வாமியின் பித்ருபக்தி அத்தகையதாக இருந்தது. ஸ்வாமியின் திருத்தகப்பணார் ஸ்ரீவில்லிப்புத்தூருக்கு அருகிலே தமது வில்லூரிலே வஸித்தார். ஸ்வாமியின் அவதாரத்துக்கு முன் அவருக்கு ஒரு குமாரத்தி பிறந்திருந்தாள். பிறகு மூன்று ஆண் குழந்தைகள் பிறந்தன. ஆனால் ஒரு வயது இரு வயது என்று குழந்தைகளாகவே மாண்டு போயின. அப்பொழுது ஸ்வாமியின் கனவில் அழகிய அர்ச்சை வடிவிலே காட்சி அளித்த இராமபிரான் “நீர் நம்மிடம் வந்து ஸ்ரீமத்ராமாயண பாராயணம் செய்து குடும்பவ்ருத்திம் என்று ஸ்ரீவால்மீகிபகவான் அருளிச் செய்த பலனைப் பெற்று இவ்வுலகத்திலும் இன்பம் பெறலாமே” என்று புன்முறுவலுடன் கூறி அருளினானாம். அந்த இராமனைத் தேடி அந்த ஸ்வாமி

இராமகேஷத்ரங்களுக்கு யாத்ரை மேற்கொண்டார். வடுவூரில் அவனைக் கண்டார். அங்கே அவன் கட்டளைப்படி ஸ்ரீமத்ராமாயம் பாராயணம் செய்தார். அவருடைய 58ஆவது வயதில் கி.பி. 1913-ல் ஸ்வாமி அவதரித்தருளினார். ஸ்ரீவடுவூர் ராமன் தமக்குச் செய்த திருவருளால் அவனிடம் மிகவும் ஈடுபட்டார் ஸ்வாமியின் திருத்தகப்பனார். எனவே வடுவூரிலேயே ஸ்திரமான வாஸம் செய்ய முடிவு செய்தார். வில்லூர் சொத்துக்களை விற்று வடுவூரில் சொத்து வாங்குவது என்பது போன்ற பொருளாதார நடவடிக்கைகளால் நஷ்டங்கள் ஏற்பட கி.பி. 1934-ல் அந்த ஸ்வாமி திருநாட்டுக்கு எழுந்தருளிய போது பெரிய கடன் சுமைவந்துவிட்டது.

அப்பொழுது ஸ்வாமிக்கு 21 வயது தானே. அந்தக் கடன்களை அடைப்பதில் அவருக்கு ஏற்படக் கூடிய இன்னகல்களைக் கண்டு நம் ஸ்வாமியின் மிக நெருங்கிய உறவினர் ஆன செல்வந்தர் ஒருவர் கூட ஸ்வாமியிடம் “நீர் இன்ஸால்வென்ஸி கொடுத்து விடுமோ” என்று உபதேசம் செய்தாராம். ஆனால் ஸ்வாமி அதனை ஏற்க வில்லை. மிகப்பாடுபட்டு அனைத்துத் கடனையும் அடைத்தார்.

பித்ரு பக்தியே வடிவெடுத்த நம் ஸ்வாமி திருத்தகப்பனாரின் பிரிவு தாங்காது பல ஸமயங்களில் அவரை நினைத்துத் துயரத்தில் ஆழ்ந்து பாதி உணவிலேயே கண்ணீருடன் எழுந்து போய் விடுவார் என்று ஸ்வாமியின் மூத்த மைத்துனர் (பிற்காலத்தில் ஸ்ரீமதஹோபிலமடம் 43ஆம் பட்டத்தினை அணி செய்தவர்) தேவிகள் - அடியேன் பெரிய மாமி அவர்கள் பல முறை சொல்லியுள்ளார்.

அந்த பித்ரு பக்தி தான் ஸ்வாமியை ஆசுகவி ஸார்வபௌமர் ஆக்கி 1986-ல் பாரதஜனாதிபதி விருது பெறல் போன்ற கௌரவம் வரை கொண்டு சென்றது எனில் மிகை ஆகாது.

அடியேனுக்கும் பிதுரார்ஜிதமாகக் கிடைத்தது அந்த பித்ரு பக்தி தான். அதனால் தான் அடியேனும் வாழ்க்கையில் பல சோதனைகள்

வந்தும் கீழே தள்ளப்படவில்லை. ஸ்வாமியின் திவ்யஸூக்திகளைத் தீரட்டி ஸ்ரீ நிதீக்ரந்தமாலாவினை வெளியிட்டதால் வ்யுத்பத்தி வளர்ந்தது. ஸகலகலாநிதியான ஸ்ரீமுஷ்ணம் ஸ்ரீமதாண்டவன் ஸ்ரீமதுபயவே NSR ஸ்வாமி போன்றவர்களின் கோஷ்டியில் வைத்து சாஸ்தர ஸாஹிதீ வல்லவன் என்று விருது அளித்து அருளும் நிலைக்கு கொண்டுவீட்டது.

எனவே தான் சந்திரன் பித்ருபக்தியினால் கலாநிதியான வரலாற்றினை உள்ள படியே உணர்ந்தும் இந்த சுலோகம் ஸ்வாமியிடமிருந்து தோன்றியது. அதன் உட்பொருளை உணர்ந்து ரஸித்து ஸ்ரீஹயக்ரீவஸேவக வாசகர்களிடம் ஸமர்ப்பிக்கும் பாக்யமும் அடியேனுக்குக் கிட்டியது.

இனி “இதே விம்சதியில்நான்காம் சுலோகத்திலும் கலாநிதி என்று சந்திரனுக்கு உள்ள பெயரின் அடிப்படையில் சிலேடைநயமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கும் முறையே இங்கு மீண்டும் கையாளப்பட்டுள்ளதே” என்று எண்ணிட வேண்டா. அங்கு பரிமுகனை தேவனாக எண்ணித்தனது உள்ளே இருத்துவதால் ஒருவன் கலாநிதி ஆகலாம் என்பது காட்டப்பட்டது. இங்கு ஈன்ற தந்தையை பக்தியுடன் தமது உள்ளே இருந்து பவன் கலாநிதி ஆகலாம் என்று காட்டப்பட்டது. இந்த வாசியை உணர்ந்தால் கூறியதே கூறல் இல்லை என்பது தெளிவாகும். இப்படி

யஸ்ய தேவே பரா பக்தி: யதா தேவே ததா குரௌ |

தஸ்யதே ஹ்யகதிதா அர்த்தா: ப்ரகாசந்தே

மஹாத்மன: || ப்ரகாசந்தே மஹாத்மன: ||

என்று தெய்வத்தைப் போலவே குருவை வழிபட வேண்டும் வழிபட்டால் மஹாபண்டிதன் ஆகலாம் என்கிற ச்வேதாச்வதர (வெள்ளைக்குதிரை) உபநிஷத்தின் நிறைவு வாக்கியமும், ச்வேதாச்வசிரஸ் ஆன (வெள்ளைப் பரி முகராகிய) லக்ஷ்மீஹயக்ரீவப் பெருமானைப் பற்றிய துதியிலே விளக்கப்பட்டது என்பதையும் ரஸிக்கலாம்.

பரிமுகனையே பார்த்திட ப்ரார்த்தனை

பதினைந்தாம் சுவலாகத்தில் சந்திரன் பரிமுகப் பெருமானைத் தன்னகத்தே இருத்தியதால் கலாநிதியாகத் திகழ்வதை விளக்கி பரிமுகப் பெருமானின் பெருமையினை உணர்த்திய எந்தையார் பதினாறாவது சுவலாகத்தில் பரிமுகனின் எப்பொழுதும் தன் பார்வைக்கு இலக்காக இருக்க வேண்டும் என்று வேண்டுகின்றார்.

அவன் ஒளி மயமானவன். எனவே அவனை ஓர் ஒளி என்கிறார் அந்த ஒளி குதிரையின் முகம் போன்ற திருமுகத்தினை உடையது என்று வருணிக்கிறார்.

இதனை எல்லாம் ஹயமுகனாகிய அந்த ஒளி என்று இந்தப் பதினாறாவது சுவலாகத்தில் தத்ஹயாஸ்யம் மஹ: என்ற தொடரை இட்டு அருளியுள்ளார்.

இங்கு உள்ள ததன்பதை சென்ற சுவலாகத்தில் குறிப்பிட்ட படிச் சந்திரனை ஈன்று அவனைக் கலாநிதி ஆக்கிய அந்த ஹயகர்வனாகின்ற ஒளி என்று புரிந்து கொள்ளலாம்.

அல்லது மிகப் ப்ரஸித்தமான ஹயமுகனாகிய ஒளி என்று புரிந்து கொள்ளலாம்.

சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் ஆறாவது அத்யாயத்தில் ஸத் வித்யை என்னும் ப்ரஹ்ம வித்யை விளக்கப் படுகின்றது. அந்த ஸத் வித்யையினை அறிமுகப்படுத்த வேதம் ஒரு நிகழ்ச்சியை-வரலாற்றுத் துணுக்கினைக் கையாள்கின்றது.

சுவேத கேது என்ற பெயருடைய முனிகுமாரன் இருந்தார். அவர் அருணன் என்னும் முனிவருடைய புதல்வரான உத்தாலகரின் குமாரர்.

சுவேதகேதுவிற்குப் பன்னிரண்டு வயது நிறைந்த நிலை. அது வரை அவனுக்கு உபநயனம் ஆகவில்லை. எனவே அவன் வேதாத்யனமும் செய்யவில்லை.

உத்தாலகர் மன்னர்களின் வேள்விகளில் உதவி செய்ய அடிக்கடி வெளியூர் சென்று வந்து கொண்டிருப்பவர் போலும்! எனவே அது நாள் வரை அவர் கண்ணில் பூணூலுக்கு ஏங்கும் அவரபடைய மகனுடைய மார்பு படவில்லை.

அன்று தான் விடலைப் பருவத்தினை நெருங்கிக் கொண்டிருக்கும் குமாரனின் பூணூலற்ற மார்பினைக் கண்டார். பரபரத்த அவர் அவனுக்கு உடனேயே உபநயனம் செய்வித்தார்.

சீவேத கேது குருகுலத்திலே பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் பயின்றான். குருகுலத்தில் சிறந்த மாணவன் ஆகப் புகழ் பெற்று அத்யயனத்தைப் பூர்த்தி செய்துவிட்டு இருபத்து நான்கு வயது இளைஞனாக இல்லம் வந்து சேர்ந்தான்.

தான் கற்க வேண்டிய கல்விகளைக் கசடறக் கற்று விட்டதாக எண்ணம் அவனுள் இருந்தது தான் ஒப்பற்ற வித்வான் என்ற எண்ணம் வந்து விட்டது.

கதீர் முற்றாத பயிர் போல நேராக நின்றான். தலை வணங்கி நின்றான் அல்லன்.

மூவுலகையும் புல்லெனக் கருதும் அலட்சியமே வடிவெடுத்தவனாக இருந்த அந்தக் குமாரனைப் பார்த்தார் உத்தாலகர். “உலகுக்கெல்லாம் கட்டளை இடும் தாமரையாள் கேள்வன் ஒருவனையே உணர்ந்தாலன்றிக் கற்ற கல்விகளுக்கு நிறைவு இல்லை” என்பதை அவனுக்கு உணர்த்திப் “பையா! அடக்கமற்றவனாக நிற்கின்றாயே அந்தக் கட்டளை இடுபவனைப் பற்றி நீ தெரிந்து கொண்டாயா இல்லையா?” எனக் கேட்கிறார்.

இங்கு மூலத்தில் “உத தமாதேசம் அப்ராஹ்மய: யேன அச்ருதகும் ச்ருதம் பவதி.....” என்று உள்ளது.

எந்த ஆதேசனைக்-கட்டளை இடுபவனைப் பற்றிக் கேட்டால் கேட்காதவைகள் கூடக் கேட்டவை ஆகுமோ... அந்த ஆதேசனை...

என்று சொல்லிட அந்த என்ற பொருளினை உடைய தம்என்றசொல் மூலத்தில் வந்திருப்பதாக மேலே உள்ளற வாக்யப் பகுதியிலிருந்து தேறும் என்றாலும் “எந்த என்பதையே முதலில் இட்டே எந்த ஆதேசனைக் -கட்டளை இடுபவனைப் பற்றிக் கேட்டால் கேட்காதவைகள் கூடக் கேட்டவை ஆகுமா.... அந்த ஆதேசனைப் பற்றிக் கேட்டாயா?” என்று வாக்யத்தை அமைக்காமல் அந்த என்பதை முதலில் இட்டு வாக்யத்தை உபநிஷத் அமைத்திருப்பது கட்டளை இடும் அந்த ப்ரஹ்மத்தினது ப்ரஸித்தியையும் உணர்த்திடவே என்று இங்கு ஸ்வாரஸ்யம் கூறுவது உண்டு.

அதைப் போலவே இங்கும் தத்ஹயாஸ்யம் மஹ: என்ற தொடரில் உள்ள தத் என்பதை மிகப் ப்ரஸித்தமான ஹயமுகனாகிய ஒளி என்று புரிந்து கொள்ளலாம்.

ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமபாஷ்யத்தில் ஸ்ரீபராசர பட்டர் தத் என்ற திருநாமத்திற்கு பாஷ்யம் இடுகையில் காட்டி அருளியுள்ள வழியிலும் இந்த தத் என்ற சொல்லை ரஸிக்கலாம்.

ஸ்ரீபராசரபட்டரின் பாஷ்யத்தின் படி தத் என்பது 737-ஆவது திருநாமம். இதற்கு “தேஷாம் (தத்தத்-ஸர்வேப்ஸித-புபுத்ஸுனாம்) ஸ்வ ஞான பக்திம் தனோதி இதி தத்” என்பது அவர் இட்டருளும் பாஷ்யம். பக்தர்களுடைய ஞானம் பக்தியாக வளரும் படிச்செய்து அது மேலும் கிளர்ந்து வளரும் படிச் செய்பவன் அவன். ஒன்றைப் பன்மடங்காக ஆக்கிடுபவன் என்றும் புரிந்து கொள்ளலாம். அதுவும் நாம் அரை குறையாகச் செய்யும் குறைந்த எண்ணிக்கை காயத்ரீ மந்திர ஜபங்களை அதிக எண்ணிக்கையாகப் பெருக்கிக்கொண்டு அருளிடுபவன் என்பதனை உணர்த்துவதுபோல காயத்ரீ மந்திரத்தின் தொடக்கத்தில் தத் என்று ஒரு சொல்லைச் சந்திக்கின்றோம் என்று ஸ்ரீபராசரபட்டரே காயத்ரீ மந்திரத்தை இங்கே மேற்கோளாக எடுக்கிறார்.

அப்படி அடியார்களின் பக்திச் செயல்களைப் பெருக்கி வளர்ந்து அருளும் ஒளி ஹயக்ரீவன் என்றும் தத்ஹயாஸ்யம் மஹ: தத்ஹயாஸ்யம் மஹ: என்ற தொடரைச் சுவைக்கலாம்.

இப்படி பட்டர் தத் என்னும் திருநாமத்துக்கு விளக்கம் அருளி காயத்ரீ மந்திரத்தில் அந்த தத் வருவதாக விளக்கியதைக் கொண்டு காயத்ரீ மந்திரத்தின் பொருளை எளிய முறையில் புரிந்து கொள்ளும் ஒரு வழி தென்படுகின்றது.

அவனுடைய திவ்யாத்மஸ்வரூபம் போலவே அவனுடைய திவ்யமங்கள விக்ரஹமும் ஞான ஆனந்தமயமாகவே இருப்பதால் அவனை த்யானம் செய்பவர்களுடைய புத்தி அவனும் அவனுடைய திருமேனியும் வேறானவையோ அல்லது ஒன்றேயோ என்ற ஐய ஆகிற ஊஞ்சலில் ஏறி வீற்றி ஊசலாடுவதாக ஸ்வாமி தேசிகன் ஸ்ரீவரதராஜ பஞ்சாசத்தில்

விச்வாதிசாயிஸுகரூப! யதாத்மகஸ்த்வம்
வ்யக்திம் கரீச! கதயந்தி ததாத்மிகாம் தே |
யேனாதிரோஹதி மதிஸ்த்வதுபாஸகானாம்
ஸா கிம் த்வமேவ தவ வேதி விதார்க்கடோலாம் ||

என்று வரும் 17-ஆவது சுலோகத்திலே அருளிச் செய்துள்ளார். இதிலிருந்து எம்பெருமானுக்கு உள்ள ஏற்றங்களில் பல அவனுடைய திருமேனிக்கும் பொதுவானவை என்று தேறிற்று அல்லவா? எனவே அவன் தத்ஆக... அதாவது பக்தர்களின் பக்தி முதலியவற்றை விரிவாக்குபவனாக இருக்கிறான் என்ற தன்மை அவனுடைய திருமேனிக்கும் பொருந்தும். எனவே அவன் திருமேனியும் தத்.

இந்த அடிப்படையில் காயத்ரீயின் பொருள் உலகனைத்தையும் ஈன்றவன் எம்பெருமான். எனவே அவன் ஸவிதா. அப்படி ஈன்ற உலகைக் காப்பது அழிப்பது மீண்டும் படைப்பது இடையில் அவைகளில் வாழ்ந்து தன் திருவடியில் சரணம் அடைந்தவர்களுக்கு

வைகுந்த வாழ்ச்சி தருவது என்பன போன்ற இன்புறும் அலகிலா விளையாட்டுடையவன் அவன். எனவே அவன் தேவன் அவனுடைய திருமேனி ஒளிமயமானது. அதன் சுடரை த்யானம் செய்பவர்களுக்கு அது பக்தியை வளர்க்கச் செய்யும். எனவே அப் புகர் தத் ஆனது. அச்சுடர் மிகவும் நேசிக்கத்தக்கது. எனவே அது வரேண்யமும் ஆகும். இப்படி ஸவிதாவான தேவனுடைய தத். ஆகத் திகழும் வரேண்யமான பர்க: திருமேனியின் சுடர்ச்சோதியை தீமஹித்யானம் செய்கின்றோம். ஏன் இதைச் செய்கின்றோம் என்பது அந்த எம்பெருமான் எப்படிப் பட்டவன் என்பதை உணர்ந்தால் தெளிவாகி விடும். அந்த எம்பெருமான் நமது எண்ணங்களை எல்லாம் தூண்டுபவன். எனவே

எந்த எம்பெருமான் நமது எண்ணங்களை எல்லாம் நன்கு தூண்டி விட்டு நல் வழிப்படுத்திவானோ அந்த அனைத்துலையும் ஈன்ற அலகிலா விளையாட்டுடைய எம்பெருமானுடைய தானதும் நேசத்துக்குரியதும் அதனிடம் நேசத்தை வளர்த்தி அருள வல்லதும் ஆன திருமேனியின் சுடரை தியானம் செய்திடுவோம் என்பது காயத்ரீ மந்திரத்தின் எளியதோர் விளக்கமாகும்.

ஸ்வாமி தேசிகன் சததூஷணீயில் 23-ஆவது வாதமாக ஸம்வித்-நாநாத்வ-நிலேஷதக-அனுமான-பங்க வாதத்தினை அமைத்தருளிடுகின்றார்.

நிர்விசேஷாத்வைதிகள் ஸம்வித் என்று குலாவப் படும் அறிவு (எண்ணம்) ஒன்று தான் உண்மையிலே உள்ளது. அதுவே ஆத்மா என்றும், ஸத் என்றும், ப்ரஹ்மம் என்றும் பல பெயர்களால் குறிப்பிடப்படுகிறது. அந்த அறிவு ஒரே நிலையில் உள்ளது. பல படியான-வகையான அறிவுகள் என்பதெல்லாம் கற்பனை. உண்மையில் அறிவு ஒன்றே தான் என்று ஒரு கொள்கையை அறிமுகம் செய்து வைத்தார்கள். இதனை நிரூபிக்க அவர்கள் சில பல அனுமானங்களைச் செய்தார்கள். அவைகளில் உள்ள குறைகளை எடுத்துக் காட்டும் வாதம் இது.

காயத்ரீ மந்திரமோ (தீய:) அதாவது அறிவுகளை என்று பன்மையைக் காட்டிடுகின்றது.

எனவே நிர்விசேஷாத்வைதிகளின் கொள்கை காயத்ரீ மந்திரத்துக்கே உலை வைக்கின்றது என்று கூறி எம்பெருமானை வணங்கி அந்த வாதத்தின் முகப்பிலே ஒரு சுலோகம் அமைத்துள்ளார். அந்த சுலோகம்

ப்ரதி-புருஷமணேகா: ப்ரத்யவஸ்தம் விசித்ரா:
சுப-கதிஷு தியோ ய: சோதயத்யஞ்சஸா ந:
அகில-சிதசிதந்தர்யாமி தத் விஷ்ணுஸம்நம்
ஸவித்ரஹமுபாஸே தஸ்ய தேவஸ்ய பாக்க: ||

என மாலினீ யாப்பிலே அமைந்த செவிக்கினிய செஞ்சொல்.

இதில் மூன்றாவது பாதத்தில் தத் என்று காயத்ரீயில் உள்ள சொல்லை விஷ்ணு எனப்படும் எம்பெருமான் என்று தான் ஸ்வாமி தேசிகன் விளக்கியுள்ளார். ஆனாலும் எம்பெருமானும் அவன் திருமேனியும் வேறேயோ ஒன்றேயோ என அடியவரை ஊசலாட வைக்கும் தன்மையை விளக்கும் ஸ்ரீவரதராஜ பஞ்சாசத் சுலோகத்தின் பின்னணியில் தத் என்பதற்கு அவன் திருமேனி என்று பொருள் கொள்கையில் ஸ்வாமியின் கருத்துடன் எந்த முரண்பாடும் இல்லை எனத் தெளியலாம். அவ்வாறே அந்தத் தத் என்னும் சொல்லையும் ஸ்ரீபராசரபட்டர் காட்டிய வழியில் அவனுடைய திருநாமமாகவே ஏற்று அம்மந்திரத்தை அனுபவிப்பதிலும் எந்தப் பிழையும் இல்லை.

இனி காயத்ரீ மந்திரம் ஜபிக்கையில் தத்ஆன ஹயகீர்வனாகிய பேரொளியையே த்யானம் செய்வது பொருந்தும். அதுவே ஞானக் கை தந்து நம்மைக் கைப் பிடித்து நம் மதியினை நல் வழியில் தூண்ட வல்லது என்பதை மிக அழகாக இந்தப் பதினாறாவது சுலோகத்திலே எந்தையார் வருணிப்பதைக் காண்மின்.

ஒரு (வலது கீழ்க்) கையிலே அறிவு தரும் போத முத்திரை. இதனை போதகரீம் முத்ராம் கரேண ததத் என்று சுலோகத்திலே அருளிடுகிறார்.

வெளிச்சம் தானே அறிவின் குறியீடு. அதனைத் தரும் ஆயிரம் கதிரவன்களை விஞ்சும் திருவாழி வலது மேல் திருக்கையில்.

ஆனால் கதிரவன் தரும் வெளிச்சம் கண் கூச வைக்கும். வெம்மையுடன் வந்து எரிக்கும். அதே ஸமயம் சந்திரன் தரும் வெளிச்சம் குளிர்ச்சியுடன் இருக்கும். கண் கூசாது. அத்தகைய ஆயிரம் சந்திரன்களை விஞ்சிய பால் அனைய ஒளி தரும் வெண் சங்கம் இடது மேல் திருக்கையில்.

இப்படி மேற் கராங்களிரண்டிலும் சக்ரம் சங்கு இவைகளை அவ்வொளி ஏந்தித் திகழ்வதை ஸஹஸ்ராரக்கம் சக்ரம் தவலம் ஸஹஸ்ர-சசியம் தம் சங்கம் கரயோ: ததத் என்று சுலோகத்திலே அருளிடுகின்றார்.

தம்சங்கம்-அந்தச் சங்கத்தை என்று பெரியாழ்வார்

அப் பாஞ்ச்சன்னியமும் பல்லாண்டே என்று குறிப்பிட்டருளிய முறையைப் பின் பற்றி அருளிடுகின்றார். தம் ஆதேசம் என்ற இடத்திலே போல இங்கும் தம் என்பது

1. த்ருவனுக்கு ஞானம் அருளியது

2. பகவத் கீதை அருளும் முன் பகவான் குறிப்பேடு பார்த்துப் பூர்வாவலோகனம் பண்ணும் ஆசார்யன் போல ஊதிப் பார்த்துக் கொள்ளும் படி நின்றது.

3. கோதை நாச்சியாரே பொறாமை கொள்ளும் படி அவன் அதரபானம் பண்ணுவது

4. ப்ரணவத்தினைப் போல வடிவம் பெற்றது

5. ப்ரணவத்தைப் போல ஒலிப்பது

6. ஸத்துவ குணத்தை வளர்க்க வல்லது என்பதை உணர்த்தும் வெள்ளை வண்ணம் உடையது.

7. அரங்கன் ஊத ஸ்வாமி தேசிகனாக வந்து அதிகரணஸாராவலீ அருளியது.

8. ருக்மிணீ தேவிக்கும் கோதை நாச்சியாருக்கும் பகவானின் வரவை அறிவிப்பது.

9. பாரதப் போரில் கௌரவர் இதயம் பிளக்க முழங்கியதன் மூலம் தீய சக்திகளைத் தகர்ப்பதை வெளிப்படுத்தியது.

10. அதே பாரதப் போரில் ஜயத்ரதவதஸமயத்திலே கண்ணனும் அர்ஜுனனும் கண்ணிலே தென்படாத தொலைவில் இருந்து போர் புரிகையில் அவர்கள் நிலை பற்றிக் கவலை பட்ட தருமனுக்கு அவர்கள் நலத்தை உணர்த்திட ஒலித்து ஆறுதல் அளித்து அதன் மூலம் அடியார்கள் கழ அவன் நலமுடன் திகழ்வதை பக்தர்களுக்கு உணர்த்தித் தான் ஆறுதல் அளிப்பது.

11. முதலாழ்வாரிலும் முதல் ஆழ்வாரான பொய்கை ஆழ்வாராக அவதரித்துத் தமிழ் மறையின் வெளியீட்டைத் தொடங்கி வைத்தது.

12. ஸர்வக்ருனான பகவான் கூடக் கண்ணனாக அவதரிக்கையில் ஸாந்தீபினியாம் ஒரு குருவை அண்டி வித்யை கற்று அவருக்குத் தன் சக்திக்கு ஏற்றவாறு குருதக்ஷிணையாக மாண்டு போன அவன் மைந்தனை மீட்டும் உயிருடன் ஸமர்ப்பித்த போது அவனுக்குத் தான் கிடைத்த வரலாற்றுச் சின்னமாக இருந்து ஆசார்ய வைபவத்தினை உணர்த்துவது என்று இப்படிப் பல புகழ் பெற்ற ப்ரஸித்தியினை உணர்த்திடுவதைச் சுவைக்கவும்.

எவ்வளவு தான் ஞானம் இருந்தாலும் அது நிலை பெற ஐயம் திரிபறத் திகழப் புத்தக வடிவிலும் இருந்தால் அன்றி இயலாது என உணர்த்திட இடது கீழ்க் கையிலே ஸ்ரீகோசத்துடன் திகழ்வதை வித்யானாம் நிலயம் புஸ்தம் ச பரே ஹஸ்தே ததத் என்று தொடரிட்டு உணர்த்திடுகின்றார். அது மட்டும் அல்ல

தேவீ ஸரோஜாஸன தர்ம புத்னீ

என்று ஸ்வாமி தேசிகனே பரவும்படி ஏற்றம் பெற்றவள் ஸரஸ்வதீ: பரமைகாந்திகளான வைதிகர்கள் பரதரம்-பரதேவதையான இவனுக்குக் கொண்டைக் கடலைச் சுண்டலும் பச்சைப் பசுப் பாலும் ஸமர்ப்பித்து ஸ்ரீலக்ஷ்மீ ஹயக்ரீவ ஆராதனமாகக் கொண்டாடும் மஹாநவமீ நன்னாளில், ஆபால கோபாலமாக மற்றவர்கள் அனைவரும் திரண்டு ஸரஸ்வதீ பூஜை என்று அவளுக்கே பூஜை செய்யும் படியான ஏற்றமும் அவளுக்கு வந்து விட்டது. அந்தப் பெருமைக்கு அடியாக அவள் வணங்க இருக்கும் பரதேவதை அவள் என்பதனை

வாக்-தேவதா-வந்திதம் பரதரம்

என்ற தொடரிட்டுக் காட்டி விளக்கி அருளிடுகின்றார் எந்தையார்.

இந்த சுலோகத்தின் படி ஸ்ரீலக்ஷ்மீஹயக்ரீவன் வடிவத்தினை த்யானம் செய்து கொண்டே அடியேன் காயத்ரீ மந்திரத்தை ஜபித்து ஆனந்தம் நிறைந்த வாழ்க்கை வாழ்ந்து வருகிறேன்.

தத் ஆன லக்ஷ்மீ ஹயக்ரீவன் திருவருளாலும் அவனை இப்படிக் காட்டிக் கொடுத்தருளிய எந்தையாரின் இன்னருளாலும் இவன் தத்துப்பித்தென்று உளறுகின்றான் என்று யாரும் எள்ளி நகையாடாதபடிப் பேச்சுக்கள் பேசும் பேறும் எழுத்துக்கள் எழுதும் பேறும் வேதாந்தக் கவிதைகள் இயற்றும் பாக்யமும் கிட்டியுள்ளது.

அன்பர்களே நீங்களும் காயத்ரீ ஜபத்தினை இப்படி த்யானத்துடனே செய்து இன்புற வேண்டுகின்றேன்.

இனி இப் பதினாறாவது சுலோகத்தின் முழு வடிவம்:-

சசஷூர்கோசரதாம் கதம் மம ஸதா

தத் ஸ்யாதயாஸ்யம் மஹ:

முத்ராம் போதகரீம் கரேண: கரயோ:

சக்ரம் ஸஹஸ்ராக்க-பம் |

சங்கம் தம் தவலம் ஸஹஸ்ர-சசி-பம்;8
புஸ்தம் ச ஹஸ்தே பரம்
வித்யானாம் நிலயம் ததத் பரதரம்
வாக் தேவதா வந்திதம் ||

வெண்ணொளியை அடைக்கலம் வேண்டுதல்

பதினைந்தாம் சுலோகத்தில் பரிமுகனையே பார்த்திட வேண்டும் என்று பாரித்தார் ஸ்வாமி. அப்படியே அவனும் அவருடைய த்யானத்திலே மனக்கண்ணுக்கு இலக்காகினான் போலும். எனவே பதினாறாவது சுலோகத்தில் அவனிடம் அடைக்கலம் புகுகின்றார்.

தனது மனக் கண்ணிலே காட்சி தந்த வெள்ளைப் பரிமுகனை ஒரு வெள்ளை ஒளியாக - வெண்ணொளி யாகத்தான் ஸேவித்த படியே மகிழ்ச்சி பொங்க வருணனை செய்கின்றார்.

அந்த வெள்ளை ஒளி வாஜிராஜவதனமாக அதாவது குதிரைகளிலே சிறந்த குதிரையினது முகம் போன்ற திருமுகம் உடையதாம். குதிரைகளில் சிறந்த குதிரை உச்சைச் சர்வஸ் எனப்படும் உம்பர் உலகக் குதிரை அல்லவா? அதன் வண்ணம் கண்ணைப் பறிக்கும் வெண்மை எனப் புராணங்கள் புகல்கின்றன. அதன் முகம் ஸ்ரீஹயக்ரீவனின் திருமுகத்தை நினைப்பூட்டுவது போலத் திகழ்வதாம்.

வாக் தேவதையான ஸரஸ்வதீ அதாவது கலைமகள் வணங்கி வழிபடும் ஒளியாம் அந்த வெண்ணொளி.

அந்த வெண்ணொளியின் வலது திருத்துடையில் அலைமகள் லக்ஷ்மீ தேவீ அமர்ந்திருக்கிறாளாம்.

வேதங்களின் ஸித்தாந்தம் ஆன விசிஷ்டாத் வைதமே தனது செல்வம் எனலாம். படி அந்த ஒளி அமைந்திருக்கின்றாம். இது எப்படி? என்பதை ஸ்ரீமதுபயவே தர்க்கதீர்த்த கஸ்தூரி ரங்காசார்ய ஸ்வாமி அருளிய ஸ்ரீலக்ஷ்மீஹயவதனமந்த்ரமாலா ஸ்தவத்தின்

முப்பத்திரண்டாவது சுலோகத்திலே காணலாம். இந்த ஸ்தோத்திரத்தினை அடியேனுடைய தமிழ்ப் பொழிப்புரையுடன் ஸ்ரீஹயக்ரீவ ஸேவகாவிலேயே தொடராக வெளியிட்டிருக்கின்றனர்.

இந்த இடத்தில் வேதாந்தம் என்ற சொல்லை வேதங்களின் இறுதிப் பகுதி அதாவது உபநிடதங்கள் என்ற பொருளில் வருவதாகக் கொள்வதனை விட வேதங்களின் ஸித்தாந்தம் என்ற பொருளில் வருவதாகக் கொள்வது மிகவும் பொருத்தமானது. ஸ்ரீமதபிநவ தேசிக உத்தமூர் ஸ்வாமி தாம் வெளியிட்டருளிய உபநிஷத் பாஷ்யங்களின் தொகுப்பின் முன்னுரையில் இது பற்றி விரிவாக அருளியுள்ளார். அங்கே காண்க.

இந்த வெண்ணொளி அடியவர்களுக்குத் தண்ணொளியாகவும் திகழ்கின்றது. இதனை உணர்த்திடவே போலும் இது சந்திர மண்டலத்தினைச் சென்று நாடி அங்கே குடி இருந்து அருள்கின்றதாம்.

ஸ்வாமி தேசிகன் போன்ற அடியவர்களுக்கு வசப்படும் ஒளியாம்- இது. ஸ்வாமி தேசிகன் யாத்திரையில் ஓர் இடத்தில் ஒரு பெரிய தான்ய வ்யாபாரியின் வீட்டுத் திண்ணையில் வேறு இடம் யாதுமில்லாத்தால் தங்க நேர்ந்ததாம். செல்வந்தரான அந்த வணிகர் ஸ்வாமியின் பெருமையை உணராதவர். எனவே ஸ்வாமியின் பெருமையை உணராதவர். எனவே ஸ்வாமிக்குத் தேவையான வஸதிகள் யாதும் செய்ய முன் வரவில்லை. எனவே ஸ்வாமந தேசிகன் தனது ஆராத்ய மூர்த்தியான பரிமுகப் பெருமானுக்கு தண்ணீரை மட்டுமே கண்டருளப் பண்ணி உபவாஸம் ஆகவே இருந்தாராம். இதன் விளைவு? இரவில் பூட்டியிருந்த அவனுடைய கிடங்கில் ஒரு வெள்ளைக் குதிரை புகுந்து கொண்டைக் கடலை மூட்டைகளை மேய்ந்து கொண்டிருப்பதாக அந்த வியாபாரிக்குத் தோன்றியதாம். அரண்டு போன அவன் கிடங்கின் கதவைத் திறந்து பார்த்தானாம். உள்ளே வெள்ளைக் குதிரை ஒன்று உண்மையிலேயே கடலை மூட்டைகளை மேய்ந்து

கொண்டிருந்ததாம். இது கண்டு வீறிட்டலற்றிய வியாபாரி ஸ்வாமி தேசிகனின் பெருமையை ஒரு வாறு உணர்ந்தான். அவர் மந்திர சக்தியால் அவர் ஏவிய குதிரை தான் அது என்று அவன் நம்பினான். அவர் திருவடிகளில் சரணம் புகுந்தான். குதிரை கடலை மூட்டைகள் பலவற்றை மேய்ந்து விட்டதால் தனக்கு ஏற்பட்ட நஷ்டத்தினைச் சொல்லிப் புலம்பினான். நஷ்டத்தினைச் சொல்லி அவருடைய குதிரையைக் கிடங்கிலிருந்து வெளியேற்றிட வேண்டும் என்று அவர் திருவடியில் பணிந்து கதறினான். அருள் தரும் ஆரண தேசிகள் சரணம் புகுந்த அவனைக் காத்திடாமல் இருப்பாரா? அவனிடம் காய்ச்சாத பசுவின் பால் கொண்டு வரச் சொல்லி அதனைத் தமது ஆராத்ய மூர்த்தியான ஸ்ரீஹயக்ரீவப் பெருமானுக்குக் கண்டருளப் பண்ணி தமது திருவடிகளில் சரணம் புகுந்த வ்யாபாரியின் நஷ்டத்தை நீக்க வேண்டினாராம்.

உடனே அக்குதிரை கிடங்கிலிருந்து அருகே உள்ள களத்து மேட்டில் கிடந்த பயிர்களை மதித்துக் கொண்டு அவைகளில் மன் குளம்பின் அடையாளங்கள் தெரிய வெளியேறி மறைந்ததாம். குதிரையின் குளம்பு புதிந்த கதீர்களில் உள்ள பயிர் மணிகள் பொன் ஆகியதாம். அதனால் அந்த ஊரே பொன்விளைந்த களத்தூர் எனப் பெயர் பெற்றதாம். இப்படி ஓர் இதிஹாஸம் அவ்வூர்ப் பெரியவர் ஒருவர் சொல்ல அடியேன் இளமையில் கேட்டதுண்டு. அதனால் தான் இன்றும் பரமைகாந்திகள் பலர் நவராத்திரியின் நிறைவில் ஸரஸ்வதீ பூஜை என மற்றவர்கள் வழங்கி வரும் மஹா நவமீ நன்னாளில் தங்கள் ஸ்ரீகோசங்களியீல் ஸ்ரீலக்ஷ்மீ ஹயக்ரீவனை ஆவாஹனம் செய்து அவனுக்குத் திருவாராதனத்தைச் செய்துல காய்ச்சாத பசுவின் பாலை அவனுக்குக் கண்டருளப் பண்ணும் மரபு ஏற்பட்டதாகவும் அவர் கூறினார். இப்படி ஸ்வாமியின் தேசிகனின் வசத்திலே அவர் குதிரை ஆகத் திகழ்ந்து அடியவர்களுக்கு வசப்பட்டு அவன் இருப்பதைக் கருதி அவனை சரிதவசன் என்று சிறப்பித்து வருணித்தருளுகிறார் ஸ்வாமி.

அந்த வெண்ணொளி தனது மேல் வலது மற்றும் இடது திருக்கரங்களில் முறையே திருவாழி, திருச்சங்கு இவைகளை ஏந்திக் கொண்டு திகழ்கின்றதாம். கீழ்வலது திருக்கரத்தில் ஞானமுத்திரையாம். கீழ் இடது திருக்கரத்தில் புத்தகங்களில் தலை சிறந்த புத்தகமாம். அதாவது புஸ்தக மணி ஆம். அது என்ன புத்தகம் என்று ஐயமே வேண்டா. ஸ்ரீபாஷ்யம் முதுதலான க்ரந்த சதுஷ்டயச் சுவடிகளின் தொகுப்பான புஸ்தகம் தான். ஸ்ரீஹயக்ரீவனின் மறு வடிவான ஸ்வாமி தேசிகன் தனக்கு வகுத்துக் கொண்ட திருச்சிலையாகத் திருவயிந்தையில் ஸேவை தரும் திருமேனியில் உள்ள ஓலைச் சுவடியிலே ஓம் அதாதோ ப்ரஹ்மஜிக்ஞாஸா என்ற ப்ரஹ் ஸுத்ரம் க்ரந்த எழுத்திலே காட்சி தருவதை இன்றும் ஸேவிக்கலாம். தூப்பலில் ஸ்வாமி தேசிகனின் திருக்கரத்திலே உள்ள ஓலைச் சுவடியிலும் இதே ஸுத்ரம் க்ரந்த விபியிலே ஸேவை தரக் காணலாம்.

திருநறையூரில் (நாச்சியார் கோயிலில்) உள்ள ஸ்வாமி தேசிகன் திருமேனியிலே திகழும் ஓலைச் சுவடியில் க்ராந்தக்ஷரத்திலே திருமந்திரம் ஸேவை தருவதை ஸேவிக்கலாம். இது ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரயஸாரச் சுவடி அது என்று உணரும் வகையிலே உள்ளது. திருவல்லிக்கேணியில் ஸ்ரீமத ஹோபில மடத்திலே காட்சி தரும் ஸ்வாமி தேசிகனுடைய திருக்கரத்திலே திகழும் ஓலைச் சுவடியில் உயர்வற எனத் தொடங்கும் திருவாய்மொழி முதல் பாசரம் வடிக்கப்பட்டுள்ளதாகத் திருவிண்ணகரம் ஒப்பிலி அப்பன் ஸந்நிதியில் பணிவிடை செய்யும் ஸ்ரீமதுபயவே காணியம் பாக்கம் (குட்டிக் கண்ணா) ஸ்வாமி கூற அடியேன் கேட்டதுண்டு. இதன் அடிப்படையில் ஸ்வாமி தேசிகனின் மூல மூர்த்தியாகி அவருடைய ஆராத்ய தேவதையான ஸ்ரீஹயக்ரீவன் திருக்கரத்திலே உள்ளதாகப் புஸ்தக மணி என நம் ஸ்வாமி சிறப்பித்துக் குறிப்பிடும் ஓலைச் சுவடியை க்ரந்த சதுஷ்டய ஓலைச் சுவடி எனக் கொள்ளலாம் என்று தோன்றுகின்றது.

இத்தகைய வெண்ணொளியினை அடியேன் அடைக்கலம் புகுகின்றேன் என்கிறார்.

சரணாகதியை யார் வேண்டுமானாலும் செய்யலாம். எந்தப் பலன் கருதியும் செய்யலாம். ஆனால் அதை யாரிடம் செய்வது என்பதில் மட்டும் கவனம் வேண்டும். விரும்பிய பலனைத் தரவல்லவன் திருவடிகளில் மட்டுமே அதைச் செய்திட வேண்டும். அதற்கு அவனுடைய பெருமைகள் மேன்மை மற்றும் எளிமை இவைகள் புரிய வேண்டும்.

அதற்குப் பாங்காக சரண்யான ஸ்ரீஹயக்ரீவன் பரம ஸத்வ மூர்த்தியான வெண்மை நிறைந்த ஒளி. அவன் குடி இருப்பது தண்மை நிறைந்த சந்திர மண்டலத்தில், அவனுடன் நமக்குப் பரிந்து பேசும் (புருஷகார பூதையான) கடலின் திருமகளான (எனவே அவளும் கடல், அதாவது அருட்கடலான) பிராட்டி அவன் திருத்துடையிலே வீற்றவியுள்ளாள். அவன் திருக்கரங்களில் தீவினைகளை எளிக்கும் திருவாழி அக்ஞான இருளை அகற்றும் வெண் சங்கு ஆகியவை உள்ளன. க்ரந்த சதுஷ்யச் சுவடியும் அதன் பொருளை உணர்த்தும் ஞான முத்திரையும் உள்ளன. அதனால் அந்நான்கு க்ரந்தங்களின் ஸாரமும் நம் நெஞ்சிலே பதியும்படி அவன் அருள் செய்வான். அடியவர்களுக்கு வசப்பட்டு உள்ளவன் அவன். வேதஸித்தாந்தமே வடிவெடுத்தவன். அவன் அறிவு தரும் ஆசார்ய வள்ளலான தெய்வம் என்பதை எல்லாம் நாம் உணரும் படி ஸ்வாமி அருளிச் செய்தருளியுள்ள இந்த சுலோகத்தின் முழுவடிவம்:-

ச்வேதம் கிஞ்சன வாஜிராஜவதனம் வாக்தேவதாவந்திதம்
வாமாங்கஸ்தீதவாரிராசிதனயம் வேதாந்தவித்யாநிதிம் |
சாந்த்ரம் பிம்பமுபாச்சரிதம் ச்ரிதவசம்சக்ரம் ச சங்கம் ததா
முத்ராம் போதகரீஞ்ச புஸ்தகமணிம் பிப்ரத் மஹஸ்ஸம்ச்யே ||

இந்த வருணனை மூலம் ஸ்ரீஹயக்ரீவப் பெருமானை

ஐய்யப்பாடு அறுக்கும் அடிகிய அமைப்பு

பதினாறாவது சுலோகத்தில் பரிமுகனிடம் அடைக்கலம் புகுந்தார் ஸ்வாமி. பரமனிடம் அடைக்கலம் புகுவதற்கு முன் பிராட்டியை அடைக்கலம் புகுந்து அவள் அருளைப் பெற்று அவனிடம் அடைக்கலம் புகுதல் மரபு அல்லவா. அதன்படியே ஸ்வாமி அனுஷ்டித்திருக்கிறார்.

இப்படிப் பிராட்டியை முன்னிடுகையில் அவள் அவனிடம் நமக்காகப் பரிந்துரை செய்து அவனை நம் கோரிக்கையை ஏற்கச் செய்கிறாள். இப்படிச் “சிபாரிசு” செய்யும் தன்மையை புருஷகாரத் தன்மை என்பார்.

பிறகு நம் அடைக்கலத்தினை ஏற்றுக் காப்பவனான பரமனுடன் இணை பிரியாதவளாய் இருப்பவள் பிராட்டி. எனவே உபாய நிலையிலும் அவள் அன்றி உபாயமாக அவன் செயல்படுவதில்லை. அவன் ஒருக்கால் அப்படி ஒரு நிலை அவள் பரிந்துரை செய்தபின் வர வாய்ப்பே இல்லை என்றாலும், அப்படி அவன் ஏதேனும் சாக்குப் போக்கு சொல்லி உடனேயே உபாயமாகச் செயல்படுவதைத் தவிர்த்தானாகில் தானே உபாயமாகவும் செயல்படுபவள் அவள். இப்படியும் உபாயத்தன்மையும் அவளுக்கு உண்டு. இதுவே ஆறாக இருக்கும் தன்மை.

அடைக்கலம் கொண்டவாறே பணிவிடை அவளுக்கும் அவனுக்கும் பணிவிடை செய்யும் பேறு நமக்குக் கிட்டுகின்றது. பணிவிடைக்கு இலக்குதான் யார்? பிராட்டியும் பரமனும் தானே. இப்படிப் பேறாகத் தீகழும் தன்மைதான் உபேயத் தன்மை. இவ்வாறு அன்னைக்கு

1. புருஷகாரத் தன்மை
2. உபாயத் தன்மை
3. உபேயத் தன்மை

ஆகிய மூன்று தன்மைகள் உள்ளன. எனவே அவள் மூன்று தன்மைகளுடன் அதாவது ஆகாரங்களுடன் திகழ்பவள். இதனையே ஸ்ரீநடாதூர் அம்மாள் ஆகாரத்ரயஸம்பன்னாம் என்ற தொடரில் குறிப்பிட்டு அருளினார்.

இப்படி ஆகாரத்ரயஸம்பன்னானா அவள் அரவிந்தமாம் தாமரை மலரிலே வளிப்பவள். அனைத்துலகினையும் ஆள்பவள். அவள் ஸ்ரீவரத ப்ரபுவினைத் தன் வசத்திலே வைத்திருக்கும் செல்வப் பெண்டாட்டியாகத் திகழ்பவள். அவளை அடியேன் அடி பணிகின்றேன் என்ற பொருளில் ஸ்ரீநடாதூர் அம்மாள் அனுஸந்தித்தருளும் சுலோகம்:

ஆகாரத்ரயஸம்பன்னாம் அரவிந்த நிவாஸினீம்|
அசேஷஜகதீதீரீம் வந்தே வரதவல்லபாம்||

இது ஸ்ரீநடாதூர் அம்மாள் அருளிச் செய்த ப்ரபந்த பாரிஜாதத்தில் ஆறாவது பத்ததியான பகவத் பரிஜனோபாஸன பத்ததியில் 26 ஆவது சுலோகமாக இலங்குகிறது.

ப்ரபந்த பாரிஜாதத்தின் தமிழ்மொழி பெயர்ப்பில் இங்கு அபிநவ தேசிக ஸ்ரீமதுத்தமூர் ஸ்வாமி "... அம்மாள் என்ற இவ்வாசார்ய வள்ளலுக்கு காஞ்சீ கேஷத்ராதிசனாய் வரதன் என்ற திருநாமம் பெற்ற பேரருளாளனே ஆராத்யமூர்த்தி ஆகையால் பெருந்தேவித் தாயாரை மனத்திற் கொண்டு "வரத வல்லபாம்" என அருளினது என்று கொள்வதாம். கோயில், திருமலை, பெருமாள் கோவில்களில் திருத்தாயார்களை அடைவாகக் கொள்வது தோற்றுமாறு இந்த சுலோகம் அமைந்திருக்கிறது எனவும் ரஸிப்பர்" என அருளுகிறார்.

இங்கு திருவரங்கத்திலே எம்பெருமானார் சரணாகதி கத்யத்தின் தொடக்கத்திலே ஸ்ரீரங்க நாச்சியாரிடம் புருஷகாரப் ப்ரபத்தியை அனுஷ்டித்துப் பிறகு தீவ்ய தம்பதிகளின் சேர்த்தியிலே இருவரையுமே உபாயமாகப் பற்றி இருவர் திருவடியிலே பணிவிடை செய்யும் உபேயநிலையை வேண்டிப் பெற்றதும் வெளிப்படையாகவே

காட்டப்பட்டதால் ஆகாரத்ரயமும் திகழ நிற்பராக ஸ்ரீரங்கநாயகீத் தாயாரை ஸ்ரீநடாதூர் அம்மாள் குறிப்பிடுவதாக ரஸிக்கின்றார்கள்.

அரவிந்தநிவாஸினீ என்பது அலர்மேல்மாங்கை என்பதற்கு ஸம்ஸ்க்ருதமாக இலங்குகின்றது. அசேஷஜகதீசீதரீ என்று அவளைக் குறித்துப் பரமனே பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் திருச்சானூரிலே தவம் செய்து அவளுடைய அருள் பெற்ற வரலாற்றைக் குறிப்பது போன்ற தொடர்.

வரதவல்லபா என்பது நேரே பெருந்தேவித் தாயாரை குறிக்கும் சொல்.

இங்குச் சிலர் அவளே உபாயமாகவும் இருக்கின்றனர். அதாவது மோகூடம் தர வல்லவள் என்றால் அவள் ஏன் புருஷகாரம் செய்யவேண்டும்? என்று கேட்பார்கள்.

இந்தக் கேள்வி ஸ்வாமியின் நினைவுக்கு வந்தது போலும். எனவே அடுத்த சுலோகத்தில் அது அவளே தனக்கு என்று தானே விரும்பி ஏற்றுக் கொண்ட பெண்மையின் மென்மைக்கு உரிய ஒரு நிலை. ஆளுமை இருந்தாலும் அடக்கி வாசிப்பது அன்னை விரும்பி ஏற்றுக் கொள்ளும் பண்பு என்பதை நமக்கு உணர்த்த அடுத்த சுலோகத்தை அமைக்கிறார்.

பிராட்டி அவனிடம் சிபாரிசுக்குப் போகாமல் சில ஸமயம் அவள் அவனை விலக்கி விட்டுத் தானே மோகூடம் தருவதும் உண்டு என்று நம்பிள்ளை வேரி மாறாத பூ மேல் இருப்பாள் வினை தீர்க்குமே என்ற தீருவாய்மொழித் தொடரை விளக்கிடுகையில் விவரமாக அருளிடுவதை ஈட்டிலே காணலாம்.

இந்த ஆசார்யன் பிராட்டிக்கு ஸ்வாதந்தர்யம் இருக்கிறது. அதைப் பிராட்டி வி ஸமயங்களில் நன்கு காட்டுவதும் உண்டு என்பதை மற்றுமோர் இடத்திலும் தெளிவாக அருளிப் போந்துள்ளார். அது என்ன என்று பார்ப்போம்.

ஸந்தானகோபால லீலை என்பது க்ருஷ்ணாவதார நிகழ்ச்சிகளில் ஒன்று. ஸ்ரீமத் பாகவதத்திலும் ஸ்ரீஹரி வம்சத்திலும் இது சொல்லப்பட்டுள்ளது. ஸ்ரீமத் பாகவதத்தில் 10 ஆவது ஸ்கந்தத்தில் 89 ஆவது அத்யாயத்தில் இவ்வரலாறு கீழ்க்கண்டவாறு சொல்லப்பட்டுள்ளது.

த்வாரகை நகரில் ஓர் அந்தணன் வாழ்ந்து வந்தான். அவன் நெறியாக சாஸ்திரப்படி வாழ்பவன். அவன் மனைவி கருவுற்றாள். உரிய நேரத்தில் அழகிய மகவை ஈன்றாள். அந்தக் குழந்தை பிறந்தவுடன் மாண்டு போனது. அந்தணன் அந்தக் குழந்தையின் உடலை எடுத்துக் கொண்டு கண்ணபிரானின் அரண்மனை வாயிலில் கிடத்தினான். பிறகு

அந்தணர்களை வெறுப்பவன்;
அடாவடிப் புத்தியினன்;
அதிகம் பேராசை பிடித்தவன்;
அல்லும் பகலும் சிற்றின்பத்திலே ஆழ்ந்தவன்;
அரசகுலத்துக்கு அவப்பெயர் அளிப்பவன்;
அவன் பிழையால் அடியேன் மகன் மடிந்தான்.
துன்புறுத்தி மகிழ்பவனைத்
தூய நடத்தை அற்றவனைத்
தன்புலன்களை வெல்லாதவனைத்
தாங்கள் மன்னன் என்று கொண்ட மக்கள்
தாமே மிடிமையிலே மீளாத் துயரினிலே
தவித்தீடுவாரே என்றும் தாரணியிலே.

என்று மும்முறை பாடினான். கண்ணன் அந்தப் புகாருக்கு ஒன்றும் பதில் அளிக்கவில்லை. அந்தணன் இல்லம் சென்று விட்டான். அவனுடைய மனைவி இரண்டாவது மகவை ஈன்றாள். அந்த மகவும் பிறந்தவாறே இறந்து போனது. முன் போலவே அந்தணன் அரண்மனை வாயிலுக்கு வந்தான். அதே பாடல்களையே மும்முறை

பாடினான். ஆனால் இப்பொழுதும் அண்ணல் ஏதும் சொல்லாது அமைதி காத்தான்.

இப்படி எட்டு குழந்தைகள் பிறந்தவாறே மாண்டிட அந்தணன் அரண்மனைக்கு வந்து அந்தப் பாடலையே மூன்று முறை பாடி கண்ணனை ஏசிடுவதும் கண்ணன் மெளனம் காப்பதும் நடந்து வந்தன.

ஒன்பதாவது பிள்ளையையும் இழந்து அந்தணன் அரண்மனை வாயிலுக்கு வந்து ஒப்பாரி வைத்தான். அப்போது அர்ஜுனன் த்வாரகைக்கு வந்திருந்தான். அந்தணனின் ஒப்பாரி அவனை மிகவும் பாதித்தது. அடுத்து வரும் ப்ரஸவத்தின் போது தானே அவன் இல்லம் வந்து அவன் குழந்தையை யாரும் கவரா வண்ணம் காத்து அவனுக்குத் தருவதாக உறுதி கூறுகின்றான் அவன். அப்படி அந்தணன் குழந்தையை மீட்டுத் தரவில்லை என்றால் அக்னி ப்ரவேசம் செய்வதாகவும் சபதம் செய்கிறான்.

“பலராமன், கண்ணபிரான், ப்ரத்யும்னன், அநிருத்தன் முதலிய மஹாவீரர்களே தயங்குகின்ற போது நீ எந்தத் துணிச்சலில் என் குழந்தையினைப் பாதுகாக்க முன் வந்து சபதம் செய்கிறாய் பார்த்தா!” என்று ஐயத்துடன் கேட்கின்றான் அந்தணன்.

“ஆம். நான் பலராமனோ, கண்ணபிரானோ, ப்ரத்யும்னனோ அல்லது அநிருத்தனோ ஆகமாட்டேன் என்பது உண்மைதான். என்றாலும், நான் அர்ஜுனன் அல்லவா? முக்கண்ணனோடு போர் செய்து அவனை வில்லால் அடித்து மகிழ்வித்தவன் ஆயிற்றே! வைதிகரே! நீர் அஞ்ச வேண்டா! உனது மனைவி அடுத்தப் ப்ரஸவ ஸமயத்தில் இங்கே வா, நான் உன் வீட்டிற்கு வந்து எந்த சக்தியும் உன் குழந்தைக்கு உஊறு செய்யாதபடிப் பாதுகாத்துத் தருகின்றேன்” என்று உறுதியாகக் கூறி அவரை அனுப்பி வைத்தான் அர்ஜுனன். “அப்படி உமது குழந்தையைக் காக்கத் தவறினால் இந்த அர்ஜுனன் அக்னிப் ப்ரவேசம் செய்து விடுவான்” என்று சபதமும் செய்து வைத்தான்.

பிரஸவ தினத்தன்று அவனை அந்த அந்தணன் தன் இல்லம் அழைத்துச் சென்றான். அர்ஜுனன், அந்தணன் வீட்டுக்குள் எந்தத் தீய சக்தியும் புகாதபடி பாணங்களாலேயே கூடாரம் இட்டு அரண் அமைத்தான். அஸ்திரங்களாலே அதற்கு வலிமையினை ஊட்டினான். குழந்தை பிறந்தது. ஒரு வினாடி குவா குவா என்ற குரல் கேட்டது. அடுத்த விநாடி அமைதி. குழந்தையைக் காணவில்லை.

அந்தணன் அர்ஜுனனை ஏசத் தொடங்கினான். அர்ஜுனன் தன்னுடைய மந்திர சக்தியினால் யமலோகம், இந்திரலோகம் என்று இப்படிப் பல உலகங்கள் சென்று தேடி எங்கும் அக்குழந்தையைக் காணாது மீண்டான். தீக்குளிக்க ஏற்பாடு செய்கையில் அவனைத் தடுத்துக் கண்ணபிரான் தனது தேரிலே ஏற்றிக்கொண்டு மேற்கு நோக்கி அவனையே அந்தத் தேரை ஓட்டச் செய்கிறான். கண்ணனின் ஆணையினை ஏற்று கடல்கள் வழிவிடுகின்றன. மலைகள் வழி தருகின்றன. மாபெரும் இருளைக் கிழித்துக் கொண்டு திருவாழியாழ்வான் வழிகாட்டுகின்றான். பல கோடி காதங்கள் கடந்து பகவான் பார்த்தனுடன் தண்ணீரிலே நுழைந்து செல்கிறான். ஆங்கே ஓர் அழகிய அரண்மனைக்குள் புகுகின்றனர் இருவரும். அங்கு ஆதிசேஷனில் அமர்ந்திருந்த பரமபதநாதனை ஸேவிக் கின்றனர். “உங்கள் இருவரையும் இவ்வுலகிலே பார்க்க வேண்டும் என்றுதான் அந்தணரின் குழந்தைகளை இங்கே நான் கொண்டு வந்தேன். இந்தாருங்கள் அக்குழந்தைகள்” என அருளி அக்குழந்தைகளை அளித்தான். அக்குழந்தைகளை அந்தணனிடம் பகவானும் பார்த்தனும் ஒப்படைத்தனர்.

இது பாகவதம் காட்டும் வரலாறு. ஸ்ரீஹரி வம்சத்திலும் இதே வரலாறு சிறிது மாற்றத்துடன் காணக் கிடைக்கின்றது. அங்கே விஷ்ணு பர்வாவில் 117 ஆவது அத்தியாயத்தில் இவ்வரலாறு கூறப்படுகின்றது. அந்தணன் த்வாரகையை ஒட்டிய கிராமத்திலே வாழ்ந்தவர். அவனுக்குப் பிறந்தவாறே மூன்று குழந்தைகள் மறைந்தன என்று கூறுகின்றது. அர்ஜுனன் நான்காவது ப்ரஸவ

ஸமயத்திலே காக்க முற்பட்டான். அப்பொழுது கண்ணன் வேள்வி ஒன்று செய்து கொண்டிருந்தான். அந்த வேள்வியில் காலை ஹோமத்தை முடித்து விட்டு மதிய ஹோமத்திற்குள் அர்ஜுனனுடன் வைகுந்தம் சென்று குழந்தைகளை மீட்டு வந்தான் என்று உள்ளது. குழந்தைகள் பத்து என்பதற்கு மாறாக, நான்கு என வருணிக்கப்பட்டுள்ளது. பாகவதம் ஓர் புராணம். ஹரிவம்சமோ இதீஹாஸமான மஹாபாரதத்தின் இணைப்பு. எனவே, இதீஹாஸமும் புராணமும் முரண்படுகையில் இதீஹாஸமே வலிமை உடையது என்ற சட்டத்தின்படிப் பெரியாழ்வார் இந்த வரலாற்றைப் பாடிடுகையில்

பிறப்பகத்தேமாண்ட பிள்ளைகள் நால்வரையும்

இறைப்பொழுதில் கொணர்ந்து கொடுத்து ஒருப்படுத்த

உறைப்பனூர்

என்று பாடுகின்றார். நான்கு பிள்ளைகள் என்று ஹரிவம்சத்தில் கூறிய தொகையையே அவர் ஏற்கின்றார்.

ஆனாலும் ஹரிவம்சத்திலும் சரி ஸ்ரீமத் பாகவதத்திலும் சரி ஒருமிடறாகப் பரம்பதநாதன்தான் கண்ணனையும் பார்த்தனையும் வைகுந்தத்தில் காண விழைந்து குழந்தைகளைக் கவர்ந்து சென்றதாகவே உள்ளதாக மேற்படி க்ரந்தங்களின் (அடியேன் ஸேவித்த) பதிப்புகளில் எல்லாம் உள்ளது. ஆனாலும் நம்மாழ்வார் இந்த வரலாற்றைப் பாடும்

இடர் இன்றியே ஒரு நாள் ஒரு போழ்தில் எல்லா உலகம்கழியப்
படர் புகழ்ப் பார்த்தனும் வைதிகனும் உடனேறத் திண்தேர் கடவி
கூடரொளியாய் நின்ற தன்னுடைச் சோதியில் வைதிகன்

பிள்ளைகளை

உடலொடும் கொண்டு கொடுத்தவனைப் பற்றி ஒன்றும்

துயரிலனே

என்ற பாசுரத்துக்கான ஈட்டில் நம்பிள்ளை “நாய்ச்சிமார் தங்கள் ஸ்வாதந்தர்யம் காட்டுவதற்காக இவர்களை அங்கே அழைப்பித்தார்கள் ஆயிற்று” என அருளியதாக ஏடு படுத்தப்பட்டுள்ளது. இதற்கு ஆதாரமாக ஸ்ரீஹரிவம்சம் மற்றும் பாகவதப் பதிப்புக்களில் சுலோகங்கள் ஏதும் இல்லை. ஆனாலும் இதனையே ப்ரமாணமாக ஏற்று ஈட்டுப் பெருக்கரான ஸ்ரீமணவாளமாமுனிகள் பெரியாழ்வார் திருமொழியில்

பிறப்பகத்தே மாண்ட பிள்ளைகள் நால்வரையும்
இறைப்பொழுதில் கொணர்ந்து கொடுத்து ஒருப்படுத்த

உறைப்பனார்

என்ற பாடலுக்கு வ்யாக்யானம் அருளிடுகையில் “நாய்ச்சிமார் தங்கள் ஸ்வாதந்தர்யம் காட்டுகைக்காக அங்கே அழைப்பித்தீட்டு வைத்த அந்தப் பிள்ளைகளை” என்று அருளிப் போந்துள்ளார்.

இதனால் பிராட்டிக்கு ஸ்வாதந்தர்யம் உண்டு. அவள் அதனைச் சில ஸமயங்கள் காட்டுவதும் உண்டு என்பது நம்பிள்ளைக்கும் திருவுள்ளம் என்பது தெளிவு. ஆனாலும் பொதுவாக அவள் எம்பெருமானுடைய ஆண்மைக்கு ஏற்ப அவனை மேலிட்டுத் தனது பெண்மைக்கேற்ப அவனுக்கு உட்பட்டுத் தாழ்பவளாக இருக்கிறாள். எனவே அவனுக்கு சேஷமாக இருக்கும் நிலையை விரும்பி ஏற்று புருஷகாரம் செய்கிறாள் என்பதும் பொருந்துகிறது.

இந்த ஸ்ரீதத்வ நுட்பத்தினை ஸ்ரீஹயக்ரீவனின் தீவ்ய மங்கள விக்ரஹமே நமக்கு உணர்த்தி அருள்வதாகப் பதினெட்டாவது சுலோகத்தை அமைத்தருள்கின்றார் ஸ்வாமி.

கடல் மகளான லக்ஷ்மீயை இடது திருத்துடையில் அமர்த்திக்கொண்டபடி பகவான் காட்சி தருகிறான். அதே இடப்புறத்தின் மென்மை மிகுந்த மேல் திருக்கரத்தில் அழகிய சங்கத்தினை ஏந்தியுள்ளான். இதன் மூலம் வேதமாகிற வாக் என்று வழங்கப்படும் சுவை மிகுந்த லக்ஷ்மீ பற்றிய தத்வ பரமான சப்தப்ரமாணத்தை

அன்பு கொண்டு நமக்கு விளக்குவது போன்ற வ்யாக்யான முத்ரையையும், வலது கீழ்த் திருக்கரத்தில் வைத்துக் கொண்டுள்ளான்.

ஆனால் இங்கு மேல் திருக்கரத்தில் உள்ள சங்கம் புல்லிங்கத்தால் ஆண் பால் சொல்லால் சொல்லப்படுகிறது. வலது கீழ்த் திருக்கரத்தில் உள்ள வ்யாக்யா முத்திரையைச் சொல்லும் சொல் பெண்பாலில் உள்ளது. பெண்மையின் வடிவமான பிராட்டியும் சங்கத்தின் கீழேதான் விரும்பித் தானே சென்று வீற்றுள்ளாள். ஆண்மைக்கு மேலிடம் அளித்து அதற்கு சேஷமாகக் கீழ்ப்படியும் நிலையைப் பிராட்டி ஏற்றுத் திகழ்வதைப் பாருங்கள் என்கிறார்.

ஸம்ஸ்க்ருத மொழியில் பெண்ணைச் சொல்லும் சொற்கள் எல்லாம் பெண்பாலிலேயும், ஆணைச் சொல்லும் சொற்கள் எல்லாம் ஆண் பாலிலேயும் தான் அமையவேண்டும் என்ற கட்டாயம் கிடையாது. ப்ரஜா என்ற பெண்பால் சொல் ஆண் குழந்தையையும் குறிக்கும், அபத்யம் என்ற நடும்ஸகச் சொல் ஆண் குழந்தை, பெண் குழந்தை என இரண்டையுமே குறிக்கும். தாரா: என்ற ஆண்பால் பன்மைச் சொல், மனைவியைக் குறிக்கும். என்றாலும் பொதுவாக ஆண்பால் சொல்லால் குறிப்பிடப்படும் நபர் ஆணாக இருப்பதும், பெண்பால் சொல்லால் குறிப்பிடப்படும் நபர் பெண்ணாக இருப்பதையும் பிராட்டியோ பெண்மையின் விளக்கம் என்பதையும் கொண்டு பிராட்டி தானே ஸ்வாதந்தர்யத்தை விட்டுப் பாரதந்தர்யம் ஏற்று ஆண் மகனுக்கு மேலிடம் அளித்து பெண்ணாகிய தான் சேஷநிலை ஏற்பதை உமது ஸ்ரீலக்ஷ்மீஹயக்ரீவ பிம்பத்தின் மூலமே விளக்கிடுகிறீரோ என்று வியந்து ஸ்ரீ தத்துவத்தை உணர்த்திடும்படி நம் ஸ்வாமி அருளிடும் நயம் மிகுந்த பதினெட்டாவது சுலோகத்தின் முழுவடிவம் பாரீ!

ஸ்வாமின்! கிம் ஸ பவான் விதாய வனிதாம்
வாராசி - கன்யாமிமாம்

வாமாங்கே பகவன்! தரம்ச ஸுபகம்
வாமே கரே கோமலே|
தாப்யாம் வாசமஹோ! ரஸௌகபரிதாம்
வ்யாக்யான-முத்ராம் வஹன்
பீத்யா தாம் விவ்ருணோதி தத்ர ச புமான்
உச்சைரதஸ் ஸ்தீஸ் ஸ்திதா||

வித்யையிலேயே தொடங்கும் அடிகள்

இப்படிப் பிராட்டி தானே விரும்பி ஏற்ற சேஷுவத்துடன் திகழும் ஸ்ரீதத்வரஹஸ்யத்தை விளக்கும் பரிமுகப் பெருமானின் திருமேனி அமைப்பைப் பதினெட்டாவது சுலோகத்தில் ரஸித்த ஸ்வாமி இத்திருமேனியை த்யானம் செய்பவர்களுக்கு வித்யைகள் பதினெட்டிலும் தேர்ச்சியை வழங்கும் வள்ளலாக வெள்ளைப் பரிமுகத்து எம்பெருமான் விளங்கிடுவதைப் பத்தொன்பதாம் சுலோகத்திலே சித்தரித்துப் பல்லாண்டு பாடிடுகிறார்.

இந்த சுலோகத்திலே நான்கு அடிகளையும் அதற்கேற்ப வித்யா என்ற சொல்லை இட்டே தொடங்கும் சீர்மையையும் ரஸிக்க வேண்டும்.

வித்யைகள் பதினான்கு என்று கணக்கிடுவதும் பதினெட்டு என்று கணக்கிடுவதும் பதினெட்டு என்று கணக்கிடுவதும் ஆகிய இரு மரபுகள் வழக்கில் உள்ளன. ஸ்ரீ காளிதாஸ மஹாகவி பதினான்கு வித்யைகள் என்ற கணக்கை ஏற்று ரகுவம்சத்தில் ஐந்தாவது ஸர்கத்தில்

நிர்பந்தஸஞ்ஜாதருஷார்த்தகார்ச்ச்யம்
அசிந்தயித்வா குருணாஹமுக்த:|
வித்தஸ்ய வித்யா பரிஸங்க்யயா மே
கோடச சதஸ்ரோ தச சாஹரேதி||

என்று அமைத்துள்ள இருபத்தோராவது சுலோகத்தில் வரதந்து என்கிற முனிவர் தனது சீடன் கௌதஸன் தன்னிடம் கற்ற கல்விகள்

பதினான்கு. அந்தக் கணக்கில் பதினான்கு கோடிப் பொன்னைத் தனக்குத் தரவேண்டும் என்று கௌதஸர் வரதக்ஷிணையை ஏற்கவேண்டும் என்று அவரை நிர்பந்தித்தவாறே பணக் கஷ்டத்தைப் பற்றிய எண்ணமே அற்றவராய் வெகுண்டு கேட்டதாகக் காட்டுவதைப் பார்க்கலாம்.

ஸ்ரீஹர்ஷமஹாகவியும் நைஷதம் முதல் ஸர்கத்தில் நள சக்ரவர்த்தி பதினான்கு வித்யைகளிலும் வல்லவனாக இருந்தான் என்பதனை

அதீதிபோதாசரணப்ரசாரணைஸர்-
தசாச்சதஸ்ர: ப்ரணயன்னுபாதிபி:
சதுர்தசத்வம் க்ருதவான் குதஸ்ஸ்வயம்
ந வேத்மி வித்யாஸு சதுர்தசஸ்ஸ்வயம்||

நான்காவது சுலோகத்திலே வருணித்துப் போந்தான். பதினான்கு கல்விகள் யாவை?

புராணந்யாயமீமாம்ஸா
தர்மசாஸ்த்ராங்கமிச்சிரிதா:
வேதாஸஸ்தானானி வித்யானாம்
தர்மஸ்ய ச சதுர்தச||

என்று ஸ்ரீயாக்ஞவல்க்ய பகவான் கணக்கீடுகிறார். ஸ்ரீமனுபகவானும் அங்காணி வேதாச் சத்வாரோ மீமாம்ஸா ந்யாயவிஸ்தர:
தர்மசாஸ்த்ரம் புராணஞ்ச வித்யாஸஸ்த்வேதாச்சதுர்தச||

என்று அருளிடுவது காண்க. இதன்படி வேதங்கள் நான்கு, அவைகளின் அங்கங்கள் ஆறு மீமாம்ஸை, தர்க்கம் புராணம் தர்மசாஸ்த்ரம் என வித்யைகள் மொத்தம் பதினான்கு எனத் தேறும். பதினாட்டு வித்யா ஸ்தானங்கள் எனக் கணக்கீடும் பொழுது நான்கு உப வேதங்களையும் இத்துடன் தனியாக இணைப்பார்கள். பதினான்கு என்பவர் வேதம் என்பதில் உபவேதங்களையும்

இணைக்கிறார்கள். பதினெட்டு என்ற தொகையையும் ஸ்ரீஹர்ஷன் ஏற்று நைஷத மஹாகாவ்யத்திலே அதே முதலாம் ஸர்கத்திலே அடுத்த சுலோகத்தினை அமைத்திருப்பதையும் பார்க்கலாம். அந்த சுலோகம்:

அமுஷ்ய வித்யா ரஸனாக்ரநாத்தகீ
தாய்வ நீதாங்குகுணேன விஸ்தரம்|
அகாஹதாஷ்டதசதாம் ஜிகீஷ்யா
நவத்வயத்வீப்ப்ருதக்ஜயச்ரியாம்||

பதினெட்டு தவீபங்களையும் தனித்தனியே வெற்றி கண்டவன் நான். அப்படிப் பதினெட்டு ஜயலக்ஷமீகள் இருப்பதைக் கண்டாள் ஸரஸ்வதீ. தானும் எண்ணிக்கையில் அவளைப் போலவே இருந்து அவளை விஞ்சிட முடிவு செய்தாளாம். பதினெட்டு வகைக் கல்விகளாக ஆனாளாம். அவன் நாவிலே நடனம் செய்தாளாம்.

வேதமடந்தைக்கு ஆறு அங்கங்கள். அவள் திருவாய் இலக்கணம். திருக்கண்கள் ஜ்யெளதிஷம். வேள்வி செய்யும் முறைகளை விளக்கும் கல்ப ஸூத்ரங்களே அவளின் திருக்கைகள். அவள் திருமூக்கு ஸ்வர அமைப்பை விளக்கும் சீகை. அவள் திருவடிகளே மந்திரங்களின் பாவகைகளை உணர்த்திடும் யாப்பிலக்கணம்.

இப்படித் தனது ஆறு அங்கங்களால் ரிக், யஜுர், ஸாமம் என மூன்றாக உள்ள வேத மடந்தை பதினெட்டாகப் பெருகுவது அதாவது விரிவடைவது அங்கங்கள் கொண்டு பாவங்களை விவரிக்கும் ஒரு நடன மங்கையின் நிலை போல உள்ளது அல்லவா?

அவளைப் போலவே பதினெட்டாகப் பரந்து ஸரஸ்வதீ அவன் நாவில் நடனமாடினாளாம்!

இந்தப் பதினெட்டு என்கிற கணக்கையே ஸ்வாமி தேசிகனும் கையாண்டு உள்ளார். அதிகார ஸங்க்ரஹத்தில்

அமையா இவை என்னும் ஆசையினால் ஆறு மூன்றுலகில்
சுமையான கல்விகள் சூழ வந்தாலும் தொகை இவை என்று
இமையா இமையவர் ஏத்திய எட்டிரண்டு எண்ணியநம்
சமயாசிரியர் சதிர்க்கும்தனி நிலை தந்தனரே

என்ற பாசுரத்தில் அறு மூன்று கல்விகள் என்று ($6 \times 3 = 18$) பதினெட்டு
என்ற கணக்கை ஏற்றி அருளியுள்ளதைக் காண்க.

எனவே பதினெட்டு சுலோகங்கள் கடந்தவாறே நம் ஸ்வாமி
பதினெட்டு கல்விகளையும் அதாவது வித்யைகளையும் தரும்
பரிமுகப்பெருமானை அடிதோறும் வித்யை என்ற சொல்
அமையும்படிப் பத்தொன்பதாவது சுலோகத்தை அமைத்து அடி
பரவிடுகிறார் போலும்!

வித்யையே ஓர் வடிவெடுத்து வந்தது போல இருக்கும்
வித்யாலக்ஷமீயை இடது தொடையில் அமர்த்தி வைத்துக் கொண்டு
கொஞ்சிடுகின்றானாம் அண்ணல்.

வித்யையின் மற்றொரு வடிவான வெள்ளைச் சங்கினைத் தன்
வலது மேல் கரத்தில் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறானாம். அது
கன்னத்தில் பட்டதாலே மழலைப் பருவத்து த்ருவன்
மஹாகவியாயினான். இப்படித் தனக்கு ஒப்பில்லாத பெருமையுடன்
திகழ்வது அப்பாஞ்சஜந்யம்.

வித்யையினைத் தன்னகத்தில் கொண்டுள்ள தலை சிறந்த
சுவடியையும் இடது கீழ்க் கரத்திலே தாங்கி இருக்கிறானாம். புஸ்தகம்
என்கின்ற சொல் நபும்ஸகலிங்கத்திலும் புஸ்தக: என்று
புல்லிங்கத்திலும் ஏன் புஸ்தீ என்று ஸ்த்ரீலிங்கத்திலும் வரும்.
ஆனால் அதனைப் புல்லிங்கத்திலேயே பயன்படுத்தியுள்ளேன் என்று
வலியுறுத்தவே வித்யாதாரிணம் என்றும் ம புஸ்தக மணிம் என்று
வடிவம் கொடுத்து அருளியுள்ளார் போலும் நம் ஸ்வாமி.

கரந்த சதுஷ்டயம் போன்ற உயர்ந்த புஸ்தகங்கள்
ஆத்மஞானம் அளிப்பதாலே உரிய முறையில் அதனைக் கற்பவன்

அவன் கோழையாக அதாவது பேடியாக இருந்தாலும்கூட இங்கும் அங்கும் அச்சமே அற்ற ஆண் சிங்கமாக மாற்றவல்லவைகள். எனவே, அதனைக் குறிப்பாலே உணர்த்திடவே இந்த அணுகுமுறை போலும்!

இவை எல்லாம் ஹயக்ரீவனிடத்தில் இடது பக்கத்தில் அதாவது வாமங்களாக உள்ளன. சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் உள்ள உபகோஸல வித்யை என்னும் ப்ரஹ்ம வித்யை பரப்ருஹ்மத்தை ஏஷ உ ஏவ வாமனீ: என அறிமுகப்படுத்துகிறது. வாமனீ: என்பதற்கு ஏஷ ஹி ஸர்வாணி வாமானி நயதி என்று அதுவே விளக்கம் அளிக்கிறது. இவன் வாமங்களை அடியவர்களிடம் சேர்ப்பிப்பான் என்பதனால் இவன் வாமனீ: எனப்படுகிறான் என்றபடி. இங்கு வாமம் என்பதற்கு சுபமான என்று பொருள். எனவே இங்குள்ள வாமனீ: என்பதனை ஸ்ரீமதுபநிஷத் பாஷ்யகாரர் வாமனீத்வம் ஸ்வாச்சரிதேஷு சோபன தீ ப்ராபகத்வம் என்று விளக்கியருளினார். அதாவது சுபமான அறிவை அடியவர்களுக்கு அருளுபவன் என்றபடி.

நம் ஸ்வாமி கவிதை நயத்துடன் சுபமானவைகளை எல்லாம் வாமமாக இடது புறத்திலே உள்ளவையாக இருக்க அவைகளை லாலனம் செய்து கொண்டு பக்தர்களுக்கு அவைகளை அருளிடவே தான் இருப்பதை உணர்த்திடுகிறான் ஹயக்ரீவன். எனவே வாமனீ: என்று ப்ரஹ்மவித்யை இவனையே அறிமுகப்படுத்திடுகிறது என்பதை நாம் உணர்ந்திட வாகாக செல்வத்தின் தெய்வம் ஆன லக்ஷ்மீ, சுபமான சங்கம், சுபமான புஸ்தகம் ஆகிய மூன்றையும் வாமப் (இடது) புறத்திலே வைத்திருப்பதை சுலோகத்தின் முதல் மூன்று அடிகளிலும் வாம என்ற பதத்தை இட்டே காட்டி அருளிடுகிறார் போலும்!

வித்யைகளை வாரி வழங்கும் வள்ளலே! வாமனீயான லக்ஷ்மீ ஹயக்ரீவா! இப்படி இவர்களை எல்லாம் லாலனம் செய்து கொண்டு நீ விளங்கிடுகிறாய் என்று நாலாவது பாதத்தினை அமைக்கிறார்.

வித்யைகளை இப்படி நீ லாலனம் செய்வதே அடியவர்களுக்குச் செல்வத்தையும் வித்யைகளையும் அருளிடவே என்று கூறாமலே கூறிடுகிறார்.

இனிப் பத்தொன்பதாவதான இந்த வித்யா சுலோகத்தின் முழு வடிவம்:

வித்யாம் விக்ரஹஸம்யுதாமிவ ரமாம்
வாமாங்கபாகஸ்தீதாம்
வித்யாஶ்ரபமிமஞ்ச சங்கமதுலம்
வாமைகபாணிஸ்தீதம்|
வித்யாதாரணிமேவ புஸ்தகமணிம்
வாமான்யபாணிஸ்தீதம்
வித்யாதானவதான்ய! வாஜிவதன!
த்வம் ராஜஸே லாலயன்||

கடலுறவுக் கடவுள்

கல்விக்கடவுள் ஆகியதால் வித்யைகளில் திறமையினை வாரி வழங்கு வள்ளலான ஹயக்ரீவப் பெருமானை வித்யா என்ற சொல்லையே அடிதோறும் முகப்பிலே அமையும் படிப் பத்தொன்பதாம் சுலோகத்தைனை இயற்றி மங்களாசாஸனம் செய்த ஸ்வாமி கல்விக் கடவுளான அவன் கடலோடு கொண்டுள்ள உறவைக் காட்டி இருபதாவது சுலோகத்தினை அமைத்து மங்களாசாஸனம் செய்கிறார்.

கடலின் திருமகள் அதாவது பாற்கடலில் தோன்றிய லக்ஷ்மீ தேவியைத் தனது மடியிலே அமர்த்திக் கொண்டு தாங்குவதால் உள்ளத்திலே ஆனந்தம் நிறைந்தவனாக இருக்கிறானாம் ஹயக்ரீவன். இதுவே இருபதாம் சுலோகத்தின் முதலடி தெரிவிக்கும் செய்தி. அந்த அடி வாராசேஸ்தனயாம் வஹன்னதிதராமானந்த பூர்ணாந்தர: என்பதாகும்.

அப்படியே ஹயக்ரீவன் கடலின் மகனான சந்திரனுள் அதாவது பாற்கடலிலே தோன்றிய சந்திரனின் மண்டலத்தில் குடி இருக்கிறான் அங்கும் அவன் ஆனந்தக் கடலாகவே இருக்கிறான்.

பொதுவாக மைத்துணன் வீட்டிலே குடி வந்த மாப்பிள்ளைகள் மனம் மறுக நேரும். ஆனால் ஹயக்ரீவப் பெருமான் மைத்துணன் ஆகிய சந்திரனில் அதாவது அவன் மண்டலத்தில் குடி இருந்தும் நல்ல ஆனந்தக் கடலாகவே இருக்கிறானாம்.

ந ஸ்தானதோபி பரஸ்ய உபயலிங்கம் ஸர்வத்ரஹி என்பது நமது ஸம்ப்ரதாயப்படி 545 ப்ரஹ்ம ஸூத்ரங்களில் 325-ஆவது ஆக உள்ள ப்ரஹ்ம ஸூத்ரம் உபயலிங்க பாதம் என்கின்ற பத்தாவது பாதத்தில் அதாவது மூன்றாம் அத்யாயம் இரண்டாம் பாதத்தில் வருகின்றது. அந்த பாதத்திற்குப் பெயர் தருமஸூத்ரம் அது. எங்கு இருப்பினும் எம்பெருமானுக்கு குறை ஒன்றும் வாராது ஏன்? அவனைத் தீயது ஒரு போதும் தீண்டாது. நல்லது ஒரு போதும் அவனிடமிருந்து நடுவாது இந்த இரண்டுமே அவனுக்கே உரிய அடையாளங்கள் என்று இந்த ஸூத்ரம் அறிவிக்கின்றது. எனவே போலும் மைத்துணன் வீட்டு மாப்பிள்ளை ஆன போதும் ஹயக்ரீவன் குன்றாத இன்பத்துடன் இலங்கிடுகின்றான் போலும்!

இப்படி ஹயக்ரீவப் பெருமான் கடலின் மகனுக்குள் கோயில் கொண்ட (ஆனந்தக்) கடல்!

இதனை:

வாராசேஸ்தனயே ஸதுரா வஸந்நபி ததா
ஸந்நந்த்தோர்வாரிதி:

என்ற இரண்டாமடியில் காட்டியருளுகிறார்.

அது மட்டுமல்ல வாக் தேவதையான கலைமகள் அவன் திருவடித் தாமரைகளைச் சுமக்கிறாள்.

வாக்குக்கெல்லாம் அவனே நாயகன்.

இந்த விவரங்கள் சுலோகத்தின் மூன்றாம் அடியிலே உள்ளன.
அந்த அடி வாக்கேவீத்ருத பாதபங்கஜயுகோ வாசாமயம் நாயக:

வாக்குகளின் சொற்களின் தடைபடாத தனியோர் வெள்ளமே
அவனிடம் குடியிருக்கிறது.

இத்தகையவனாக ஹயகீவப் பெருமான் இலங்கிடுகின்றான்.
இந்த விவரங்களைத் தரும் 4-வது அடி: வாசாம் காஞ்சன
தோரணமபி வஹன் வாஜ்யானனோ வர்த்ததே.

சுலோகத்தின் முழுவடிவம்

வாராசேஸ்தனயாம் வஹன்னதிதராமானந்த பூர்ணாந்தர:
வாராசேஸ்தனயே ஸதா வஸந்நபி ததா ஸந்ந்தோர்வாரிதி:
வாக்கேவீத்ருதபாதபங்கஜயுகோ வாசாமயம் நாயக:
வாசாம் காஞ்சன தோரணமபி வஹன் வாஜ்யானனோ
வர்த்ததே.

இந்த சுலோகத்தினை அடி தோறும் வா என்கிற எழுத்தே
முகப்பிலே இருக்கும்படி அமைதாருளியுள்ளார் ஸ்வாமி.

வா என்னும் எழுத்து சுலோகத்தில் மொத்தம் ஏழு இடங்களில்
வருகின்றது. அதன் குறில் ஆன வ என்பதும் சேர்ந்து பதினோறு
முறை அந்த எழுத்து பயில்கின்றது.

வாராசி என்று கடலைக் குறிப்பிடும் சொல் சுலோகத்தின் முதல்
பகுதியிலே இரு இடங்களில் வந்துள்ளது.

குதிரையை ஸைந்தவம் ஸிந்துஜம் என்றெல்லாம்
வடமொழியில் குறிப்பிடுவது உண்டு.

ஸிந்து என்று கடலுக்குரிய ஸம்ஸ்க்ருதச் சொல் கடலில்
தோன்றிய திருமகளை ஸிந்துஜா என்கின்றனர். அது போலவே
ஸிந்துஜம் என்று பெயர் பெற்ற குதிரையும் கடலிலிருந்து தோன்றியது
போலும் என்ற எண்ணம் தோன்ற வாய்ப்பு உண்டு.

அப்படி ஆகில் ஸ்வாமி பரிமுகப் பெருமானைக் குறித்து
வாஜ்யானனோ வர்த்ததே என்ற சொற்களை இடாது
வாராசிஜாஸ்யோஸ்தி ந: என்ற தொடரைப் பயன்படுத்தி இருக்கலாம்.
அப்படிச் செய்திருந்தால் சுலோகத்தில் வாராசி என்கின்ற சொல்
மும்முறை ஒலித்துக் காதிலே இன்னும் அதிக இன்பத்தேனைப்
பாய்ச்சும்.

ஆனால் ஸ்வாமி அந்தச் சொல்லைப் பயன்படுத்திவில்லை.
ஏன்?

கேசி என்ற கம்ஸன் ஏவிய அஸூரன் குதிரை வடிவத்தில்
வந்தானாம். கண்ணன் ஸிந்துஜாவான திருமகளால் எளிதிலே
அடையப்படுவன் என்பதனைக் கணிசித்து அவனை எளிதில்
அடைந்து விடலாம் என்ற எண்ணத்துடன் ஸிந்துஜமான குதிரை
வடிவத்தில் வந்தான் போலும்!

இது ஸ்ரீநாராயண பட்டத்ரி என்னும் மஹாகவி பாகவத புராண
ஸங்க்ரஹமாக இயற்றிய ஸ்ரீநாராயணியத்தில் வரும் நயம் மிகுந்த
உத்பரேகை.

அந்த சுலோகத்தின் பகுதி
த்வம் ஸிந்துஜாவாப்ய இதீவ மத்வா
ஸம்ப்ராப்தவான் ஸிந்துஜவாஜிரூப:

குதிரை வடிவத்தினன் என்பதை ஸிந்துஜரூப: என்ற சொல்லால்
சுருக்கமாகவே குறிப்பிடலாம். ஆனால் ஸ்ரீநாராயணபட்டத்ரி
ஸிந்துஜவாஜிரூப: என்று ஏன் நீட்டி வேண்டும்?

ஸ்ரீநாராயண பட்டத்ரிகள் வ்யாகரண சாஸ்த்ரத்தில் மஹா
நிபுணர். எனவே வேதத்தின் அங்கம் ஆன வ்யாகரண சாஸ்த்ரத்தில்
குதிரையை ஸைந்தவம் என்று சொல்வதை விளக்கிடுகையில்
பாணினி பகவான் ஸிந்து தசுஷிலாதிப்யோSணடுள என்று
ஸுத்ரம் இட்டுப் போந்ததை மறக்கவில்லை. ஸிந்து முதலிய

பதினோறு பதங்களால் குறிப்பிடப்படும் நகரங்களிலும் பரம்பரையாக அதாவது பல தலைமுறையாக வளிப்பவர்கள் என்பது போன்ற சொற்கள் உருவாகிவிடுகின்றன என்பது இந்த ஸூத்ரப்படி தேறும்.

இதன்படி ஸிந்து என்கிற நாட்டிலே வளிக்கும் குதிரைகளின் பரம்பரையிலே வந்த குதிரை ஸைந்தவம் என்று தேறும். அதுவே ஸிந்துஜம் ஆகிய குதிரை என்றும் வழங்கப்படுகின்றது. அதாவது குதிரையைக் குறிக்கும் ஸிந்துஜ, ஸைந்தவ முதலிய சொற்களில் வரும் ஸிந்து என்னும் சொல் ஒரு குறிப்பிட்ட தேசத்தைச் சொல்கின்றது. கடலைக் குறிக்கும் சொல் அல்ல.

ஸ்ரீநாராயண பட்டதாரிகள் கிலேடையைப் பயன்படுத்தி ஸிந்தஜாவாப்யன் என்ற தொடர் ஸிந்துஜாவான லக்ஷ்மீயால் அடையப்படுவன் என்ற பொருளையும் ஸிந்துஜமான குதிரையால் அடையப்படுவன் என்ற பொருளையும் ஏற்பதை மட்டும் கொண்டு அந்த சிலோகத்தினை நயமாக அமைத்திருக்கிறார். அவ்வளவே.

விஜய வைகாசிக் கேட்டையில் ஸ்ரீமுஷ்ணம் ஸ்ரீமதாண்டவன் தலைமையில் ஸ்ரீசைலிஸ்வாமியின் ஸதஸ்ஸை ஆழ்வார்ப்பேட்டை ஸ்ரீமதாண்டவன் ஆச்ரமத்தில் நடத்தும் பாக்யம் கிட்டியது. அப்பொழுது ஸ்ரீமதாண்டவன் பேச்சுவாக்கில்

“யோ வா அச்வஸ்யமேத்யஸ்ய” என்று தொடங்கும் தைத்திரீய ஸம்ஹிதையின் நிறைவு அனுவாகத்தில் ஸமும்ரோ வா அச்வஸ்ய யோனிஸ் ஸமுத்ரோ பந்து: என்ற தொடரை விளக்கீடுகையில் வேதபாஷ்யகாரர் “குதிரைக்குப் பிறப்பிடம் ஸமுத்ரம்” என்று கூறும் பகுதியில் ஸமுத்ரம் என்பதற்குக் கடல் என்ற ப்ரஸித்தமான பொருளைக் காட்டவில்லை. ஆனால் பரமாத்மா என்று பொருளைக் காட்டியுள்ளார்” என்று குறிப்பிட்டருளியபடி இப்படி பேச்சு வாக்கில் பல நுட்பங்களைத் தருவது ஸகலகலாவல்லுனரான ஸ்ரீமுஷ்ணம் ஸ்ரீமதாண்டவனுடைய தனித்தன்மை.

மேற்கண்ட அனுவாகத்துக்கு ஸ்ரீஸாயணாசார்யரின் பாஷ்யம் தான் கிடைத்துள்ளது. ஸ்ரீபட்ட பாஸ்கருடைய பாஷ்யம் கிடைக்கவில்லை. ஸ்ரீஸாயணாசார்யரின் பாஷ்யத்தினை ஸேவித்துப் பார்த்தேன்.

அதனில் “அச்வஸ்ய ஸமுத்ர: ஏவ யோநி: காரணம்! ஸம்யக்உத் த்ரவதி உத்பத்யதே ஜகத் அஸ்மாதிதி ஸமுத்ர: பரமாத்மா!” என்று உள்ளது. “எதனிடம் இருந்து உலகம்நன்கு வெளிப்படுகிறதோ அதை ஸமுத்ரம் எனலாம். உலகனைத்தும் பரமாத்மா விடமிருந்தே நன்கு வெளிப்படுவதால் அதாவது பரமாத்மாவிடமிருந்தே தோன்றுவதால் பரமாத்மா ஸமுத்ரம் எனப்படுகின்றான். குதிரையும் அவனிடமிருந்து வெளி வந்தது தானே. எனவே அதற்குக் காரணம் ஸமுத்ரமாகிய பரமாத்மாவே” என்கிறது வேதம் என்று ஸ்ரீஸாயணாசார்யரின் பாஷ்யம் அமைந்துள்ளது.

மேற்கண்ட அனுவாகம் முழுவதும் குதிரை பற்றிப் பேசுகின்றது. எந்தக் குதிரை பற்றி? அச்வமேத வேள்வியில் பயன்படுத்தப்படும் குதிரை பற்றி.

அந்த அனுவாகத்தில் அச்வமேத வேள்விக் குதிரையை விராட் ஸ்வரூபமாக த்யானம் செய்யும் முறை சொல்லப்படுகிறது.

புனிதம் மிகுந்த வேள்விக் குதிரையின் தலை முதலிய உறுப்புகளை விராட் புருஷனின் அவயவங்களான விடியல் வேளை தேவதை முதலியவைகளாக த்யானம் செய்து வழிபடுபவன் வேள்வி செய்த புனிதனாகி வேள்வியின் பலன்களைப் பெற்றிடுவான் என்று இந்த அனுவாகத்தை வேதம்தொடங்கிவிடுகிறது. பிறகு வேள்வியில் பயன்படுத்தப்படும் குதிரையின் ஒவ்வொரு அவயவத்தையும் இயற்கையின் ஒவ்வொரு அமைப்பாக த்யானம் செய்யும் முறையை விவரிக்கிறது.

யோ வா அச்வஸ்ய மேத்யஸ்ய சிரோ வேத சீர்ஷண்வான் மேத்யோ பவதி என்பது தொடக்கம் மேலே

1. உஷா வா அச்வஸ்ய மேத்யஸ்ய சிர:- வேள்விக் குதிரையின் தலையை சிற்றஞ்சிறு காலைக்குரிய உஷஸ் என்கிற தேவதை என்று கற்பனை செய்து கொள்ள வேண்டும்.

2. ஸூர்ய சக்ஷ- வேள்விக் குதிரையின் கணைணை ஸூரியன் என்று கற்பனை செய்து கொள்ள வேண்டும்.

3. வாத: ப்ராண:- வேள்விக் குதிரையின் மூச்சைவாயு என்று கற்பனை செய்து கொள்ள வேண்டும்.

4. சந்த்ரமாச்சரோத்ரம்- வேள்விக் குதிரையின் காதைச் சந்திரன் என்று கற்பனை செய்து கொள்ள வேண்டும்.

5. திச: பாதா:- வேள்விக் குதிரையின் நான்கு பாதங்களை நான்கு திசைகள் என்று கற்பனை செய்து கொள்ள வேண்டும்.

5. அவாந்தரதிச பர்சவ- வேள்விக் குதிரையின் விலா எலும்புகளைத் தென்கிழக்கு முதலிய உபதிசைகள் என்று கற்பனை செய்து கொள்ளவேண்டும்.

6. அஹோராத்த்ரே நிமேஷ:- வேள்விக் குதிரையின் கண் இமைப்பதும் திறப்பதும் பகல் இரவு ஆகிய காலங்களுக்கு உரிய தேவதைகள் என்று கற்பனை செய்து கொள்ள வேண்டும்.

7. அர்த்தமாஸா: பர்வாணி:- வேள்விக் குதிரையின் உடலில் உள்ள மூட்டுக்கள் வளர் விறை மற்று தேய்பிறைக்குரிய தேவதைகள் என்று கற்பனை செய்து கொள்ள வேண்டும்.

8. மாஸாஸ்ஸந்தானாணி- வேள்விக் குதிரையின் உடலில் உள்ள இணைப்புகள் மாதங்களுக்குரிய தேவதைகள் என்று கற்பனை செய்து கொள்ளவேண்டும்.

9. ரிதவோஸங்காணி:- வேள்விக் குதிரையின் உடலில் உள்ள குளம்பு போன்ற மற்றைய உறுப்புக்கள் வஸந்தம் முதலிய ரிதுக்களுக்கு உரிய தேவதைகள் என்று கற்பனை செய்து கொள்ள வேண்டும்.

10. ஸம்வத்ஸர ஆத்மா:- வேள்விக் குதிரையின் உடலின் மையப்பகுதி வருஷத்துக்கு உரிய தேவதை என்று கற்பனை செய்து கொள்ள வேண்டும்.

11. சச்மய கேசா:- வேள்விக் குதிரையின் பிடரி மயிர்களை கதிரவனின் கதிருக்கு உரிய தேவதைகள் என்று கற்பனை செய்து கொள்ள வேண்டும்.

12. நக்ஷத்ராணி ரூபம்:- வேள்விக் குதிரையின் உடலில் உள்ளமிளிரும் பகுதிகளை க்ருத்திகை முதலிய இருபத்தேழு நக்ஷத்ராங்களுக்கு உரிய தேவதைகள் என்று கற்பனை செய்து கொள்ள வேண்டும்.

13. தாரகா அஸ்தானி:- வேள்விக் குதிரையின் உடலில் உள்ள மற்றைய (விலா எலும்புகள் நீங்கலான) எலும்புகளைத் த்ருவன் சுக்ரன் போன்ற நக்ஷத்ராங்களுக்குரிய தேவதைகள் என்று கற்பனை செய்து கொள்ள வேண்டும்.

14. நபோ மாகும்ஸானி:- வேள்விக் குதிரையின் உடலில் உள்ள மாம்ஸத்தை ஆகாசத்துக்குரிய தேவதை என்று கற்பனை செய்து கொள்ள வேண்டும்.

15. ஓஷத்யோ லோமானி:- வேள்விக் குதிரையின் உடலில் உள்ள சிறு ரோமங்களை பயிர்களுக்கு உரிய தேவதை என்று கற்பனை செய்து கொள்ள வேண்டும்.

16. வனஸ்பதயோ வாலா:- வேள்விக் குதிரையின் வாலில் உள்ள மற்றைய நீண்ட ரோமங்களை வனஸ்பதிகளுக்கு உரிய தேவதைகள் என்று கற்பனை செய்து கொள்ள வேண்டும்.

17. அக்னிர்முகம்:- வேள்விக் குதிரையின் முகத்தினை அக்னி எனக் கற்பனை செய்து கொள்ள வேண்டும்.

18. வைச்வானரோ வ்யாத்தம்:- வேள்விக் குதிரையின் திறந்த வாயினை வைச்வானரன் என்ற அக்னி தேவதை என்று கற்பனை செய்து கொள்ள வேண்டும்.

19. ஸமுத்ர உதரம்:- வேள்விக் குதிரையின் வயிற்றினை ஸமுத்ரத்திற்கு உரிய தேவதை என்று கற்பனை செய்து கொள்ள வேண்டும்.

19. அந்தரிக்ஷம் பாபு:- வேள்விக் குதிரையின் ஆஸனவாயினை அந்தரிக்ஷம் என்னும் உலகுக்கு உரிய தேவதை என்று கற்பனை செய்து கொள்ள வேண்டும்.

13. த்யாப்ருதுவீ ஆண்டௌ:- வேள்விக் குதிரையின் விரைகளை வானம் பூமி ஆகிய இரண்டுக்கும் உரிய தேவதைகள் என்று கற்பனை செய்து கொள்ள வேண்டும்.

14. க்ராவா சேப:- வேள்விக் குதிரையின் ஆண்மை உறுப்பை வேள்வியில் ஸோமரஸத்தைப் பிழிய உதவிடும் அம்மி போன்ற கல்லுக்கு உரிய தேவதை என்று கற்பனை செய்து கொள்ள வேண்டும்.

15. ஸோமோ ரேத: வேள்விக் குதிரையின் ஆண்மை த்ரவத்தை ஸோமரஸத்துக்கு உரிய தேவதை என்று கற்பனை செய்து கொள்ள வேண்டும்.

16. யஜ்ஜம்ஜப்யதே தத்வித்யோததே: வேள்விக் குதிரையின் உடலசைவுகளை மின்னலுக்குரிய தேவதை என்று கற்பனை செய்து கொள்ள வேண்டும்.

17. யத்விதானுதே தத் ஸ்தனயதி: வேள்விக் குதிரையின் கனைப் பொலியோடு கூடிய உடலசைவினை இடி முழக்கத்துக்கு உரிய தேவதை என்று கற்பனை செய்து கொள்ள வேண்டும்.

18. யன்மேஹதி தத்வர்ஷதி: வேள்விக் குதிரையின் சிறுநீர்ப்பொழிவை மழைக்குரிய தேவதை என்று கற்பனை செய்து கொள்ள வேண்டும்.

19. வாக் ஏவ அஸ்ய வாக்: வேள்விக் குதிரையின் கனைப் பொலியையே வேத ஒவிக்குரிய தேவதை தை என்று கற்பனை செய்து கொள்ள வேண்டும்.

ஸ்ரீஹயக்ரீவ ஸ்தோத்ரத்தில் இரண்டாவது சுலோகமாக அனுஸந்திக்கப்படும் ஸ்வதஸ்ஸித்தம் என்கிற சுலோகத்தின் மூன்றாமடி

அனந்தை ஸ்த்ரய்யந்தைரணுவிஹித
ஹேஷாஹலஹலம்

என்பதல்லவா? வேதாந்தங்கள் அதாவது உபநிஷத்துக்கள் அளவற்றவை. அவைகள் எல்லாமே ஸ்ரீ ஹயக்ரீவ (குதிரைமுக)ப் பெருமானுடைய ஹலஹல என்கின்ற கனைப்பொலியினைப் பின்தொடர்பவைகளே என்று இந்த அடி உணர்த்துகின்றது. வேள்வியில் பயன்படும் குதிரையின் கனைப்பொலியையே வேத ஒலியாகக் கருத வேண்டும் என்று வேதம் சொல்லுமாகில், வேள்வியே வடிவெடுத்த ஸ்ரீஹயக்ரீவப்பெருமாளின் கனைப்பொலியை வேதாந்தங்கள் பின் தொடர்வதாக வேதாந்த தேசிகன் அருளுவது தமிழகம் பொருத்தமுடையது தானே!

20. அஹர் வா அச்வஸ்ய ஜாயமானஸ்ய மஹிமா:- வேள்விக் குதிரையை பலி கொடுப்பதற்கு முன்பு வெள்ளிக்குவளை ஒன்றில் “எம்பெருமானே! கதிரவனே உன் பெருமை” என்பதைக் கருப் பொருளாகக் கொண்ட மந்திரத்தைச் சொல்லி ஸோமரஸத்தை எடுத்துக் கொண்டு ய: ப்ராணதோ நிமிஷத: என்றும் உபயாமக்ருஹீதோஸி என்றும் தொடங்கும் மந்திரங்களைச் சொல்லி ஒரு ஹோமம் செய்திட வேண்டும். இதற்குப் பூர்வமஹிம ஹோமம் என்று பெயர்.

குதிரையின் வபையை ஹோமம் செய்தபிறகு முன்பு போலவே “எம்பெருமானே! சந்திரனே உன் பெருமை” என்பதைக் கருப்பொருளாக உடைய ஒரு மந்திரத்தைச் சொல்லி ஒரு தங்கக் குவளையில் ஸோமரஸத்தை எடுத்துக் கொண்டு ய ஆத்மதா பலதா என்றும் உபயாமக்ருஹீதோஸி என்றும் தொடங்கும் (இதற்கும் வெள்ளிக்குவளை மந்திரத்தில் ஓதிய மந்திரத்துக்கும் இடைய சிறிய

வேற்றுமை உண்டு மந்திராங்களைச் சொல்லி ஒரு ஹோமம் செய்திட வேண்டும். இதற்கு உத்தரமஹிம ஹோமம் என்று பெயர்.

அவைகளில் பூர்வமஹிம ஹோமத்தை பகலுக்குரிய தேவதை என்று கற்பனை செய்து கொள்ள வேண்டும்.

ராத்ரிரேனம் மஹிமா பச்சாதனு ஜாயதே:- உத்தர மஹிம ஹோமத்தை இரவுக்கரிய தேவதை என்று கற்பனை செய்து கொள்ள வேண்டும்.

ஏதெள மஹிமானௌ அச்வமபித, ஸம்பபூவுது:- “இவ்விரண்டு மஹிம ஹோமங்களும் வேள்விக் குதிரையை பலி கொடுப்பதற்கு முன்னும் பின்னுமாக செய்யப் படுபவை ஆகையால் வேள்விக்குதிரையினைச் சூழ்ந்து இருப்பவை என்று தெரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

இப்படிச் சொல்லிவிட்டு வேதம் மேலே “குதிரைகளில் ஹய:, அர்வா, வாஜீ, அச்வ: என்று இப்படிச் சில பல உட்பிரிவுகள் உண்டு. அவைகளில் ஹய: என்னும் பிரிவைச் சார்ந்த குதிரை தேவர்களுக்கு வாஹனம் ஆயிற்று; அர்வா என்னும் பிரிவைச் சார்ந்த குதிரை அஸூரர்களுக்கு ஊர்தி ஆயிற்று; வாஜீ என்னும் இனத்தைச் சார்ந்த குதிரை கந்தர்வர்களுக்கு வாஹனம் ஆயிற்று; அச்வ: என்னும் வகைக் குதிரை மனிகர்களுக்கு வாஹனம் ஆயிற்று” என்று ஒரு தகவலையும் தருகிறது.

ஹயோ தேவானவஹதர்வாஸூரன் வாஜீ கந்தர்வானச்வோ மனுஷ்யான் என்பது இங்கே மூலம்.

இப்படி விராட் ஆக வடிவம் பெறும் இவ்வேள்விக் குதிரை உண்டாக, ஸமுத்ரம் தான் காரணமாக இருக்க முடியும். ஸமுத்ரம் என்பது இத்தகைய ஆச்சர்யங்கள் எல்லாவற்றுக்கும் விளைநிலமான பரமாத்மா தான். அவனைத் தவிர வேறு யார் தான் இத்தகைய வேள்விக் குதிரை தோன்றிடக் காரணமாக இருக்க முடியும்?

இக்கருத்தையே ஸமுத்ரோ வா அச்வஸ்ய யோனி: என்கிறது வேதம்.

அந்தப் பரமாத்மாவே வேள்விக்குதிரையைப் பாதுகாத்திடும் உறவினன் என்று ஸமுத்ரோ பந்து: என்று இந்த அனுவாகத்தைப் பூர்த்தி செய்கிறது.

வேள்விக்குதிரையை விராட்புருஷனாக த்யானம் செய்யும் இந்த வழிபாடு அச்வமேத யாகத்தையே செய்த புண்யத்தை அளிக்கும் அச்வமேத வேள்வி செய்பவர் இப்படி த்யானம் செய்தால் அச்வமேத வே;ளவியின் பலன்கள் கிடைப்பதைத் தாமதிக்கச் செய்யும் தீவினைகளைத் தகர்த்து விரைவிலேயே பலன்களைப் பெறலாம்.

விராட் புருஷத்யானமாக இது இருப்பதால் இது கர்மகாண்டத்தில் படிக்கப் பட்டிருந்தாலும் உபநிஷத்த பகுதியைச் சார்ந்ததாகவே கொள்ளப்பட வேண்டும் என்கிறார் ஸ்ரீஸாயணாசார்யர்.

எனவே தான் சுக்லயஜூர் வேதத்தினர் இதே கருத்துடைய பத்தி ஒன்றினை ப்ருஹாரண்யக உபநிஷத்தின் தொடக்கத்திலே ஓதுகின்றனர் என்றும் அவர் தெரிவிக்கிறார்.

அச்வமேதம் வேள்விகளின் சக்ரவர்த்தி. இந்த விராட் த்யானம் உபாஸனங்களின் சக்ரவர்த்தி. இவைகள் மூலம் ஞானம் உண்டாகும். அதனால் பிறவிப் பயன் பெறலாம் என்று முத்தாய்ப்பு வைக்கிறார் ஸ்ரீஸாயணாசார்யர். அவருடைய முத்தாய்ப்பு சுலோகம்

க்ரதுராடச்வமேதோஸ்யம்விராட்த்யானம்முபாஸ்திராட்|

தாப்யாம் உத்பத்யதே ஞானம் க்ருதக்ருத்யோ பவத்யத:||

நம் ஸம்ப்ரதாயத்தில் ஸந்நிதிகள், மடங்காங்ள, ஆச்ரமங்கள், ஆசார்யர்களின் திருமாளிகைகள் முதலிய இடங்களில் பல ஸந்தர்ப்பங்களில் பெரிய சாற்று முறை நடைபெறுகின்றது. அப்பொழுது க்ருஷ்ண யஜூர் வேதம் ஸம்ஹிதைச் சாற்று முறையாக

இந்த அனுவாகத்தின் கடைசிப் பஞ்சாதி ஸமுத்ரமுதரமந்தரிக்ஷம் என்று தொடங்கிடுவதைக் கணிசித்து அங்கிருந்து தொடங்கி எம்பெருமான் திருவோலக்கத்தில் விண்ணப்பம் செய்வது மரபாக இருந்து வருகின்றது.

காஞ்சீ தேவப் பெருமாள் ப்ரஹ்மோத்ஸவத்தில் இடையில் நம்மாழ்வார் திருநகூத்ரம் வரும் பொழுது பெரிய வேத சாற்றுமுறை வாஹன மண்டபத்தில் (பல ஸமயங்களில் இது கருடோத்ஸவ தினத்தில் வரும்) நடைபெறும். அப்பொழுது இந்தப் பஞ்சாதியைக் கேட்கும் பாக்யம் பலருக்கு ஏற்படும். இதன் பின்னணியையும் பொருளையும் உணர்ந்து அச்வமேத வேள்வியில் ஆவிர்பவித்த அருள் வரதரையும் மங்களாசாஸனம் செய்து ரஸிக்க உதவிடும் என்றே விரிவுக்கு அஞ்சாது சோம்பாது இவ்வளவும் எழுதினேன்.

பஞ்சாதி அதாவது பஞ்சாசத் என்று ஐம்பது பதங்கள் கொண்ட பகுதி பகுதி ஆகப் பிரித்து ஓதும் முறை வேதம் பயிலும் மாணவர்களுடைய வஸதிக்காக ஏற்பட்டது. அனுவாகமாகவே பிரித்துக் கொண்டு ஓதும் முறையே தொன்மையானது. மற்றும் வைதிகமானது என்று கருதுபவர்கள் உண்டு.

அவர்கள் இந்த அனுவாகம் முழுவதையுமே சாற்றுமுறையாகவே விண்ணப்பம் செய்வார்கள். ஸ்வாமி தேசிகன் தவம் செய்து ஹயக்ரீவனை நேரே கண்ட திருவயிந்தை தீவ்ய தேசத்தில் யோ வா அச்வஸ்ய என்பதிலிருந்தே தொடங்கி அனுவாகமாகவே சாற்றுமுறை விண்ணப்பம் செய்யும்மரபு இருக்கிறதாம்.

அப்படிச் சாற்றுமுறை விண்ணப்பத்தை அனுபவிப்பவர்களுக்குப் பூர்த்தியாகவே விராட் உபாஸனை கிடைக்கவும் இது உதவும். திருத்தகப்பனார் ஸ்வார்ச்சையான எம்பெருமானுக்குச் சாற்றுமுறை விண்ணப்பங்களில் அனுவாகம் முழுவதையுமே விண்ணப்பம் செய்யும் மரபையே அனுஸரித்து வந்தருளினார்.

இனி இங்கு ஸ்ரீஸாயணாசார்யர் ஸமுத்ரம் என்ற சொல்லுக்குப் ப்ரஸித்தமான கடல் என்ற பொருளை விட்டிட்டு பரமாத்மா என்று பொருள் கொண்டது பற்றி சில விமர்சனங்கள் உள்ளன.

இதே பத்தியிலே குதிரையின் வயிற்றை ஸமுத்ரமாகவே த்யானம் செய்ய வேண்டும் என்னும் இடத்திலே ஸமுத்ரம் என்பதற்குக் கடல் என்று பொருள் காட்டிய ஸ்ரீஸாயணாசார்யர் அதே ஸமுத்ரம் என்ற சொல்லுக்குப் பரமாத்மா என்று பொருள் காட்டுவது கொஞ்சம் நெருடல்தான்.

ஆனாலும் ஸ்ரீஸயாயணாசார்யார் ஏன் அப்படிச் செய்தார்? இரண்டு காரணங்கள்

1. ஸிந்து தேசத்தில் வஸிக்கும் பரம்பரையில் வந்தது என்பதாலே குதிரையை ஸைந்தவம் என்கின்றனர் என்கின்ற பாணினியின் ஸுத்ரம்.

2. அவர் குறிப்பிட்ட படி ப்ருஹதாரண்யக உபநிஷத்தில் முகப்பிலே ஏறத்தாழ இதே முறையில் வேள்விக் குதிரையை விராட் வடிவமாகச் சித்தரிக்கும் பகுதிக்கு பாஷ்யம் இட்ட ஸ்ரீசங்கர பகவத் பாதா ஸமுத்ரம் என்கின்ற பதத்தை பரமாத்மா என்று முதல் யோஜனையில் விளக்கியதையும் அவர் ஏற்றதால்.

ஸமுத்ரம் என்ற பதத்துக்கு ப்ரஸித்தமான கடல் என்ற பொருளை விட்டுவிட்டு பரமாத்மா என்ற அப்ரஸித்தமான பொருளைக் கூறுவது சிறப்பான முறை அல்ல என்று கருதிய ஸ்ரீசங்கரபகவத்பாதரே ஸமுத்ரம் என்பதற்கு ப்ரஸித்தமான கடலையே பொருள் ஆகக் கொள்ளலாம்.

அப்ஸுயோநிர் வா அச்வ: என்று “தண்ணீரிலிருந்து தோன்றுகிறது குதிரை” என்று வேதமே கூறுகின்றது” என்று இரண்டாவது யோஜனையை தந்துள்ளார்.

“ஷா” ஷட்க எதுகை

சென்றதான 21-ஆவது சுலோகத்திலே கடலின் உறவுகள் பல கொண்டவனாகக் கல்விக் கடவுளான ஸ்ரீலக்ஷ்மீ ஹயகர்வனை அனுபவித்தருளிய ஸ்வாமி எட்டு இடங்களிலே ஷா என்கிற எழுத்தே எதுகையாக வரும்படி ஒரு சுலோகத்தை ஸமர்ப்பித்து பரிமுகப் பெருமானை பரவிடுகிறார் இருபத்திரண்டாவது சுலோகத்தினாலே.

சார்தூல விக்ரீடதம் என்னும் யாப்பிலே அமைந்த சுலோகம் இது. இந்த சுலோகத்திலே அடி தோறும் பத்தொன்பது எழுத்துக்கள். வெறும் மெய் எழுத்துக்களைக் கணக்கில் கொள்ளாது மற்றைய எழுத்துக்களை மட்டுமே எண்ண வேண்டும் என்பது மரபு.

தமிழர்கள் இதனை ஒற்று ஒழித்து எண்ணுதல் என்பர். இந்த ஒற்றெழுத்து என்கின்ற மெய் எழுத்துத் தனி எழுத்தாகக் கணக்கில் வராது என்றாலும் இது ஒரு குற்றெழுத்தை அடுத்துத் தொடர்ந்து வந்தால் அக்குற்றெழுத்துக்கு நெட்டெழுத்துக்குரிய நிலையை அதாவது அதனை நெட்டெழுத்தாகக் கணக்கிடும் படிச் செய்யும் வல்லமை உடையது. ஸமஸ்க்ருத யாப்பிலக்கணம் மற்றும் தமிழ் யாப்பிலக்கணம் இரண்டிலும் பொதுவாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட மரபு இது.

இதன் அடிப்படையில் தான் கவிதைகளில் ஒரு நெட்டெழுத்திலோ அல்லது ஓர் ஒற்றெழுத்துப் பின் தொடர வரும் குறிலெழுத்திலோ தொடங்கும் அடிகளை நெட்டெழுத்திலேயே தொடங்கும் அடிகளாக ஏற்கலாம். இந்த முறையில் நெட்டெழுத்திலே தொடங்கும் அடிகளாகில் அவைகளில் அடிதோறும் பதினாறு எழுத்துக்கள் இருக்கும்படியும் மற்றைய படி குற்றெழுத்திலேயே அதாவது ஒற்றெழுத்து தொடராத குற்றெழுத்திலேயே தொடங்கும் அடிகளாகில் அவைகளில் அடி தோறும் பதினேழு எழுத்துக்கள் அமையும்படிப் பாடினால் அந்தச் செய்யுளைக் கட்டளைக் கலித்துறை என்றனர் தமிழ் யாப்பிலக்கணம் வல்லவர்கள்.

தமிழ் யாப்பிலக்கணத்தில் நேரசை நிரையசை என வகைபடுத்துவர். அதன்படி அடியேன் மேலே தந்த விவரத்தை நேரசை முதலாகில் அடி தோறும் பதினேழு எழுத்து என்றும் கூறுவது இலக்கண மரபு. அந்த வாய்ப்பாட்டினைப் பயன் படுத்தாது விளக்கம் அளிக்க அடியேன் கையாண்ட முறை தான் மேலே உள்ளது.

இப்படிக் கட்டளைக் கலித்துறையாகவே நூறு பாடல்களையும் அமைத்து நம்மாழ்வார் தமது முதல் ப்ரபந்தமான திருவிருத்தத்தை அமைந்தருளியுள்ளார்.

திருவரங்கத்தமுதனார் தமது இராமானுச நூற்றந்தாதி நூற்றி எட்டுப் பாசுரங்களையும் இதே யாப்பிலே அமைத்தருளினார். எனவே தான் ஸ்வாமி தேசிகன் ப்ரபந்த ஸாரத்திலே

தேசமெலாம் உகந்திடவே பெரும்புதாரில்
சித்திரையில் ஆதிரைநாள் வந்து தோன்றிக்
காசினி மேல் வாதியரை வென்று அரங்கர்
கதியாக வாழ்ந்தருளும் எதிராசா! முன்
புகரர்கோன் திருவரங்கத்தமுதனார் உன்
பொன்னடி மேல் அந்தாதியாகப் போற்றிப்
பேசிய நற்கலித்துறை நூற்றெட்டுப் பாட்டும்
பிழை அறவே எனக்கு அருள் செய் பேணி நீயே

என்று நற்கலித்துறை என்று கட்டளைக் கலித்துறையை உணர்த்தும் முறையில் பாடுகின்றார். எனவே தான் “எங்களுக்கு ஸ்ரீதேசிக திவ்ய ஸுக்தியே போதுமே. யாப்பிலக்கணம் எல்லாம் எதற்கு?” என்று நிலையை நாம் ஏற்க இயலாது. ஸ்ரீதேசிக திவ்யஸுக்தியின் பொருளாழத்தை ஓர் அளவாவது உணர்ந்து அனுபவிக்கச் சிறிதளவு யாப்பிலக்கணப் பயிற்சியும் தேவை.

ஸம்ஸ்க்ருத யாப்பிலே எழுத்துக்களைக் கணக்கிட்டு யாப்புகளை வகைப்படுத்தும் முறை உண்டு. அடி தோறும் எட்டெழுத்து என்றால் அனுஷ்டுப் பதினாலு எழுத்து என்றால் வஸந்த திலகா என்றிப்படி.

அதே போல நான்கு மாத்திரைகள் கொண் கணங்களின் அடிப்படையில் யாப்பை வகைபடுத்துவதும் உண்டு. அடி தோறும் பதினாறு மாத்திரைகள் என்று பாடுவது உண்டு. இவ்வகையாப்புகளை மோஹன முத்கரம் என்பர். ப்ரஸித்தமான பஜகோவிந்தத்தின் பாடல்கள் இந்த யாப்பிலேயே அமைந்தவை.

தமிழில் பெரும்பாலும் மாத்திரைகள் அவைகளின் அடிப்படையில் ஏற்படும் கணங்கள் போன்ற சீர்கள் என்ற அடிப்படையிலே தான் வெண்பா கலிப்பா விருத்தம் முதலிய பல யாப்புகள் புழக்கத்திலே உள்ளன.

மாத்திரைகளையும் வைத்து எழுத்துக்களையும் கணக்கிலே கொண்டு யாப்புகளை வகைபடுத்தும் முறையும் ஸம்ஸ்க்ருத யாப்பிலே உண்டு. இதற்கு ஆர்யை என்னும் இனத்து யாப்பு வகைகள் உதாஹரணம்.

பாதுகாஸஹஸ்ரத்திலே ஒவ்வொரு பத்தியின் தொடக்கத்திலே அனுஷ்டுப் யாப்பிலே ஒரு செய்யுளும் நிறைவிலே ஆர்யையின் இனத்திலே ஒரு செய்யுளும் என ஸ்வாமி தேசிகன் ஓர் முறையினைக் கையாண்டு உள்ளார்.

தமிழ் இலக்கணத்திலும் ஆர்யை இனக் கவிதைகள் போல அப்படி இருவகை நியதிகளும் கொண்டது தான் இந்தக் கட்டளைக் கலித்துறை. எனவே தான் போலும் ஸ்வாமி தேசிகன் ஆர்யை இனப் பாடல்கள் போன்ற கட்டமைப்பை உடைய கட்டளைக் கலித்துறையாகவே நூறு பாடல்களையும் பாடி முதல் ப்ரபந்தமான தீருவித்தத்தை அமைத்தருளிய தீருமாலின் கவியான நம்மாழ்வாருடைய மறு வடிவான பாதுகையின் துதியிலே ஆர்யை இனப் பாடல்களையே ஒவ்வொரு பத்தியின் நிறைவிலும் அமைக்கும் நெறியைக் கடைபிடித்து அருளிணார் போலும்.

இந்த மரபை ஸ்ரீவேங்கடாத்வரியும் தமது லக்ஷ்மீ ஸஹஸ்ரத்திலே பின்பற்றியுள்ளார்.

ஸ்ரீஸ்வாமி தேசிகன் தமது ரஹஸ்யத்ரய ஸாரத்தின் முப்பத்திரண்டு அதிகாரங்களையும் சுருக்கித் தரும் அந்தாதியான அதிகார ஸங்க்ரஹத்தின் மையப் பகுதியைத் திருவுடன் வந்த எனத் தொடங்கி முப்பத்திரண்டிவை முத்தமிழ் சேர்ந்த மொழித்திருவே என நிறைவுறும் முப்பத்திரண்டு பாடல்களையும் கட்டளைக் கலித்துறையிலேயே அமைத்தருளினார்.

அடியோங்கள் ஸ்ரீக்ராமமான வில்லூரில் ஸ்ரீராஜகோபால க்ருஷ்ணஸ்வாமி ஸந்நிதியில் அதிகார ஸங்க்ரஹம் சாத்துமுறை செய்கையில் செப்பச் செவிக்கு எனத் தொடங்கி முப்பத்திரண்டிவை முத்தமிழ் சேர்ந்த மொழித்திருவே என நிறைவுறும் இப்பாடலை இர முறை அனுஸந்தித்துப் பிறகு திருவுடன் வந்த எனத் தொடங்கிடும் பாசுரத்தையும் ஸேவித்துப் பிறகே வானுள் அமர்ந்தவர்க்கும், வெள்ளைப் பரிமுகர் என்று தொடங்கும் பாசுரங்களை அனுஸந்திக்கும் முறையை முன்னோர்கள் ஏற்படுத்தி உள்ளார்கள்.

இப்படி உபய பாஷையின் யாப்பிலக்கணங்களுக்கும் பாலமான கட்டளைக் கலித்துறையில் அடி தொறும் முகப்பிலே இரண்டாம் எழுத்து ஒன்றாகவே இருக்கும் எதுகை பயிலும் . தமிழ்க் கவிதைகளில் இத்தகைய எதுகை கட்டாயம் ஸம்ஸ்க்ருதக் கவிகைகளில் இந்த மாதிரி எதுகையைக் கட்டாயமாகக் கொள்வதில்லை.

கவியரசியான ஆண்டாள் தமது திருப்பாவையை எட்டடியிலும் எதுகை வரும்படி எட்டெதுகை வைத்துப் பாடி அருளியுள்ளாள்.

சில ஸம்ஸ்க்ருத கவிகள் கட்டளைக் கலித்துறையில் இரண்டு பாஷைகளின் யாப்பிலக்கணங்களும் விரவுயுள்ளதையும், தமிழில் ஆண்டாள் நாச்சியாரின் திரப்பாவை போன்ற பாடல்களில் எட்டு எதுகைகள் வருவதையும் கணிசித்து அம்முறையில் எட்டு எதுகைக் கவிதைகளை ஸமஸ்க்ருதத்திலும் அமைக்க விரும்பினார்கள் போலும்.

ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் பொதுவாக நாலடிப் பாடல்களே வருகின்றன. ஆறு அடிப் பாடல்களும் விதி விலக்காக உண்டு என யாப்பிலக்கணம் கூறுகின்றது. என்றாலும் திருப்பாவை போல எட்டடிப் பாடல் என்பது பற்றிய ப்ரஸ்தாவம் இருப்பதாக அடியேன் கண்டதில்லை.

அப்புறம் எட்டு எதுகைகளை எங்ஙனம் அமைப்பது?

சார்தூலவிக்ரீடம் என்கின்ற நாலடிப் பாடல்களில் அமைந்த யாப்பில் அடிதோறும் பன்னிரண்டு எழுத்துக்கள் ஆனவாறே யதி அமைய வேண்டும் என்ற ஒரு நெறி உண்டு.

யதி என்றால் என்ன?

ஒவ்வொரு அடியிலும் ஒரு குறிப்பிட்ட இடத்தில் நிறுத்தம் கொடுத்துக் கவிதையை வாசிக்க வேண்டும். அங்கு உள்ள தசராமசரா: அல்லது சுக்கு மிளகு திப்பிலி போன்ற தொடர்களை த, சரா-மசரா அல்லது சுக்குமிளகுதிப்பிலி எனப் பிரித்து நிறுத்தம் கொடுக்க வேண்டிய நிலை வரக் கூடாது. தச-ராம-சரா அல்லது சுக்கு-மிளகு-திப்பிலி என்றவாறே பிரித்து நிறுத்தம் வருமாறு அமைக்க வேண்டும். பிறகு அடுத்த ஏழு எழுத்துக்களுடன் அடி நிறைவு பெற வேண்டும். அங்கும் யதி அமைய வேண்டும்.

இப்படி அமையும் முதல் யதியில் உள்ள பன்னிரண்டு எழுத்துப் பகுதியில் வரும் இரண்டாம் எழுத்தையே அடுத்த ஏழு எழுத்து யதியில் உள்ள இரண்டாம் எழுத்தாக வைத்தால் ஓர் அடியிலேயே இரண்டு எதுகைகள் அமைகின்றன. இப்படி நான்கு அடிகளிலேயே எட்டு எதுகைகளை அமைக்கலாம். இப்படி சார்தூலவிக்ரீடவ்ருத்தம் என்கிற யாப்பு எட்டெதுகைக்கு மிகவும் ஏற்றது.

ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் எதுகையை ப்ராஸம் என்பர். எனவே இத்தகைய கவிதைகளை அஷ்டப்ராஸக் கவிதைகள் என்பர்.

நம் ஸ்வாமி ஸ்ரீலக்ஷ்மீ ஹயக்ரீவனுடைய விசேஷ கடாக்ஷத்தினால் அத்தகைய அஷ்டப்ராஸக் கவிதைகள் பல பல

அருளிச் செய்துள்ளார். மன்னார்குடி ஸ்ரீவித்யா ராஜகோபாலனைப் பதினேழு எட்டெதுகை சுலோகங்களால் மங்களாசாஸனம் செய்துகோபாலதீர்ம்சத் என்னும் துதியை அளித்துள்ளார்.

அப்படிப்பட்ட ஓர் எட்டு எதுகைக் கவிதையினால் பரிமுகப்பிரானைத் துதித்து ஸ்ரீஹயக்ரீவ விம்சதியின் இருபத்தோராவது சுலோகத்தை அமைக்கிறார்.

ஹயக்ரீவப்பெருமான் திருமடியில் பிராட்டி வீற்றிருக்கின்றார். அவளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட இனிய திருத்தொடையால் இனியவனாகவே காட்சி தருகிறான். பரிமுகன் என்ற பொருளில் முதல் அடியின் முதல் யதியில் தொடரை யோஷாபூஷிதமஞ்சுளாங்கமதுர: என இட்டருளிகிறார். இங்கு ஷா என்பது இரண்டாவது எழுத்தாக அமைந்திருக்கிறது. ஆதிசேஷனில் ஹயவதனப் பெருமான் அமர்ந்து அருள்வதை அடுத்த யதியில் காட்டிக்கிறார். இங்கும் ஷாவே இரண்டாம் எழுத்தாகி எதுகை இன்பம் தருவதைக் காணலாம்.

ஸரஸ்வதீ தேவியும் அவள் மணவாளனும் ஆக இருவரும் மிகவும் பக்தியுடனே வணங்கிடும் திருவடி இணைகளை உடையவன் அவன். இதனை வருணிக்க பாஷாநாதஸமூதாங்கரீயுகல: என்று அடுத்த அடியின் முதல் யதி வரை ஆன தொடரை அருளிச் செய்கிறார். இங்கும் ஷாவே இரண்டாம் எழுத்தாகி எதுகை இன்பம் தருவதைக் காணலாம்.

அந்த ஹயக்ரீவப் பெருமானின் கனைப்பில் அனைத்து வேதங்களையும் கேட்கிறோம். அதனால் கனைப்பு என்கிற வேஷம் பூண்டு வந்த அனைத்து வேதங்களின் குழுக்களையும் உடையவன் அவன் என்பதனை பாஷாவேஷஸமஸ்த வேதநிவஹ: என வருணித்தருளுகிறார். இங்கும் ஷாவே இரண்டாம் எழுத்தாகி எதுகை இன்பம் தருவதைக் காணலாம்.

இது மட்டுமா? இவனும் இவனை ஆராதீத்து இவனுடைய இன்னருளைப் பெற்ற நம் ஆழ்வார் பெரியாழ்வார், திருமங்கை ஆழ்வார், நாதமுனிகள், ஆளவந்தார், எம்பெருமானார், பிள்ளான், எங்களாழ்வான், ஸ்ரீநடாதூர் அம்மாள், அப்புள்ளார், ஸ்வாமி தேசிகன் போன்றவர்கள் மூலம் வேதத்துக்கு மாறான வாதங்களைச் செய்யும் வாதிகளைத் தொலைவில் தூக்கி எறிபவன் இவன் என்பதை அடுத்த பகுதியிலே தோஷான் கூடிபன் வாதினாம் என்று தொடரிட்டு வருணிக்கிறார். இங்கும் ஷாவே இரண்டாம் எழுத்தாகி எதுகை இன்பம் தருவதைக் காணலாம்.

இந்த இவளி முகத்தம்பெருமான் தான் நாம் இவனுடைய சேஷர்கள் அதாவது இவனுக்காகவே - இவனுடைய மேன்மையை விவரிப்பதற்காகவே இவனாலே அமைக்கப்பட்டவர்கள் என்ற ஞானம் நமக்கு வரும்படி அருளிடுபவன். இந்த ஞானம் தான் நம்மைத் தூயவர்களாக்கும் என்று ஆபஸ்தம்பர் போன்ற முனிவர்கள் அருளிப் போந்தார்கள். இந்த நல்லறிவு வந்தவாறே நமது தீவினைகளால் ஆன கடலே வற்றிவிடும்.

சந்திரனைக் கண்டால் கடல் பொங்கும். ஆனால் சந்திரமண்டலத்திலே அமர்ந்திருக்கும் ஹயகர்வப் பெருமானைக் கண்டால் நமது தீவினைகளாகிற கடல் வற்றி விடும் என்ற நயத்தைச் சுவைத்திடலாமே!

இப்படித் தீவினைகளைப் பெரிய அளவில் வற்ற அடித்து இவன் நமக்கு இன்னருள் செய்பவனாக இலங்க வேண்டும் என்பதனைக் கூற சோஷாயாகஜவாசயஸ்ய நிதராம் என்று நான்காம் அடியின் முதல் பகுதியினை அமைத்தருளிகிறார். இங்கும் ஷாவே இரண்டாம் எழுத்தாகி எதுகை இன்பம் தருவதைக் காணலாம்.

இப்படி நமது தீவினைகளை அகற்றி நாம் இன்புறும்படிச் செய்தருளி இந்த இவளிமுகத்து எம்பெருமான் இலங்கிட வேண்டும் என்பதனை இறுதியான நான்காம் அடியின் இறுதிப்பகுதியில்

தோஷாய ச ஸ்யாத் ஸந: என்ற தொடர்களை இட்டு சுலோகத்தை நிறைவு செய்தருளுகின்றார். இங்கும் ஷாவே இரண்டாம் எழுத்தாகி எதுகை இன்பம் தருவதைக் காணலாம்.

இப்படி ஷாக்களின் அஷ்டகம் எட்டு இடங்களில் எதுகையாக வரும் ஷாஷ்டக சுலோகம் இது.

இங்கு எதுகைக்காக ஷா என்னும் எழுத்தை ஸ்வாமி தேர்ந்தெடுத்தற்கும் ஒரு பின்னணி இருக்கிறதாகத் தோன்றுகின்றது.

ஸ்ரீஹர்ஷன் என்று ஸம்ஸ்க்ருத இலக்கிய வட்டங்களில் ப்ரஸித்தமான ஒரு பேரறிஞன் உண்டு. காஷ்மீர் நாட்டவன் ஆன இவன் ஸரஸ்வதீ தேவிக்குரிய சிந்தாமணி மந்திரத்தைக் கொண்டு அவளை உபாஸித்து ஸித்தி பெற்றவன். எனவே கவிதையிலும் தர்க்கம் போன்ற சாஸ்திரங்களிலும் சிறப்பான திறமை பெற்றிருந்தான். இவன் முதலில் ஒரு நைஷத கவ்யம் இயற்றி வித்வத்ஸபையிலே அரங்கேற்றினானாம். அந்த சுலோகங்களின் பொருள் இங்கு இருந்த வித்வான்களுக்கே புலப்பட வில்லையாம்.

அந்த ஸபையில் இருந்த வித்வான்கள் நல்லவர்கள். நாணயம் உள்ளவர்கள். அது ஹர்ஷனின் பிழை அல்ல. தங்கள் அறிவுக்குறை தான் அந்த நிலைக்குக் காரணம். ஹர்ஷன் தங்கள் நிலைக்கு இறங்கி வந்தால் அன்றி அவன் கவிதைகளின் கருத்துக்களைத் தங்களால் சுவைக்க இயலாது என்று அவர்கள் ஒருவனான அசேஷன் என்பவர் உணர்ந்தார். ஹர்ஷனுடைய அறிவு மழுங்கிட அவர் ஒரு வழி சொன்னார்.

ஆறு மாதகாலம் நள்ளிரவில் அவரைப் பந்தலின் அடியில் அமர்ந்த, எருமைத் தயிரிலேயே உளுந்து வடைகளை - (நாம் எல்லாம் விரும்பி உண்ணும் தயிர்வடைகளின் பெருமை இது!) அவன் உண்டு வந்தால் அவனுடைய அறிவு மழுங்கித் தங்கள் தரத்திற்கு வந்து விடும் என்பது அவர் போட்ட கணக்கு.

ஹர்ஷன் அப்படியே செய்து வந்தான்.

ஆறு மாதங்கள் ஆயின.

ஹர்ஷனுடைய அறிவு மழுங்கி இருக்கும் என்ற நப்பாசையுடன் அவனைப் பார்க்கச் சென்ற அசேஷன்

“ஹர்ஷ! என்ன செய்கிறார்?” என வினவிட வடமொழியில் “ஹர்ஷ! கீம் குருஷே?” என்று ஷ என்னும் எழுத்து ஷ, அஷ என்று வேறு வேறு வடிவத்திலே தொடர்ந்து வரும்படி கேள்வியை அமைத்தான்.

சுவரில் அடித்த பந்து போலப் பதில் வந்தது! அதவும் ஒரு பாதி சுலோகமாகவே!

“அசேஷனே! மீதி இருக்கும் அறிவையும் கவர வல்ல உளுந்தினை உண்ணும் ஆர்வத்துடன் உள்ளேன்?”

இதனை ஹர்ஷன் “அசேஷ! சேமஷீசேஷமுஷம் மாஷம் ஸிஸேவிஷே”.

அறிவு மழுங்க ஆறு மாதங்கள் மருந்துண்ட பிறகும் ஷ ஷீ ஷ ஷ ஷ ஷே என ஷ னன்னும் எழுத்து ஆறு முறை வெவ்வேறு வடிவங்களில் ஆறாகப் பெருக்கெடுத்தது ஹர்ஷனுக்கு. அது எதனால்?

ஸரஸ்வதீதேவியின் சிந்தாமணி மந்திரத்தின் ப்ரபாவத்தாலே!

அந்த ஹர்ஷன் கவியாகவும் தார்க்கிகனாகவும் சிறந்து விளங்கினான்.

“கவிதைகள் மோப்பக் குழையும் அனிச்சம் போல மென்மையுடன் திகழும் மலர்கள். தர்க்கம் கரடு முரடு ஆனது இரு துறைகளிலும் ஸரஸ்வதீ என்னுடன் இணைந்து இன்பம் தருவாள்.

மெத்தென்ற பஞ்ச சயனமாகில் என்ன? தர்ப்ப முளைகளால் விரிக்கப்பட்ட ஆன காட்டுத் தரைஆகில் என்ன? மனதுக்கு இனிய கேள்வன் உடன இருப்பானாகில் காதலி காணும் இன்பத்திலே வாசி இருக்குமா?” என்று ஸபையிலே முபங்கியவன் ஹர்ஷன். அவன் முழங்கிய சுலோகம்:

ஸாஹித்யே ஸுகுமாரவஸ்துணி த்ருடந்யாயக்ரஹக்ரந்திலே
தர்க்கே வா மயி ஸம்விதாதரி ஸமம் லீலாயதே பாரதீ|
சய்யா வாஸ்து ம்ருதூத்தரச்சதவதீ தர்ப்பாங்குரைராஸ்த்ருதா
பூமிர் வா ஹ்ருதயங்கமோ யதி பதிஸ்துல்யா ரதீர்யோஷிதாம்||

ஹர்ஷன் அசேஷன் செய்த மருத்துவத்துக்குப் பிறகும் குன்றா அறிவுடன் எழுதிய நைஷதகாவ்யம் வடமொழியில் பஞ்சமஹாகாவ்யங்களில் ஒன்றாக இன்றும் வித்வதௌஷதம் என்ற ப்ரஸித்தியுடன் திகழ்கிறது.

இந்த ஹர்ஷன் தான் கண்டன கண்டகாத்யம் என்ற தலைப்பில் நிர்விசேஷ-மாயாவாத அத்வைத மதத்தை நிலைநாட்ட தர்க்கமாகவே அமைந்த நூலை எழுதியவன் என்பது நம் முன்னோர் கருத்து. அந்த கண்டனகண்டகாத்யத்தை ஸ்ரீநடாதூர் அம்மாள் தமது த்த்வஸாரத்தில் ரே ரே கண்டனகார கண்டய பவத்பக்ஷ: ப்ரதிக்ஷிப்பயதே என்று தொடங்கும் சுலோகத்தில் சுருக்கமாகக் கண்டித்து அருளினார்.

ஆனாலும் கண்டன கண்டகாத்யத்தை மிஞ்சக் கூடிய வாத நூலை அமைத்து மாயாமதத்தைத் தகர்த்திட வேண்டும் என்று அவர் பாரித்திருக்க வேண்டும். பாலதேசிகன் மூலம் அது நிறைவேறும் என்று அவரைக் கடாஷித்து அருளியிருக்க வேண்டும். சிந்தாமணியை விடச்சீர்மை உடைய மந்திரத்தை ஸ்வாமி தேசிகன் துணையாகப் பெற்றால் இது இன்னும் எளிதாகிடும்த் என்று அவர் திருவுள்ளத்தை அப்புள்ளார் உணர்ந்திருக்க வேண்டும். எனவே அவர்

ஸ்வாமி தேசிகனுக்கு கருட மந்திரத்தை உபதேசித்தருளியிருக்க வேண்டும். ஸ்வாமி தேசிகனும் அதனை உணர்ந்து அயிந்தையில் மருந்து மலையில் அசேஷ(ன்) மருந்துகளாலே கூட மழுங்காத அறிவு நிலைக்குக் கருடனைக் குறித்து அந்த மந்திரத்தைக் கொண்டு தவம் செய்திருக்க வேண்டும். அதனால் திருவுள்ளம் உகந்த கருடன் ஸ்வாமி தேசிகன் கண் முன் தோன்றி ஸரஸ்வதீ தேவியாலேயே வணங்கப்படும் ஹயக்ரீவனுடைய மந்திரத்தை உபதேசம் செய்தருளியிருக்க வேண்டும். அதனை ஜபித்து ஹயக்ரீவன் அருள் பெற்று ஸ்வாமி தேசிகன் ஹர்ஷனை விஞ்சும் கவிதார்க்கிக ஸிம்ஹமாக விளங்குகிறார்.

॥ श्रीः ॥
॥ श्रीनिधये नमः ॥

॥ श्रीहयग्रीवविंशति ॥

कविताजितकल्लोलिकन्यकाकान्तवक्षसे ।
करुणादिगुणाढ्याय कमलानिधये नमः ॥

वन्दे वेङ्कटशेषार्यं वत्सवंशैकमौक्तिकम् ।
वात्स्यश्रीवरदाचार्यवत्सं वत्सलमानते ॥

1

लक्ष्मीतुरङ्गानन! बाहवस्ते
चत्वार एवं न कथं नु पादाः? ।
इत्यानतश्रीचतुराननोक्तीः
श्रुण्वन् हयास्यः स्मितमातनोति ॥

2

सधांशुबिम्बात् तव वासभूतात्
सुधांशुखण्डा दशधा विलग्नाः ।
नखात्मना त्वद्यरणाग्रदेशे
सुधामयीं नः फणितिं दिशन्ति ॥

3

बिभर्ति यस्त्वां मनुजो निजान्तः
कलानिधिस्स्यात् स इहेति सत्यम् ।
वहन्निजान्तस्सततं स एषः
कलानिधिस्तत्र निदर्शनं नः ॥

4

जंघा त्वदीया नयनाभिरासा
जंघालतामेव ददाति वाचाम् ।
प्रवाहभूम्नीति विभाति चित्ते
प्रवाद एवं महतां न मिथ्या ॥ 5

नखानि यस्ते हृदये विधत्ते
नवानि मान्यानि मनोहराणि
न खानि तस्यापथसंगतानि
भवन्ति विद्वत्ततिभिस्स्तुतानि ॥ 6

रम्भादिवाह्यरमणीयतनुप्रकारा
रामा रमासि रमणीमणिरत्र सा त्वम् ।
रम्भाभिरामसुभगोरुगता भवेः मे
इत्यंकगां वितनुषे नु रमां हायस्य! ॥ 7

आकुञ्चिताङ्घ्रिरुचिरोरुतले निविष्टा
पादौ प्रसार्य भवदेकपदेन साकम् ।
लक्ष्मीस्तव त्रिपदभूतिमधो व्यनक्ति
दिव्यन्यथेति किमिदं श्रुतिवाग्विरुद्धम् ॥ 8

कुक्षिः कृशा तदुदरं परिकीर्त्यते सा
वक्षो विशालमथ भातितरामुदारम् ।
आद्ये जगन्ति जगतां जननी परस्मिन्
इत्यौचिती च जनतां नितरां धिनोति ॥ 9

कण्ठं विलोक्य कमनीयमयं च कम्बुः
वक्षो विलोक्य जगतां जननीं तथाङ्गे ।
द्वेधा निजाकृतिमहो भवतश्शरीरे
लीलावतीमिह विभाव्य मुदं प्रयाति ॥ 10

अङ्गं विहाय तव दक्षिणमाप कस्मात्
वामं रमा हयमुखेति विमृश्य चेतः ।
पाणिं तवातिमधुरं शुभबोधमुद्रं
संवीक्षितुं विशदमित्यथ निश्चिनोति ॥ 11

स्वामिन! करेण कलयन्निह बोधमुद्रां
उच्चेः करेण कलयंश्च सुदर्शनं किं? ।
उच्चैस्सुदर्शनमुपागतशिष्यवर्गं
संबोधयस्यतितरामिति चिन्तयामि ॥ 12

अस्मिन् करे वहसि शोभनबोधमुद्रां
अन्यत्र बोधमयकंबुमतीव युक्तम् ।
अन्यत्र पुस्तकमिदं तदिवेदमासीत्
नासांप्रतं किमपि कर्मणि ते किल स्यात् ॥ 13

लक्ष्मीश्च शङ्खश्च समुद्रजातौ
एकत्र पार्श्वे तदिमौ विधत्से ।
लक्ष्मीं यथा वक्षसि कौस्तुभं च
लक्ष्मीं च चन्द्रं च यथा स्वचित्ते । 14

चन्द्रः किलायं हृदयात्तवाभूत्
लक्ष्मीतुरङ्गानन! तत् कृतज्ञः ।
अन्तर्विधत्ते सततं भवन्तं
कलानिधिस्तेन जगत्प्रसिद्धः ॥ 15

चक्षुर्गोचरतां गतं मम सदा तत् स्यात् हयास्यं महः
मुद्रां बोधकरीं करेण करयोः चक्रं सहस्रार्कभम् ।
शङ्खं तं धवलं सहस्रशशिभं पुस्तं च हस्ते परे
विद्यानां निलयं दधत् परतरं वाग्देवतावन्दितम् ॥ 16

श्वेतं किञ्चन वाजिराजवदनं वाग्देवतावन्तितं
वामाङ्गस्थितवारिराशितनयं वेदान्तविद्यानिधिम् ।
चान्द्रं बिम्बमुपाश्रितं श्रितवशं चक्रं च शङ्खं तथा
मुद्रां बोधकरीं च पुस्तकमणिं बिभ्रत् महरसंश्रये ॥ 17

स्वामिन! किं स भवान् विधाय वनितां वाराशिकन्यामिमां
वामाङ्गे भगवन्! दरं च सुभगं वामे करे कोमले ।
ताभ्यां वाचमहो! रसौघभरितां व्याख्यानमुद्रां वहन्
प्रीत्या तां विवृणोति तत्र च पुमानुच्चैरधस्त्री स्थिता ॥ 18

विद्यां विग्रहसंयुतामिव रमां वामाङ्गभागस्थितां
विद्यारूपमिमं च शङ्खमतुलं वामैकपाणिस्थितम् ।
विद्याधारिणमेव पुस्तकमणिं वामान्यपाणिस्थितं
विद्यादानवदान्य! वाजिवदन! त्वं राजसे लालयन् ॥ 19

वाराशेस्तनयां वहन्नतितरामानन्दपूर्णान्तरः
वाराशेस्तनये वसन्नपि तथा सन्नन्दथोर्वारिधिः ।
वाग्देवीधृतपादपङ्कजयुगो वाचामयं नायको
वाचां काञ्चनधोरणीमपि वहन् वाज्याननो वर्धते ॥ 20

योषालंकृतमञ्जुलांकमधुरः शेषासनावस्थितः
भाषानाथसमीडितांघ्रियुगलः दोषाधिपान्तरस्सिथतः ।
हेषावेषसमस्तवेदनिवहः घोषान् क्षिपन् वादिनां
शोषायाघजलाशयस्य नितरां तोषाय च स्यात् स नः ॥ 21

श्रीमन्! वाजिमुखेति वारिधिसुतासंभूषिताङ्केति च
स्वामिन! वागधिपेति वादविहृतौ विद्योतमानेति च ।
वाराशेरुदिते सुधामयतनौ वासं भजन्तं नवं
वारं वारमियं भवन्तमनघं जिह्वा गृणातु स्वयम् ॥ 22

हे लक्ष्मीहयवक्त्र! मामकमनस्ते मन्दुरा शोभन
यस्मिन् फल्गुपदार्थलोभजडता तृण्येति विद्योतते ।
आस्वाद्य स्वयमञ्जसा तव गिरं सन्तुष्टचित्तो भवान्
कामं तत्र करोतु शुद्धिमति मे सेयं सती प्रार्थना ॥ 23

हयमुखविंशतिरेषा
मानिधिविनाथमञ्जुवागुदिता ।
वाणीं मधुरां सार्था
पठतां दातुं सकौतुका जयति ॥ 24

॥ इति श्रीमदाशुकविसार्वभौमस्य श्रीनिधेः कृतिषु
श्रीहयग्रवविंशातेः ॥

कविताजितकल्लोलिकन्यकाकान्तवक्षसे ।
करुणादिगुणाढ्याय कमलानिधये नमः ॥

॥ श्रीनिधये नमः ॥